ராஜபக்தி

ஓர் தமிழ் நாடகம்

வீ. வீ. கோபாலரத்னம்.

1930
EVERYMANS PRESS
MADRAS.

TO FATHERS
whom the little
ones love to call
"MUTHANNA"

<u>சமர்ப்பணை</u>

முத்து முறுவல் முகத்தினிற் பூத்திடும்
தத்தை மொழியர் தநயர், தகைசேர்
வித்தையறிஞர், விதிநெறியுணர்ந்தோர்
அத்தனை மாக்களும் அன்புடனழைக்கும்
முத்து அண்ணுக்கு முதற்பொருள் படைப்பாம்

முன்னுரை

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன் மைசூரிலிருந்து, குப்பி (Gubbi) நாடகக் கம்பெனியார் என்னும் சிறந்த சபையினர், சென்னைக்கு வந்து அநேக நாடகங்களை நடித்தனர். அவர்கள் நடித்த நாடகங்களில், "ராஜபக்தி" யென்று பெயர் கொண்டதொன்று. மஹாராஷ்ட்ர பாஷையில் "ராக்ஷஸீ மஹத்வ காங்க்ஷா" என்னும் பெயருடன் விளங்கும் திவ்யமான நாடகத்தை ரஸபங்கம் கொஞ்சமுமின்றி அருமையான கன்னடத்தில் அமைத்து, "ராஜபக்தி" என்னும் அழகான பெயருடன் அரங்கேற்றினார்கள். அதைக் காணக்கொடுத்துவைத்தவர்களில் நான் ஒருவன். அதையொருமுறை கண்டபின் எங்ஙனமாவது அந்த திவ்ய கதையை நமது மாத்ரு பாஷையில் வரைந்திட வேண்டுமென்னும் பேராவலை மேற்கொண்டேன். இத்தனை மாதங்கள் உழன்று முடிவில் என் மனமாற ஒருவாறாய் முடித்தேன். இதில் அநேக குறைவுகளும், தவறுகளும் நிறைந்துள்ளனவென்பது திண்ணம். ஆயினும் கற்றோர் நிறைந்த நமது தமிழ் நாட்டில் கசடனாகிய நான் இதை பிரசுரித்தது, அன்னிய பாஷையார் அனுபவித்திடும் அமிர்தத்தில் அணுவளவேனும் நமது தமிழ் நாட்டு ஸகோதரரும் ஸகோதரிகளும் அனுபவிக்கட்டும் என்னும் நல்லெண்ணத்துடனாகையால், அதைக்கொண்டு என் பிழைகளை யெல்லாம் க்ஷமித்திடக் கோருகிறேன்.

மஹாராஷ்ட்ர பாஷையில் வரைந்துள்ள மூல நாடகத்தை ரஸபின்னமின்றி தமிழிலெழுதிட எனக்கு விலையிலா உதவிபுரிந்திட்ட ம-ா-ா-ஸ்ரீ H. ராம ராவ், B.A., B.L., Advocate அவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைபட்டிருக்கிறேன். அவருடைய உதவியின்றி இப்புத்தகம் வெளிவந்திருக்கமாட்டாது.

இப்புத்தகத்தை அச்சிடும் விஷயத்தில் அனேக விதங்களில் அன்புடன் உதவிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ V. நாராயண ஐயர் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த வந்தனத்தை யளித்திடல் என் கடமையாகும்.

இந்நாடகத்தை நடத்திடக் கோருவோர்க்கு நான் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டியவை சில உண்டு. மூன்று, மூன்றரை மணி ஸாவகாசத்திற்குள் இதை வரைந்தவாறே முழுதிலும் நடித்திடுவது அஸாத்தியம். ஆகையால் அவரவர்களுக்கு தோன்றியவாறு அநேக இடங்களில் சுருக்கி நடத்திடல் வேண்டும். இந்த நாடகத்தில் அதிகமாய் பாட்டுகள் பாடிட இடங்களில்லை. அவ்வாறு செய்தலும் அநுசிதமாகும்.

இந்நாடகத்தை நடத்திடக் கோருவோர் நடித்திடுமுன் என் அனுமதியைப் பெற்றிடல் வேண்டுமென்று வணக்கமாய் தெரிவித்திடுகிறேன்.

"லக்ஷ்மீ விலாஸம்,"
மைலாப்பூர்.

வீ. ஸீ. கோபாலரத்னம்,
1930ஞு ஜுன்மீ 9உ

நாடக பாத்திரங்கள்

சந்திரசேகரன்	....	விக்ரமாதித்ய ராஜனுடைய புத்ரன்.
விக்ராந்தன்	....	விக்ரமாதித்ய ராஜனுடைய மைத்துனியின் கணவன்.
கோதண்டன்	....	விக்ரமாதித்ய ராஜனுடைய ஸேனுதிபதிகளில் ஒருவன்.
துர்ஜயன்	....	விக்ரமாதித்ய ராஜனுடைய ஸேனுதிபதிகளில் மற்றொருவன்.
கந்தனன்	....	விக்ராந்தனுடைய நம்பிக்கையான வேலையாள்.
விஜயசேனன்	....	ஸரோஜினியின் மந்திரிகளில் ஒருவன்.
வஸந்தன்	....	விக்ராந்தனுடைய ஏக புத்ரன்.
மேகநாதன், சாரங்கன்	....	மதாலஸையின் அரண்மனை உத்யோகஸ்தர்கள்.
மதாலஸை	....	விக்ரமாதித்ய ராஜனுடைய தங்கை, அவன் இறந்தபின் ராஜ்யத்தை கைப்பற்றியவள்.
தேவாங்கனை	....	விக்ராந்தனுடைய மனைவி.
ஸரோஜினி	....	துர்ஜயனுடைய மனைவி.
ம்ருணாளினி	....	விக்ராந்தன் மீது காதல்கொண்ட ஓர் உத்தம கன்னிகை.
கமலா, குமுதா	....	ம்ருணாளினியின் தோழிகள்.

கொத்தவால், ஸேவகர்கள், போர்வீரர்கள், கோஸாயிகள், ஸர்தார், மண்டலியார் முதலியவர்கள்.

ராஜபக்தி

அங்கம் 1. களம் 1.

இடம் :—மதாலஸையின் மாளிகையில் ஓர் அறை.

(மதாலஸை படபடப்புடன் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறாள். சாரங்கன், மேகநாதன் முதலிய அதிகாரிகளும், ஸேவகர்களும் நிற்கிறார்கள்.)

மதாலஸை :—"உலகழிந்தாலும், உயிரிழந்தாலும், கொண்ட உறுதி கொஞ்சமும் குன்றாது" என்று என்னிடமா சொல்லச் சொன்னான்?

சாரங்கன் :—ஆம், அம்மணி!—எனக்குத் தெரிந்தவரையில் விக்ராந்தரை அடக்குவது அசாத்தியமெனத் தோன்றுகிறது.

மதாலஸை :—அசாத்தியம்! மதாலஸைக்கும் அசாத்தியம் என்றுண்டோ? அவன் எனக்கு அடங்கவாவது வேண்டும், அல்லது அழியவாவது வேண்டும்! மேகநாதா! துர்ஜயன் என்ன சொல்லுகிறான்?

மேகநாதன் :—மஹாராணியின் தாஸாநுதாஸனாய் இருக்க அவர் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

மதாலஸை :—நல்லது. இருவரையும் என்னெதிரில் அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்.

(ஸேவகர்கள் போகிறார்கள்.)

(ஸ்வகதம்) என் மதிக்கு சிறிது அமைதி வேண்டும். அதொன்று என்னிடமில்லாததினாலோ விக்ராந்தன் என் காதலை திரஸ்கரிக்கிறான்— அதோ! அதோ! வருகிறான் அவனை வெல்லவேண்டுமென்றெண்ணிய என்னை வென்றவன்.

(உருவிய கத்திகளுடன் காவலாளர்கள் சூழ, சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்ட விக்ராந்தன் பிரவேசம்.)

இந்நாட்டையாளும் எமது நட்பின் நன்மையையும் எம்மைப் பகைப்பதாலடையும் பயனையும், சீர்தூக்கி சிந்திக்க எமது சிறைச்சாலை சாலவும் ஏற்றது. சிந்தனை யேதாகிலும் செய்ததுண்டோ?—

உன்னைத்தான் விக்ராந்தா! என் சிறைச்சாலையின் சுகமெப்படி?

விக்ராந்தன் :—ரணகளத்தில் நாளுக்குநாள் அன்னபானமில்லாமல், அணுவும் கஷ்டமில்லாமல் காலத்தை ஸுகமாய் கழித்தவனும், கடுங்கானகத்தில் இரவோடிரவாய் விஷமூலிகைகள் மேலும் விஷப்பூச்சிகள் மேலும் கவலையற்று கம்பளியுமின்றி ஸுக நித்திரை புரிந்தவனும், பயங்கர

மிருகங்களுடன் உறவாடி உய்க்கவனும், ம்ருத்யுவின் முகத்தை நோக்கி முனிந்தவனுமா உன் காராக்ரஹத்திற்கும் அதிலியற்றப்படும் சேஷ்டைகளுக்கும் அஞ்சுவேன்?

மதாலஸை:—ஆஹா! அப்படியா? இன்னும் உன் கர்வம் அடங்கவில்லையா?

விக்ராந்தன்:—மதாலஸே! ஸுகதுக்க மென்னும் நூல்களால் நெய்திருக்கும் வஸ்திரமாகிய இந்த ஆயுளில் நன்மையும் தீமையும் மாறி மாறி ஸம்பவிக்கும். நன்மை வாய்க்கும்போது எப்படி நகைப்புடன் கொள்கிறோமோ அப்படியே தீமை நேரும்போதும் களிப்புடன் ஏற்க வேண்டும். அவ்வாறு செய்யாதவன் புருஷனல்ல, பேடி.

மதாலஸை:—ஆனால் என் ஸார்வபௌமத்வத்தை திரஸ்கரித்து சந்திரசேகரனையும் என்னிடம் அகப்பட விடாமல் காப்பாற்றிட ஸ்திர எண்ணமா கொண்டிருக்கிறாய்?

விக்ராந்தன்—ஸத்யம்! இத்தேகத்தில் ஒரு துளியேனும் ரத்தம் இருக்கும் பரியந்தம் இந்த விக்ராந்தனுடைய சிரம் தானாக உனக்கு வணங்குவதென்பதோ, அநாதையாய் ஆப்தரின்றி அலைந்திடும் அவ்வரச குமாரனை உனக்ககப்படச் செய்வதென்பதோ, இல்லை, இல்லை, கனவிலும் இல்லை. விடு ஆசையை.

மதாலஸை:—விக்ராந்தா! ஆக்கவும், அழிக்கவும், அறவே மாற்றவும் எனக்கிருக்கும் சக்தியை அறியாயோ?

விக்ராந்தன்:—ஆம்! அறிவேன்! உன் சக்ராதிபத்யத்தை நன்றாய் அறிவேன். உன் ஸாமர்த்தியமும், சக்ராதிபத்யமும் அநித்யமென்று நன்றாய் அறிவேன். சக்ராதிபத்யமெனும் செறுக்கினால் மதம் கொண்டிருப்பவரை சிம்மாஸனத்துடன் அரை நிமிஷநேரத்தில் பாதாளத்தில் தள்ளி அந்த செறுக்கையும் கருவறுக்கக்கூடிய ஏக சக்ராதிபதி ஒருவன் மேலுலகில் மேன்மையுடன் மேவுகிறான். அவன் ஒருவனே ஸர்வேச்வரன், ஸர்வ சக்தியுடையவன். மற்றவர் எல்லாம் பாமரர்களே. உன்னையும் என்னையும் போல் பலமற்ற நரர்கள் அவனை மறந்தும், மறுத்தும், தம் புல்லிய வன்மையை புகழ்வது புத்திஹீன மன்றோ?

மதாலஸை:—விக்ராந்தா! வேண்டாம். எனக்கிணங்கியிருந்தால் கலிங்க தேசத்து மணிமகுடம் உன் முடிமேல் விளங்கிடச் செய்வேன்.

விக்ராந்தன்:—சீ! போதும். நிறுத்து இந்த பேச்சை, மூர்க்க ஸ்த்ரீயே! இந் நீச வார்த்தைகளால் எனக்கு ஆசைகாட்டி என்னை சிலம்துறந்த அற்பனாக்கவோ எண்ணினாய்? மகுடத்தால் என் சிரத்தை நான் அலங்கரித்துக்கொள்ள மனங்கொண்டிருந்தால், இந்த அற்ப கலிங்க தேசத்து முடி மகுடமல்ல, ஆனால் அன்று வரையில் ஆதவன் குலத்

தோர் அழகாய் அணிந்துவந்து இன்று கொடுங்காலகதியின் விதிவசத்தால் உன்போன்ற அதம சண்டாளியின் தலையின் ஸ்பர்சத்தால் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் மங்குகின்ற அந்த ஸூர்யரேகாங்கித சுசோபித தைதீப்யமான ஸாம்ராஜ்ய ஜோதி மகுடம், இந்த பாக்யசாலியின் முடிமேல் என்றோ விளங்கியிருக்குமே. எவனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கண்டு பொங்கி மனங்களித்து இந்த ப்ரஹ்மாவர்த்த ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மி அவன் பாதமிடை மூன்றுமுறை புரண்டு வந்தனளோ, ஆனால் மதாலஸே! எவன் தன்னுடைய பூர்விக வம்ச புண்ய நிஷ்களங்க பலத்தால் அவளை மும்முறையும் மறுத்தனனோ, அவனிடமா, அந்த விக்ராந்தனிடமா, கேவலம் குலிங்கனும் விரும்பாத இந்த கலிங்கத்தின் மகுடத்தைக்காட்டி சீலமற்றவனாக்கப் பார்க்கிறாய்?

மதாலஸை :—விக்ராந்தா! மூன்றுமுறை மூர்க்கத்தனமாய் இருந்தது போதும். இதோ மற்றொருமுறை அதே ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மி உன் முன் நிற்கிறாள். அங்கீகரி. அதுவே உனக்குத்தகும்.

விக்ராந்தன் :—தகாது செய்வதையே தர்மமாய்க்கொண்டு, ஸத்யத்யாகம் புரிந்திட்ட உனக்குத் "தகும்" என்றும் "தகாது" என்றும் உரைத்திட என்ன அதிகாரம்?

மதாலஸை :—அடே! "ஸத்யம்" "ஸத்யம்" என்று ஏன் பிதற்றுகிறாய்? அது ஒரு பிசாசு. அது பைத்தியக்காரருடைய கெட்டழுகிப்போன மூளையில் விளைந்த ஒரு துர்க்கந்த வஸ்து. அது புத்தி கெட்டவரையும் தர்மப்பைத்தியம் பிடித்தவரையும் பீடிக்கும் பயங்கர ரோகம். அந்த ஆலகாலத்தை அமிர்தமென்றெண்ணி அதற்காக உன்போன்ற ராஜ்யாலங்கார புருஷன் தன் பிராணனையும் த்யாகம் செய்வது முழுதும் முற்றின மூடத்தனமே.

விக்ராந்தன் :—போதும். ஏன் வீண் வார்த்தை. நான் மோசம் போகமாட்டேன்.

(கோதண்டனும் மேகநாதனும் துர்ஜயனை அழைத்து வருகிறார்கள்.)

மதாலஸை :—துர்ஜயா!

துர்ஜயன் :—மஹாராணீ ஸர்க்கார்!

விக்ராந்தன் :—ஆஹா! துர்ஜயனா இவ்வாறு பேசுவது.

மதாலஸை :—துர்ஜயா! என் கோபாக்நி பொங்கி எங்கும் பரவி உலகினையே அழிக்கக்கூடியது. நீ இன்னும் யௌவன பருவத்தில் இருக்கிறாய். உன் அழகிய மனைவி உனக்கு சீக்கிரத்திலேயே சுபுத்ரனை கொடுத்திடும் ஸ்திதியிலிருக்கிறாள். யாவற்றையும் யோசித்து சொல்வதைக் சொல்.

துர்ஜயன் :—மதாலஸா மஹாராணி! நான் உங்களுடைய அநங்யசரணுகதன்.

விக்ராந்தன் :—துர்ஜயா! துர்ஜயா!! என்ன வார்த்தை! யோசனை செய். ஈச்வர சாக்ஷியாய் நீ செய்திருக்கும் ராஜநிஷ்டா ஸத்யத்தை மறவாதே. அடே! விக்ரமாதித்ய மஹாராஜா கொலையுண்டதற்கு வருந்திய ஜனங்களின் கண்ணீர் இன்னும் வறண்டுவிடவில்லை. தங்கள். ஆப்தர் அகன்றனரே யென்று ராஜ ஸ்திரீகள் இடும் ஓலம் இன்னும் அடங்கவில்லை. அப்படியிருக்க நம்முடைய ஆபத்துக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கும் இந்த சண்டாளியை, பரம பவித்ரமான ஸூர்யகுல ஸிம்மாஸனத்தை ப்ரஷ்டம் செய்திருக்கும் இந்த பிசாசை வணங்குவது நமக்கு அழகா? வேண்டாம். அழியா அபகீர்த்தியை தேடிக்கொள்ளாதே.

துர்ஜயன் :—அபகீர்த்தியைப் பற்றி இப்பொழுதென்ன கவலை? முதலுக்கே மோசம் வாராமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். உங்களுக்கும் நான் சொல்கிறேன், கேளுங்கள்.————

விக்ராந்தன் :—போதும், நிறுத்து. உன் பிரசங்கத்தைக் கேட்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. அழைத்துப்போங்கள் என்னை என்னுடைய துர்க்கந்த சிறைக்கு. இதனிலும் அதுவே மேல்.

மதாலஸை:—இரு, இரு. நீ இதையெல்லாம் பார்த்து அநுபவிக்கவேண்டும். துர்ஜயா! என்னுடைய ஸார்வபௌமத்வத்திற்கு அடங்கி இருப்பாயா?

துர்ஜயன் :—மஹாராணி ஸர்க்காரின் கிருபை எப்பொழுதும் என்னிடம் இருக்கவேண்டும். மஹாராணியின் சரணத்தின் கீழ் தாஸாநுதாஸனுய் இருப்பதே என் கோரிக்கை.

(முழந்தாளிட்டு அவள் கால் இருக்கும் இடத்தை முத்தமிடப் போகிருள்.)

விக்ராந்தன் :—(பதறிக்கொண்டு) துர்ஜயா! துர்ஜயா!! நில்! வேண்டாம்!! யோசனை செய். குனியாதே! தலையை...........

(இதற்குள் துர்ஜயன் தரையை முத்தமிடுகிறுன்.)

போ — போ —— போ ——— திருப்தியாய், ரௌரவநரகத்திற்கு அவளுடன். அழைத்துப் போங்கள் என்னை இங்கிருந்து.

மதாலஸை :—(சிரித்துக்கொண்டு) துர்ஜயா! எழுந்திரு. நீ என் ஆட்சிக்கு உண்மையாய் அடங்கி இருப்பதாய் ஸத்யம் செய்ததும் உன்னை விடுதலை செய்கிறேன். விக்ராந்தா! இதோபார் உன்னுடன் இருந்த ஸ்நேகிதரும் உனக்கு விரோதமாய் விட்டார்கள். இனியாவது உன் சிரத்தால் என் பாதங்களில் வணங்கமாட்டாயா சொல்.

விக்ராந்தன் :—இந்தசிரமா? உன்காலிலா?

மதாலஸை :—ஆம்! ஏன் கூடாது? பிரம்மாவர்த்தத்தின் பிரதாப தேவதையின் சரணங்களுக்கு உன் சிரம் வணங்கினுலாகாதோ?

விக்ராந்தன் :—எந்த ராஜத்ரோஹி உன் பாததூளியை நெற்றியில் பூஷணமாய் அணிகிருனே, அவனிடம் உன் பிரதாபமெல்லாம் செல்லும். ஆனால் ஸூர்யகுலத்தின் ஸத்யமான ஸேவகனிடம் அது செல்லாது. நீ மிருத்யுவினுடைய ஸஹோதரி. படுகொலைக்கு பிறப்பீந்த தாய். உன் ஆதினத்திற் கடங்கி யிருக்க மானமுடையோன் எவனும் ஒப்பான். நீ எனக்கு ராணியுமல்ல, நான் உனக்கு ப்ரஜையுமல்ல. நீ நின்றிடும் திக்கையும் நோக்கி என் சிரம் வணங்காது.

மதாலஸை :—நன்ருய் யோசனைசெய். கடுஞ்சிறையில் படமுடியாத கஷ்டங்களையெல்லாம் படவேண்டி யிருக்கும்.

விக்ராந்தன்:—படுகொலைக்காரீ ! பாபாசாரப்பேயே ! பெண்பூதமே! உனக்கு பவ்யனுய் உலகெங்கும் உலாவுவதிலும் என் தூர்க்கந்தச் சிறையின் துஸ்ஸமான ஹிம்சையை யெல்லாம் துக்கமின்றி ஸகிப்பேன்.

மதாலஸை :—படுகொலைக்காரீ ! பாபாசாரப்பேயே ! பெண்பூதமே !

கோதண்டன் :—விக்ராந்தா ! இந்த அவமரியாதையான சொற்களை யார் முன்னிலையில் பேசுகிருய் என்று தெரியவில்லையா?

விக்ராந்தன் :—ஆஹா ! தெரியும் ! நன்ருய்த்தெரியும் ! நீசமான காமாந்தகாரத்திற்குட்பட்டு எவள் தேவதாஸமான பூஜிதனுன பதி தன் மடிமீது தலைசாய்த்து அயர்ந்து நித்திரை புரிந்திடும் வேளையில் தன் கரங்களினுலேயே அவருடைய உயிரை மாய்த்தனளோ, எவள் ஸாம்ராஜ்யமெனும் மாயையைத்தேடி உன் மூலமாகத் தன் உடன் பிறந்த உத்தம ஸகோதரனையே கொன்றனளோ, இன்னும் எவள் பால்மணம் மாருத பாலகனுன தன் மருகனின் ரக்தத்தில் ம்ருதுவான தன் கைகளைத் தோய்த்து, பதிஹத்தியெனும் அஸ்திவாரத்தின் மேல் ப்ராத்ருஹத்தியெனும் மாளிகையைக்கட்டி, பாலஹத்தியெனும் கலசத்தை அதன்மேல் ஸ்தாபிக்க கருதியிருக்கிருளோ அந்த குரூர ராக்ஷஸியின் முன்னிலையில் பேசுகிறேனென்று நன்ருய்த்தெரியும்.

மதாலஸை ;—மூடு வாயை ! மூடு இக்ஷணம் ! உன்னுவைப் பிடுங்கி எறிந்திடச்செய்வேன்.

சாரங்கன் :—விக்ராந்தரே, இப்படி அவமானமடைவது சரியில்லை.

விக்ராந்தன்:—கொப்பளித்துப் பற்றி யெரியும் கொடுமலையின் வாயினின்றும் செந்தழலும் செழுந்தீயுமன்றி வேறென்ன வெளிவரும்?

மதாலஸை :—ஆஹா ! அந்த அக்னி மழைபொழியும் எரிமலையின் அகத்தீயை வேருடன் களைந்தெறிவேன் இக்ஷணமே.

விக்ராந்தன் :—அமர்க்களத்தில் கத்திகளின் கண கண சப்தத்திலும் பேரிகைகளின் கட கட சப்தத்திலும் ஸதா இருந்து வளர்ந்து வந்த

வனுக்கு ஒரு ஸ்திரீ செய்யும் குண குண சப்தமா பீதியை உண்டாக்கும்.

மதாலஸை :—வீரம்! வீரம்! யாரிடத்தில் வீரம்? மஹாராணி மதாலஸையிடமா வீரம்? மண்டலத்தை யாளும் மதாலஸையிடமா வீரம்? மாரகளும் மருண்டோடும் மாகாளியிடமா வீரம்? விக்ராந்தா, பார்! பார்! உன் வீரத்தின் விதியை. கோதண்டா! நாளை ஸூர்யாஸ்தமனத்திற்கு ஸரியாய் வஸந்த மண்டபத்தில் நான் ரமித்திடும் வேளையில் இந்த மதோன்மத்தனுடைய மஸ்தகம் மண்மீதுபுரண்டு என்மணிபாதத்தை முத்தமிட வேண்டும். வீரம்! வீரம்!

(போகிருள்)

கோதண்டன் :— மஹாராணி! ஆக்ஞைப்படி.

(விக்ராந்தன் சிரித்தவண்ணம் மேலே பார்க்கிருன்.)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம் 1. களம் 2.

இடம் :—ம்ருநாளினியினுடைய தங்கமயமான மாளிகை.

(ம்ருநாளினியும், ஸரோஜினியும், கமலா, குமுதா முதலிய தோழிகளுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிருர்கள்.)

கமலா :—அம்மா ம்ருநாளினி. ஏன் உன்மனம் இன்று வாட்டமடைந்திருக்கிறது?

ம்ருநாளினி :—ஆம், வாஸ்தவந்தான். எனக்கென்னமோ, உலகத்தின் மீது வெறுப்பு தோன்ற ஆரம்பித்துவிட்டது.

சரோஜினி :—ம்ருநாளினி! இவ்வாறு நீ உலகையே வெறுத்தால் அப்புறம் எங்கு தான் நீ போயிருப்பது?

ம்ருநாளினி :—ஆம். எங்கு போவது? ஸ்வர்க்கத்தில் வாழ்ந்தாலும் பிரிய வஸ்துவின் ஸமாகமமின்றி ஸுகமெங்கிருந்து வந்திடும்?

கமலா :—பிரிய வஸ்துவையடைய வேண்டுபவர் ஸுலபமாய் கிட்டக் கூடியதை விரும்பவேண்டும். துர்லப வஸ்துவின் மீது ஆசை வைத்தால் துக்கம் தான் சம்பவிக்கும்.

ம்ருநாளினி :—துர்லப வஸ்துவென்பதே இல்லை: அகண்ட பக்தியினுல் அரனையும் அடையலாம்.

கமலா :—பரமேச்வரனை யடைய வேண்டுவோர் ஸர்வ ஸங்க பரித்யாகம் செய்ய வேண்டுமே. நீங்கள் இந்த யௌவனபருவத்தில் அவ்வித த்யாகம் செய்வது ஸரியா?

குமுதா :—ஸரியோ இல்லையோ. இப்பொழுதே முக்கால் ஸந்நியாசம்தானே.

ம்ருநாளினி :—குமுதா. உலகில் ஒவ்வொரு பருவப்பெண்ணுக்கும் ச்ரேஷ்டமான வஸ்துவின்மேல் ஆசைவைத்து ஸந்நியாசினியாய்ப் போய்விடுவது ஸாத்யமன்று. விக்ராந்த மஹாராஜாவைப் போன்ற லோகோத்தர குணவான்மேல் என்மனம் நாடினது என் புண்ணியமே. ஸாமான்யப் பெண்கள் கண்களாலும் நாடமுடியாத உத்தம புருஷன் மீது என் மனம் நாடியது என் பாக்யம். விக்ராந்த மஹாராஜாவைப் போன்ற மஹா புருஷனை யடைவதென்றால் ஒன்றில்லை, பத்துஜன்மம் தபஸ்விநியாய் இருந்திடுவேன்.

ஸரோஜினி :—ஆனால் தபஸ்விநியாய் இருந்து காலம் கழிப்பதனாலேயே அவரை யடைய முடியுமோ?—ஊம்?

கமலா :—நீ அவர்மேல் காதல் கொண்டிருக்கிறாய் என்றாகிலும் அவர் அறிவாரா?—அவர் உன் போல் கல்யாண மாகாதவரன்றே?

குமுதா :—அவருக்கும் அவருடைய பத்னியின்மேல் அத்யந்த விச்வாஸமாயிற்றே?

ஸரோஜினி —அவர் தேவாங்கனையை விட்டு உன்மீது காதல் கொள்வது அரிதாயிற்றே?

ம்ருநாளினி :—தேவி தேவாங்கனையிடம் அவர் வைத்திருக்கும் அன்பு மாறி என்னிடம் திரும்ப வேண்டுமென்று நான் கனவிலும் நினைப்பவளன்று. தேவாங்கனா தேவியின் அந்தஸ்துக்கு அருகிலாவது அணுகிட எனக்கு யோக்யதையில்லை யென்று நன்றாய் அறிவேன். விக்ராந்த மஹாராஜாவின் காதலான நந்தவனத்தில் அவள் நன்றாய் உலாவட்டும். அத்திவ்யவனத்தில் ஒரு மூலையில் ஒரு குடிசைப் போட்டுக்கொண்டு நானிருக்க மாத்திரம் ஸம்மதிக்கட்டும்.

(உள்ளே பெருத்த ஆரவாரம்)

கந்தனன் :—(உள்ளிருந்தே) விடுங்கள் விடுங்கள், நான் உள்ளே போக வேண்டும். என் தாயைப் பார்க்கவேண்டும்.

ஸேவகன் :—போ வெளியே! இல்லாபோனா பிடிச்சுத்தள்ளுவேன்.

கந்தனன் :—ஆனால் தடுத்துக்கொள்ளுங்கள், முடிந்தால். (உடம்பெல்லாம ரக்தமும் மண்ணும் படிந்து, தலைமேல் ஒரு பெரும் பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு பிரவேசிக்கிறான். அவனுடன் ஆரவாரம் செய்துகொண்டு ம்ருநாளினியின் ஸேவகர்கள் வருகிறார்கள்.)

கந்தனன் :—(பெட்டியை ம்ருநாளினியின் முன் வைத்து) அம்மணி! சரணாகதனை காப்பாற்றவேண்டும். தயை செய்து தங்க இடம் தரவேண்டும். விக்ராந்த மஹாராஜாவின் பேருக்காக இப்பேருதவி செய்யவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—விக்ராந்த மஹாராஜாவின் பேருக்காகவா? அவருக்கும் இதற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

முதல்வேலையாள் :—ஸம்பந்தமில்லே கிம்பந்தமில்லே. சுத்த பொய்.

இரண்டாம் வேலையாள் :—இவ யாரோ பெரியதிருடன்.

கந்தனன் :—இல்லே, இல்லே, நான் மாஹாராஜா விக்ராந்தருடைய ஸேவகன். விக்ரமாதித்ய மஹாராஜாவின் விலையற்ற செல்வங்கள் இப்பெட்டியில் இருக்கின்றன. ராணியின் அதிகாரிகள் இவைகளை கொள்ளையடிக்கப் பார்க்கிறார்கள். என்னை அவர்கள் துரத்தி வரவே இங்கே புகுந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். மஹாராஜா விக்ராந்தர் பேரைக்காப்பாற்றுங்கள்.

முதல் வேலையாள் :—பொய், பொய், முழுப்பொய்.

ம்ருநாளினி :—(வேலையாட்களைநோக்கி) முன்பு நீங்கள் வெளியில் போய் அரண்மனைக் கதவுகளை யெல்லாம் மூடி விடுங்கள். யாராவது சோதனை செய்யவந்தால் இங்கு ஒருவரும் வரவில்லை யென்று சொல்லி விடுங்கள். ஜாக்கிரதை, போங்கள். (வேலையாட்கள் போகிறார்கள்) (கந்தனனிடம்) உன் உடம்பெல்லாம் ரக்தமாயிருக்கிறது, ராணியின் ஸேவகர்களுடன் யுத்தம் செய்தனையா?

கந்தனன் :—ஆம் அம்மணி. அவர்களில் நாலைந்து பேரை என் கத்திக்கிரை யாக்கினேன். நானும் காயம்பட்டேன். ஆயினும் பெரிதல்ல.

ம்ருநாளினி :—நீ விக்ராந்த மஹாராஜாவினுடைய ஸேவகனென்றுரைப்பதால் உன்னை நம்பி உனக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கிறேன். நீ உரைத்தது வாஸ்தவமா யில்லாவிட்டால்——

கந்தனன் :—அம்மணி வேண்டாம். அப்படி ஏற்பட்டால் என் தலையைச் சேதித்துவிட உத்தரவிடுங்கள்.

முதல் வேலையாள் :—(ப்ரவேசித்து) அம்மணி! ராணிவேலை காரரு உள்ளே பூந்து ரொம்ப தொந்தரவு பண்றாங்க. நாங்க கதவுங்களெ மூடாத்துக்கு முன்னே பூந்துட்டாங்க.

ம்ருநாளினி :—ஸரி. ஆனால் அந்த பெட்டியை அங்கேவைத்து அதன் மேல் இந்த வஸ்திரத்தை பரப்புங்கள். (ம்ருநாளினி குமுதாவிடம் ஏதோ காதில் சொல்ல அவள் உள்ளே சென்று ஒரு புடவையைக் கொண்டு வருகிறாள்) (கந்தனனைப் பார்த்து) அப்பா, இதோ இந்த புடவையை உடுத்திக்கொண்டு என் தாதியருடன் ஒரு புறமாய் இரு. ஜாக்கிரதை.

(கந்தனன் அதை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு புறமாய்ப்போய்க் கட்டிக் கொள்கிறான்)

கமலா! குமுதா!! நீங்களும் மற்ற தாதியரும் ஏதேதோ வேலைகள் செய்வதுபோல் நடியுங்கள், ஸரோஜினி! வா! என்னருகிலேயே இரு.

(கந்தனன், கமலா, குமுதா முதலியோர் ஒரு புறமாய் போகிறார்கள். ம்ருநாளினியும், ஸரோஜினியும் பெட்டியின்மேல் உட்கார்ந்து பேசுகிறார்கள். ஒரு தாதி வழிகாட்ட கொத்தவாலும், இரண்டு சிப்பாய்களும் பிரவேசிக்கிறார்கள்)

ம்ருநாளினி :—யார் நீங்கள்? இவ்வேளையில் இம்மாதிரி இங்கு வர என்ன காரணம்?

கோத்தவால் :—அம்மணி, மன்னிக்கவேண்டும். ஒரு கைதி தப்பித்துக் கொண்டு ஓடிவருகையில் இங்கே புகுந்தான், ஆகையால் இங்கே சோதனை செய்து அவனைப் பிடித்துப்போக வந்தோம்.

ம்ருநாளினி :—(தன் ஸேவகனைப் பார்த்து) யாராவது சற்று முன் நமது அரண்மனையுள் புகுந்தனனு?

ஸேவகன் :—இல்லையே அம்மணீ!

மு. ஸிப்பாய் :—ஏயா? அவர் தலேமேலே பெரிய பொட்டி இல்லே?

இ. ஸிப்பாய் :—இல்லியா? நொழையும்போது நான் பார்த்தேனே?

ஸேவகன் :—நா பாக்கலயே!

மு. ஸிப்பாய் :—முழுப் பொய்,

கோத்தவால் :—அம்மணீ! இவர்கள் ஸர்க்கார் ஸிப்பாய்கள். இவர்கள் கண்களுக்கு ஒன்றும் தவறுதலாய் படாது.

இ. ஸிப்பாய் :—அதுவும் இருட்டிலே படவே படாது.

ம்ருநாளினி :—வாஸ்தவம்! ஐயா! உங்களுக்கேன் வீண் ஸந்தேஹம். நீங்கள் தடையின்றி முழுதும் சோதித்துச் செல்லுங்கள்.

கோத்தவால்:—அம்மணீ! நான் என்ன செய்வேன்? சட்டப்படி நடக்க வேண்டியவன். அடே! நீங்கள் போய் முழுதும் சுற்றிச் சோதித்து வாருங்கள். நான் இங்கேயே இருக்கிறேன்.

(ஸிப்பாய்களும், அவர்களுடன் ம்ருநாளினியுடைய ஆட்கள் சிலரும் போகிறார்கள்).

ம்ருநாளினி :—இது என்ன விஷயம்? தயவுசெய்து எனக்கு தெரியும்படி சொல்லவேண்டும். உட்காருங்கள்.

கோத்தவால் :—அம்மா! உங்கள் உபசாரத்திற்காக மிகவும் வந்தனம். இரண்டு நாழிகைகளுக்கு முன் ஒருவன் ஒரு பெரிய பெட்டியுடன் இராஜ வீதியில் போகையில், காவற்காரர் ஸந்தேஹித்து அவனை

நிறுத்த, அவன் உடனே தன் கத்தியை உருவி, ஐந்து பேரைக் கொன்றுவிட்டு பெட்டியுடன் ஒடிவந்து உமது வீட்டில் புகுந்தான்? ஆகையால்..........

(ஸிப்பாய்கள் வருகிறார்கள்.)

மு. ஸிப்பாய் :—ஸர்க்கார்! அவெ எங்கியும் ஆப்டலே.

கோத்தவால் :—நீங்கள் ஸரியாய் பார்க்கவில்லே. பார்த்தால் அகப்படுவான்.

ம்ருநாளினி :—இல்லாத இடத்தில் பார்த்தால் எங்கு அகப்படுவது? — அவன் எங்கே புகுந்தானே?

கோத்தவால் :—அம்மா! அதில்தான் எங்கள் ஸாமர்த்தியம் இருக்கிறது. நான் பார்க்கிறேன். (அறை முழுதும் சுற்றிப் பார்க்கிறான்)

ம்ருநாளினி :—ஐயா! நன்றாய்ப் பாருங்கள். அதோ அவர்கள் என் தாதியர். (எழுந்து) ஸரோஜினி! எழுந்திரு. நாங்கள் உட்கார்ந்திருந்த இந்த ஆஸனத்தின் கீழ் பார்க்கிறீரா?

கோத்தவால் :—அம்மா. உங்களுக்கு சிரிப்பாய் இருக்கிறது. இருட்டில் அலேவது எங்களுக்குத் தெரியும்.

மு. ஸிப்பாய் :—ராவெ என்னாத்துக்கு பண்ணு சாமி? திருடர்த்துக்கு பண்ணு. அதை கண்டு பிடிக்றதுக்கா பண்ணு?

கோத்தவால் :—நன்றாய் சொன்னாய். அம்மணீ நான் உங்களுக்கு மிகவும் சிரமம் கொடுத்தேன். க்ஷமிக்கவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—க்ஷமிப்பதென்ன? உங்கள் கடமையைச் செய்தீர்கள்.

கோத்தவால்:—(மிகவும் ஸந்தேஹத்துடன்) "ஊ—ம்" இவ்வளவு கெட்டிக்காரர் அகப்படுவார்களா? ஒருவேளே நாளே காலேயில் கூட வந்தாலும் வரவேண்டியிருக்கும், மன்னிக்க வேண்டும். நான் வருகிறேன்.

(மெல்ல திரும்பித் திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு ஸிப்பாய்களுடன் போகிறான்).

ம்ருநாளினி :—ஸேவகா, அவர்கள் பின்னால் போய் என்ன செய்கிறார்கள் என்று பார்த்துவா. கந்தனு! இப்பொழுது என்னமோ தப்பிவிட்டோம். இனி என்ன செய்வது?

கந்தனன் :—அம்மா! இந்த பேருபகாரத்திற்கு நான் என்ன செய்வது? உங்கள் சாதுர்யமும் புத்தி கூர்மையும் காப்பாற்றியிராவிடில் என்னென்ன அனர்த்தங்கள் ஸம்பவித்திருக்குமோ? நீங்கள் செய்திருக்கும் உபகாரத்தின் மஹிமை இந்த பெட்டியிலடங்கியிருக்கும் விக்ரமாதித்ய மஹா ராஜாவினுடைய அமூல்யமான நிதியை ஒரு முறை பார்ப்பீர்களானல் தெரியவரும்.

ம்ருநாளினி :—ஆஹா ! அதென்ன ? அந்த நிதியைத்தான் பார்ப்போம் !

கந்தனன் :—(பெட்டியை திறந்து) பாருங்கள் அம்மணி. பாருங்கள் ! விக்ரமாதித்யருடைய விலையிலா நிதியை.

(ம்ருநாளினியும், ஸரோஜினியும், பெட்டியினுள் மூர்ச்சையாய் சந்திரசேகர னிருப்பதைப் பார்த்து ஸ்தம்பித்து நிற்கிறார்கள்.)

உயிர்துறந்த மஹாராஜாவின் உத்தமகுமாரன் உறங்குவதை பாருங்கள்.

ம்ருநாளினி :—யாரிது ? சந்திரசேகர மஹாராஜாவா ?

ஸரோஜினி :—இந்த ஸ்திதிக்கு எப்படி வந்தார் ?

கந்தனன் :—பயப்பட வேண்டாம். அவர் உயிருக்கு பயமில்லை. மயக்கமாயிருப்பதற்கு மருந்து கொடுத்திருக்கிறது.

ம்ருநாளினி :—இதற்கெல்லாம் என்ன காரணம் ?

கந்தனன் :—மதாஸலையிட மிருந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று விக்ராந்த மஹாராஜா இவரை வெகு ரகஸ்யமாய் வைத்திருந்தார். வெகுநாளாய்த் தேடி ராணியின் ஸேவகர் அந்த இடத்தை கண்டுபிடித்து விட்டார்கள். உடனே தேவி தேவங்கனையின் உத்தரவுபடி இவரை இப்பெட்டியில் மறைத்து மற்றொரு இடத்திற்கு எடுத்துச் சொல்லும் வழியில் இந்த விக்னம் ஏற்பட்டது. உங்கள் கிருபையால் நிவர்த்தியாயிற்று.

ம்ருநாளினி :—நான் என்ன செய்தேன். பரமேச்வரன் கிருபையால் மீண்டோம். எடுத்துச்செல்வோம் இவரை உள்ளே.

கந்தனன் :—அம்மணி. இது வெளியில் தெரிந்தால்..........

ம்ருநாளினி :—உனக்கு அந்தக் கவலை வேண்டாம். இனி நான் உத்தரவாதம்.

(ம்ருநாளினியும், ஸரோஜினியும் ஏதோ ரஹஸ்யமாய் பேசுகிறார்கள்)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 1. களம் 3.

இடம் :—சந்திரசேகரனை மறைத்துவைத்திருந்த இடம்.

தேவாங்கனை :—மனமே! பதறாதே! கொண்ட உறுதியில் கொஞ்சமும் குன்றாதே. இன்றே உன்னை சோதித்திடும் நாள்.—பதியின் பாழில்லாப் புகழ்—என் கண்ணினும் அரிய கண்மணி, ஏக புத்ரன்—இவையிரண்டில் மூதற் சொன்னதையே முன்கொண்டு காத்திட வேண்டும். மைந்தன்மேல் கொண்ட பாசத்தால் மனந்திரும்பி பதியின் பாழில்லாப் பேரைப் பழுதுபடச் செய்தால், தெய்வ கடாக்ஷத்தையும் இழந்து, உலக ஸௌகத்தையும் துறக்க வேண்டியது தான்.—ஐயோ! என் உதரத்தில் உதித்த உத்தம மைந்தனல்லவா? எப்படி அவனை என் கையால் நானே சத்ருக்களின் கத்திகளுக்கு காட்டிக்கொடுப்பேன்? தெய்வமே! இதுவரையில் எவளாவது இவ்வுலகில் தான் பெற்ற மைந்தனையே கொலைக்களத்திற்கு அனுப்பி யிருக்கிறாளா?——சீ! என்ன புத்திஹீன சபலம்! தன்னுடைய நற்பேரை காக்கவேண்டுமென்ற கருத்துடையோர் உலகில் யாவற்றையும் இழந்துவிட ஸித்தமாயிருக்க வேண்டும். அப்படியிருக்க ஏன் இந்த அஞ்ஞான இருள் வந்து என்னை மயங்கிடச் செய்யவேண்டும்.—மஹாராஜா விக்ராந்தருடைய பத்னி புத்திர பாசத்தால் முறைதப்பி ராஜத்ரோஹம் புரிந்தாள் என்னும் அபக்யாதியை நான் எவ்வாறு பொறுப்பேன்? இல்லை! இல்லை!! ஒரு நாளும் அந்த அபக்யாதி ஸம்பவித்திடாது. என் மனதைக் கலக்கிச் சலனப்படுத்தும் பாப பாசமே! இதோ உன்னை வேருடன் களைந்தெறிந்தேன். என் மனதிற் குடிகொண்ட தெய்வீக புருஷார்த்தத்தைக் கோரி இதோ புறப்பட்டேன். புத்திர பாசத்தால் கட்டுண்டு என் பர்த்தாவின் பரம பாவன கீர்த்தியை கொளுத்தி யழிக்கவோ நான் உடன்படுவேன்?—"நீ உன் மனம்போல் செய். ஆனால் சந்திரசேகரனை மட்டும் ஸமஸ்தத்தையும் கொடுத்து ஸம்ரக்ஷித்திடு" என்று என் பதி என்னிடம் இட்டுச் சென்ற தீர்க்க ஆணையை கடப்பேனா? பதினெட்டு நாட்களாய் அமானுஷமானதும், கோரமானதுமான காராக்ரஹத்திலிருந்து ஸகல கஷ்டங்களையும் அநுபவித்துக்கொண்டு அவர் காப்பாற்றிவரும் அவருடைய நற்பேரை, அவரை அக்னி ஸாக்ஷியாய் மணந்த பத்னியும், அவருடைய பூரண விச்வாஸத்திற்கு பாத்திரமானவளுமான நான் என் மைந்தன்மேல் கொண்ட மோஹத்தால் மயங்கி நாசமாக்குவது தர்மமா?—ஸரி. தர்மாக்ஷணார்த்தம் என் மைந்தனையும் இன்று மனமார இழப்பேன்.

வஸந்தன்—பிரவேசம்.

கண்ணே வஸந்தா! நீ க்ஷத்ரிய வீரருடைய குமாரனல்லவா?

வஸந்தன் :—அம்மா! அதற்கென்ன ஸந்தேஹம்?

தேவாங்கனை :—உன் தந்தையின் கீர்த்தி எவ்வளவு விசாலமானது தெரியுமா?

வஸந்தன் :—நன்றாய்த் தெரியும். ஸர்வலோக ஜனங்களும் என் தந்தையின் நாமத்திற்கு "ஜய" "ஜய" கோஷம் செய்கிறார்கள்.

தேவாங்கனை :—கண்ணே! அது என் சொல்.

வஸந்தன் :—அம்மா என் தந்தையின் பராக்கிரமம் அப்படிப்பட்டது.

தேவாங்கனை :—வஸந்தா! அவ்வளவு பராக்கிரமும் கீர்த்தியும் படைத்தவருடைய புத்ரன் அவருக்கேற்க நடந்துகொள்ள வேண்டாமா?

வஸந்தன் :—அம்மா அப்படியே நடந்துகொள்வேன். என் தந்தையைப் போல் சௌர்யவானாய் பெருத்த போர்களிலெல்லாம் வென்று சந்திரசேகர மஹாராஜாவினுடைய வைபவத்தை வளர்த்துவேன். அப்படியே அவர் முன் நான் ஸத்தியம் செய்திருக்கிறேன்.

தேவாங்கனை :—ஆனால், யுத்தத்தில் சத்ருக்களின் கையால் நீ மடிந்து விட்டால்?

வஸந்தன் :—அதனாலென்ன? என் அரசனுக்காக என் உயிரைக்கொடுத்தால் கீர்த்தியும், பதமும் கிடைக்கும்.

தேவாங்கனை :—ஆனால் அரசனுக்காக யுத்தமில்லாமல் மற்ற ஸந்தர்ப்பங்களில் மரணம் ஸம்பவித்தால்?

வஸந்தன் :—அம்மா! அதனாலென்ன? ராஜாவுக்காக உயிரைகொடுக்க வேண்டியதே முதல் கடமை. யுத்தத்திலானாலென்ன? வேறெப்படியானாலென்ன?

தேவாங்கனை :—ஆனால், நான் சொல்வதை கவனமாய்க் கேள். சந்திரசேகரனை நாம் இங்கு வைத்திருந்ததை யறிந்து மதாலஸையின் தூதர்கள் அவனை பிடித்துப்போக இங்கு வந்தால் நீ அவனுக்காக உன் உயிரைக்கொடுக்க ஸித்தமா யிருக்கிறாயா?

வஸந்தன் :—அம்மா! எப்பொழுதும் ஆவலுடன் ஸித்தமாயிருக்கிறேன். நீ வேடிக்கை பார்க்கிறாயா? இதோ போய் என் வாளைக்கொண்டு வருகிறேன்.

(போக முயல்கிறான்.)

தேவாங்கனை :—இரு. க்ஷத்ரிய வீரம் வாய்ந்த நீ மத்தகஜம் போன்றவன். ஆனால் கண்ணே. ஒருவேளை உன் கையில் வாளுமின்றி நிராயுதனாய் உயிர் இழக்கவேண்டிவரின் என்ன செய்வாய்?

வஸந்தன் :—அம்மா ! வாளையும் வீசாமல் உயிரிழப்பதென்றால் அது எப்படி முடியும்.

தேவாங்கனை :—(ஒரு மருந்து புட்டியைக்காட்டி) அப்பா ! இதில் மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் மருந்திருக்கிறது. இதை சாப்பிட்டுவிட்டு உன் மஞ்சத்தின்மேல் படுத்து நன்றாய் உறங்கவேண்டும்.

வஸந்தன் :—தூங்கிக்கொண்டு எப்படி சாவதம்மா ?

தேவாங்கனை :—ராணியின் தூதர்கள் வந்தால் சந்திரசேகரன் நீதான் என்று காண்பிக்கின்றேன். உன்னைக் கொன்றுவிடுவார்கள்.

வஸந்தன் :—சே! அம்மா நிரி உயிரிழக்க நான் ஒருநாளும் சம்மதியேன்.

தேவாங்கனை :—ஆனால் சந்திரசேகரனுடைய பிராண ரக்ஷண மெப்படியாகும்?

வஸந்தன் :—என் ஆகாது?

தேவாங்கனை :—கண்ணே ! நான் சொன்ன உபாயப்படி செய்யாவிடில் சந்திரசேகரன் உயிருடனிருக்கிறானென்று மதாலஸை எங்கும் தேடவாரம்பித்தால் எப்படியாவது அவனைக் கண்டுபிடித்து விடுவாள், ஆனால் நான் சொன்னபடிசெய்தால் சந்திரசேகரன் இறந்து விட்டானென்று நம்பித் தேடுவதை நிறுத்திவிடுவாள். அப்பொழுது அவனை ரக்ஷிப்பது மிகவும் ஸுலபம்.

வஸந்தன் :—(யோசிக்கிறான்)

தேவாங்கனை :—மரணத்திற்குஅஞ்சுகிறாயா?

வஸந்தன் :—சே! விக்ராந்த மஹாராஜாவின் புத்திரனுக்கு மரணமென்னும் பயமும் உண்டாகுமோ ?

தேவாங்கனை :—உனக்குத் 'தாய்' 'தகப்பன்' என்னும் பந்தம்விடவில்லையா ?

வஸந்தன் :—அம்மா நான் சிறியவனாதலால் நீ அப்படி நினைப்பது சகஜம். ஆனால் நான் சுத்த க்ஷத்ரியன். சுத்த க்ஷத்ரியனுடைய சித்தத்தைக் கலக்கக்கூடிய மாயை இவ்வுலகிலில்லை.

தேவாங்கனை :—ஆனால் என்ன யோசனை செய்கிறாய் ?

வஸந்தன்:—தூக்கத்தில் ராணியின் தூதரின் கத்திக்கிரையாவது பிடிக்கவில்லை.

தேவாங்கனை :—கண்ணே ! வேறுவழியில்லையே !

வஸந்தன் :—என் இல்லை ? தூங்கும்போது நான் சந்திரசேகர மஹாராஜாவைப் போலிருந்தால் விழித்திருக்கும்போது என் அப்படி இருக்கமுடியாது ?

தேவாங்கனை :—ஆனால் ?

வஸந்தன் :—ஆனால் என்ன? ராணியின் தூதர் வந்தால் கொஞ்சமும் யோசிக்காமல் நான்தான் சந்திரசேகர மஹாராஜாவென்று என்னைக் காட்டிவிடு. நானும் அவ்வாறே நடிக்கிறேன், பிறகு என்ன கஷ்டம்?

தேவாங்கனை :—(வாரிக்கட்டியணைத்து முத்தமிட்டு) கண்ணே! கண்ணே!! மெச்சினேன்! பரமேச்வரா! என் உயிரினும் அரிய இக்குழந்தைக்கும் ....(கண்ணீர் விடுகிறாள்)

வஸந்தன் :—அம்மா! கண்ணீர் விடாதே. சற்று முன் மாயை, பந்தம் என்னை விடவில்லையென்று ஏளனம் செய்தாயே. நீ இப்பொழுது அவைகளுக்கு உட்படலாமா?

தேவாங்கனை :—கண்ணே அப்படியில்லை. உன்னை இழந்துவிடப் போகிறேனே யென்று நான் அழவில்லை. உன் புத்திகூர்மையைக்கண்டு என் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் பொழிந்தது, வேறில்லை. (கட்டியணைக்கிறாள்)

(வெளியில் "யாரங்கே! தேவாங்கனே!! கதவைத்திறவுங்கள்" என்ற ஆரவாரம்.)

தேவாங்கனை :—ஐயோ! அதோ வந்துவிட்டார்களே யமதூதர்கள். என் கண்ணே மரித்திட ஸித்தமாயிரு.

வஸந்தன் :—ஸித்தமாயிருக்கிறேன் (உள்ளேபோக முயல்கிறான்)

தேவாங்கனை :—(அவனைத்தடுத்து) ஆனால் கொஞ்சமிரு, நீ அம்மருந்து சாப்பிடுவதே எனக்கு நல்லதென்று தோன்றுகிறது.

வஸந்தன் :—இல்லை வேண்டாம் ஒருநாளும் மாட்டேன்.

தேவாங்கனை :—ஐயோ! உன்னை சந்திரசேகரனைப்போல மாற்றி மோசம் செய்வது கஷ்டமாயிற்றே.

வஸந்தன் :—அதைப்பற்றி நீ பயப்படாதே.

தேவாங்கனை :—இல்லை இல்லை நீ இதை குடிக்கத்தான் வேண்டும்.

வஸந்தன் :—மாட்டேன்.

(வெளியில் முன்போல் ஆரவாரம்)

தேவாங்கனை :—நீ குடித்தே தீரவேண்டும். (அவனை பலாத்காரமாய் குடிக்க வைக்கப்பார்க்கும் போது அவன் அதைப் பிடுங்கி தூர எறிந்து விடுகிறான் வெளியில் அதிகமாய் ஆரவாரம்.)

வஸந்தன் :—(திமிறிக்கொண்டு) விடு என்னை. நான் என் வாளைக்கொண்டு வருகிறேன். நீ பயப்படாதே. நான் வீரனுடைய புத்ரன். உன்னை வீர மாதாவாக்கி என் உயிரைத்துறக்கிறேன். நீ சொன்னமாதிரி மரணம் வேண்டாம். (போக முயல்கிறான்)

(வெளியில் அதிக ஆரவாரம்)

தேவாங்கனை:—கொஞ்சம் நில்லடா கண்மணி! உன்னைக்கடைசி முறை கட்டியணைத்து முத்தமிடுகிறேன். (முத்தமிடுகிறாள்) ஒன்று (மறுபடியும் முத்தமிடுகிறாள்) இன்னொன்று (மறுபடியும் முத்தமிடுகிறாள்) இன்னும் ஒன்று (மறுபடியும் மறுபடியும் முத்தமிட்டு விட்டு விடுகிறாள்) [வெளியில் ஆரவாரம் அதிகரிக்கின்றது. வஸந்தன் உள்ளே போகிறான். தேவாங்கனை அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே ஒரு புறமாய் வெளியே வருகிறாள். இதற்குள் கோதண்டனும் மற்ற தூதர்களும், கதவை உடைத்து சுவரேறிகுதித்து நாற்புறமும் வந்து தேவாங்கனையை சூழ்ந்துகொள்ளுகிறார்கள்.]

கோதண்டன்:—விக்ராந்தனுடைய பத்னி தேவாங்கனை எங்கே?

தேவாங்கனை:—எதற்கு?

கோதண்டன்:—எங்கே தேவாங்கனை?

தேவாங்கனை:—தேவாங்கனை நான் தான். நீங்கள் யார்? இந்த இரவில் இங்கே வரவேண்டிய காரணம் என்ன. இந்த ஸிப்பாய்கள், இந்த உருவிய கத்திகள். இந்த முற்றுகை. இதற்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?

கோதண்டன்:—நான் மஹாராணி மதாலஸையின் ஸேனாதிபதி கோதண்டன். மஹாராணியின் ஆக்ஞையின் பேரில் சந்திரசேகரனை எடுத்துப் போக வந்திருக்கிறேன்.

தேவாங்கனை;—சந்திரசேகரனிங்கே இருப்பதாக உங்களுக்கு யாருரைத்தது?

கோதண்டன்:—யார் என்ன சொல்வது. சந்திரசேகரன் இங்கே இருப்பது வாஸ்தவம். நீங்கள் அவனுக்கு பெரிய தாயார் என்பதும் அவனுக்கு உங்களிடம் உள்ள பெரும் பற்றும் விக்ரமாதித்ய மஹாராஜா தன் பார்வை இறந்தபின் அவனை உங்களிடம் ஒப்பிவித்ததும் யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே.

தேவாங்கனை:—ஆயினும் இப்பொழுது அவன் இங்கே இருக்கிறானென்று எப்படி சொல்கிறீர்கள்?

கோதண்டன்:—எப்படியாவதிருக்கட்டும். நான் இங்கே இருக்கிறானென்று சொல்கிறேன். மஹாராணியின் உத்தரவிற்குட்பட்டு அவனை என்னிடம் ஒப்புவிக்கப் போகிறீர்களா இல்லையா?

தேவாங்கனை:—உங்கள் மஹாராணிக்கு அவன் விஷயத்தில் இவ்வளவு தாகவிடாய் என்?

கோதண்டன்:—அவனுடைய ரக்தம் நிரம்ப ருசியானதென்று அவர்கள் கேள்வி யுற்றிருக்கிறார்கள்.

தேவாங்கனை:—கோதண்டா! யார் முன்னிலையில் பேசுகிறாயென்ற யோசனை இருக்கட்டும்.

கோதண்டன் :—அந்த யோசனை நீங்களே இதற்கு முன் செய்திருக்கவேண்டும். அதெல்லாம் வேண்டாம். சந்திரசேகரனெங்கே? அவனுடைய ரக்தத்திற்காக மஹாராணி மிகவும் ஆவலாயிருக்கிறார்கள்.

தேவாங்கனை :—ஆனால் அவள் ஜன்ம முழுதிலும் அவ்வாறே நாவைத் தீட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டியது தான். சந்திரசேகரன் கண்டிப்பாய் உங்கள் கையில் அகப்படுவதில்லை.

கோதண்டன் :—ஏன் இந்த வீண் ஹடம்? உங்கள் கையிலிருந்து வலுவிற் பிடிங்கிச் செல்வேன்.

தேவாங்கனை :—இந்த உடலில் உயிருள்ள வரையில் அந்த எண்ணத்தை மறந்துவிடு.

கோதண்டன் :—மஹாராணியின் சரணங்களில் அவன் சிரம் உருளவேண்டும். அதை செய்தே தீருவோம். கெட்டியாய் அறி.

தேவாங்கனை :—(கோதண்டன் தலையைக் காட்டி) இந்த சிரத்தின் ஆசையை விட்டுவிட்டு அந்த சிரத்தின் பேச்சைப் பேசு.

கோதண்டன் :—போதும்! வீண் பேச்சு வேண்டாம்! ராஜ குமாரன் எங்கே காண்பி. மஹாராணியின் நாவைவிட என் கரவாளின் செந்நாவு அவன் மதுரமான ரக்தத்தைக் குடிக்கவேண்டுமென்று ஆவலாயிருக்கிறது. மரியாதையாய் அவனை எங்கள் வசம் ஒப்புவிக்காவிடில் தண்டோபாய முறையைக் கொள்ளவேண்டியது தான்.

தேவாங்கனை :—என்ன! தண்டோபாயமா?

கோதண்டன் :—ஆம். தண்டோபாயம்.

தேவாங்கனை :—நல்லது, மிகவும் நல்லது. நன்றாய் நடத்து. இதற்கெல்லாம் பயப்படுபவள் நானல்ல. (போக முயல்கிறாள்).

கோதண்டன் :—நில், ஒரு அடியும் எடுத்து வைக்காதே. நீ என் கைதி.

தேவாங்கனை :—ஆஹா! விக்ராந்த மஹாராஜாவின் தர்ம பத்னியா ஒருவனுடைய கைதி?

கோதண்டன் :—அடே! இவளைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள். உள்ளே போய் சந்திரசேகரனை தேடிப்பிடித்து வாருங்கள்.

தேவாங்கனை :—(வழியை மறித்து) உங்களை உள்ளே போகவிடேன்.

கோதண்டன் :—பிடித்திழுத்து தூரத்தள்ளுங்கள் அவளை. போங்கள் உள்ளே.

தேவாங்கனை :—என் பிணத்தைத் தாண்டிப் போனாலொழிய வேறெப்படியும் முடியாது.

கோதண்டன் :—அப்படியா! ஆனல் உன் பிணத்தைத் தாண்டியே போகிரும்.

(அவளைப் பிடித்திழுக்கிருன். கத்தியை சுழற்றிக்கொண்டு வஸந்தன் பிரவேசம்.)

வஸந்தன் :—ஜாக்கிரதை! உள்ளே. வாாதே!! திரும்புங்கள்!! போ!!

(ஸிப்பாய்கள் திரும்பி விடுவார்கள்.)

(கோதண்டனைப் பார்த்து,)

என்ன என்ன இது? என்ன கலகம் செய்கிருய் இங்கு!

கோதண்டன் :—என்னடா! சிறுபயலே!! என்ன தடபடலாய் பேசுகிருய்:

வஸந்தன் :—விடுங்கள் தேவாங்கனு தேவியை. சந்திரசேகரன் சொற்படி செய்யாவிடில் இந்த வாளுக்கிரையாவீர்கள்.

கோதண்டன் :—அடேடே! இவன்தான். இவன்தான் சந்திரசேகரன்; நமக்குரிய பக்ஷணம்.

(ஸிப்பாய்கள் வஸந்தனைப் பிடிக்கப் போகையில் தேவாங்கனை குறுக்காய் வருகிருள்.)

தேவாங்கனை :—முதலில் இந்த சரீரத்தைக் கொல்லுங்கள். பிறகு என் பிராணனினும் அருமையான சந்திரசேகரனிடம் .. ....

[கோதண்டனும் இன்னும் சிலரும் வஸந்தனிடம் போகிருர்கள். மற்றும் சிலர் தேவாங்கனையை இழுத்துப் போகிருர்கள். வஸந்தன் விசித்ரமாய்ச் சண்டை செய்து கொல்லப்படுகிருன். தேவாங்கனையை கைது செய்து இழுத்துப் போகிருர்கள். கோதண்டன் வஸந்தன் தலையை வெட்டிக் கொண்டு எடுத்துப் போகிருன்.]

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 2. களம் 1.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனை.

பிரவேசம்: மதாலஸை, கோதண்டன், துர்ஜயன், ஸர்தார்கள், வேலையாட்கள், முதலியவர்.

மதாலஸை :—ஆஹா! பிரம்மதேவன் மனிதர்களை காலகோடி விஷத்தால் செய்தானா? இல்லாவிடில் தேவாங்கனை ஏன் சந்திரசேகரனை ரக்ஷிப்பதற்கு தன் மகனையே பறிகொடுக்க வேண்டும்?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! அவளுக்கு சித்த ஸ்வாதீன மில்லாமல் செய்திருக்கலாம்.

கோதண்டன் :—அவள் மைந்தனுக்கும் சித்த ஸ்வாதீன மில்லாமல் போயிருக்க வேண்டும். அவனும் தான் சந்திரசேகரன் என்று எப்படி நடித்தான்?

மதாலஸை :—சத்ருக்களுக்கு அணுவளவும் ஸந்தேஹம் பிறக்காமல் நடப்பது தான் சூழ்ச்சி. அதை அவ்வாறே செய்திருக்கிறாள் தேவாங்கனை. இருக்கட்டும். இதற்காக ப்ராயச்சித்தம் செய்விக்கிறேன்.

(ஸேவகர்கள் தேவாங்கனையைக் கொண்டுவந்து நிறுத்துகிறார்கள்.)

நிறுத்துங்கள் என் முன்பு இந்த மாயக்காரியை, என் கண்களின் ஜ்வாலையினால் நின்ற இடத்தில் சுட்டுக்கருக்கி விடுகிறேன். என்னடி! சண்டி! எங்களை ஏமாற்றவோ நீ பார்த்தாய்?

தேவாங்கனை :—ஏமாற்றமா?

கோதண்டன் :—ஆம்.

துர்ஜயன் :—கபட சூழ்ச்சி—விச்வாஸ காதகம்!

கோதண்டன் :—மோசம்—நீச ப்ரயத்னம்!

துர்ஜயன் :—ராஜத்ரோஹம்!

(தேவாங்கனை பேசாமல் நிற்கிறாள்)

மதாலஸை :—ஏன் ஊமையைப்போல் மௌனமாயிருக்கிறாய்? இதோ இந்த ரக்தம் தோய்ந்த தலை யாருடையது? நன்றாய்ப்பார்த்து சொல்.

தேவாங்கனை :—(ஸ்வகதம்) கண்ணீரே! அடங்கியிரு. மனமே! பதறாதே. நாவே! தடுமாறாதே.

மதாலஸை :—சொல். ஸ்வாமி ஸாக்ஷியாய், இது யாருடைய சிரம்?

தேவாங்கனை :—இது மஹாராஜா சந்திரசேகரனுடைய சிரம்.

மதாலஸை :—பொய்! பொய்!! முழுப்பொய்! என்ன நீலியடி நீ? துர்ஜயா! இது யாருடைய சிரம் தெரியுமா?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! இது விக்ராந்தனுடைய புத்திரன் வஸந்தனுடையது.

தேவாங்கனை :—ஐயோ! இவனுடைய நாவழியாதா?

மதாலஸை:—ஏனடி! இது உன்னுடைய குமாரனுடையதல்லவா? சொல்!

தேவாங்கனை :—சந்திரசேகரனையும் என் புத்திரனாகவே பாவித்து வந்தேன். இது என் புத்திரன் தலை தான் என்று சொல்ல ஆக்ஷேபனையில்லை.

மதாலஸை :—என்ன பித்தலாட்டக்காரி இவள்? இந்த மாய வித்தையெல்லாம் எங்கேயடி கற்றாய்?

தேவாங்கனை :—இவையெல்லாம் மாய வித்தையாயிருந்தால் நீயே என் குரு.

கோதண்டன் :—தேவாங்கனே! நீ செய்த மோசத்தை உன் வார்த்தையினால், மறைக்க முடியாது.

துர்ஜயன் :—வாஸ்தவத்தை ஒப்புக்கொண்டு தப்பும் மார்க்கத்தைப் பார்.

தேவாங்கனை :—என்ன மோசம்? எதை ஒப்புக்கொள்வது?—இது மஹாராஜா சந்திரசேகரனுடைய சிரம். அவ்வளவு தான்.

கோதண்டன் :—அது பொய்.

துர்ஜயன் :—முழுப்பொய்.

மதாலஸை :—மேலும் உன் தந்திரம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். கோதண்டா! உடனே காராக்ரஹத்திற்கு சென்று அந்தத் த்ரோஹி விக்ராந்தனை இங்கே கொண்டுவா. இந்த சிரம் யாருடையதென்று அவனிடமிருந்து அறிந்து இவளை அவமானப்படுத்துகிறேன்.

தேவாங்கனை :—என் மானத்தைப் போக்கப் பார்த்து உனக்கிருப்பதையும் போக்கிக் கொள்ளாதே.

(கோதண்டன் போகிறான்.)

துர்ஜயன் :—மஹாராணி ஸர்க்கார்! நல்ல யுக்தி செய்தீர்கள்.

தேவாங்கனை :—(ஸ்வகதம்) ஐயோ! ஈசனே. இதென்ன பெரிய விபத்து? என் நாதன் வந்து இது வஸந்தனுடையதென்றால் நான் என்ன செய்வேன்.?

துர்ஜயன் :—தேவாங்கனா! ஒப்புக்கொண்டுவிடு. விக்ராந்தன் வந்து விட்டால் உன் கதி அதோ கதி தான்.

தேவாங்கனை :—ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? அவர் வரட்டும். யாருக்கு அதோகதியோ அப்பொழுது தெரிகிறது. (ஸ்வகதம்) ஐயோ எவ்விதம் என் நாதருக்கு ஸமிக்ஞை செய்வது? அவர் தப்பித்துப் போயிருக்கலாகாதா! ஈசனே! ஈசனே!! அவ்வாறே அருள மாட்டீரா?

மதாலஸை :—தேவாங்கனை, நீ எவ்வளவு பொய் சொன்னாலும் சந்திர சேகரன் உயிருடன் எங்கோ ஒளிக்கப்பட்டு இருக்கிறானென்று தெரியும். சொல்லி விடு எங்கிருக்கிறான் ?

தேவாங்கனை :—(மேலே காட்டி) அங்கே ! ஸ்வர்க்கத்தில். பரமபவித்ரமான பரமேச்வரனுடைய பாதாரவிந்தங்களில்.

துர்ஜயன் :—சீ ! த்ரோஹி ! உண்மையைச் சொல்.

மதாலஸை :—வீணாய்க் கஷ்டப்படாதே.

தேவாங்கனை :—இனி அவ்விஷயமாய் ஒரு அக்ஷரமும் என் வாயினின்று வெளிவராது.

துர்ஜயன் :—வலித்திழுத்து வரவழைத்திடுவோம்.

தேவாங்கனை :—என்ன வீரன் ! திக்விஜயன் !!

மதாலஸை :—தேவாங்கனா ! என் கோபம் பொங்கிவிடும்.

தேவாங்கனை :—நன்றாய்ப் பொங்கட்டும். எனக்கென்ன ?

மதாலஸை :—ஸரி. ஆனால் குரூரமான ஹிம்சைகளுக் கெல்லாம் ஸித்தமாயிரு.

தேவாங்கனை :—ஸித்தமாயிருக்கிறேன். மதாலஸே ! மஹாராஜா விக்ராந்தருடைய பத்னியை ஸாமான்ய ஸ்திரீயென்று நினைத்தாய்? தேவாங்கனையின் உடலில் க்ஷத்ரிய உதிரம் ஓடும் பரியந்தம் அவளை தர்மத்தினின்றும் தப்பவைப்பது எந்த ராக்ஷஸ ப்ரயத்னத்தாலும் ஆகாது.

மதாலஸை :—இன்னும் எவ்வளவு நேரம் இவ்வாறு பேசுகிறாயோ, பார்ப்போம். துர்ஜயா ! ஏன் இன்னும் கோதண்டன் அவனைக் கொண்டு வரவில்லை.

தேவாங்கனை :—(ஸ்வகதம்) ஐயோ. ஒன்றும் தெரியவில்லையே. என்ன செய்வது?—ஸரி ஏதாவது யுக்திசெய்து அவருக்கு ஸமிக்ஞை மூலமாய் தெரிவிக்கவேண்டும்.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார் ! விக்ராந்தன் வரும்போது இவளை இங்கு வைத்திருக்காதீர்கள். ஏதாவது ஸமிக்ஞை செய்து அவனுக்கு தெரிவித்து விடுவாள்.

மதாலஸை :—வாஸ்தவம்தான். இவளை வெளியில் அழைத்துப்போய் வைத்திருங்கள்.

தேவாங்கனை :—(ஸ்வகதம்) ஐயோ. இச்சண்டாளனால் என் பிரயத்தனங்கள் யாவும் அழிந்து விடுமோ? என் குழந்தையைப் பறிகொடுத்தும் பயனற்று விடுமோ?

(வெளியில் ஆரவாரம்.)

துர்ஜயன் :—கோதண்டன் வருகிருன். ஸேவகா! இவளை வெளியில் அழைத்துப் போ.

தேவாங்கனை :—நான் இங்கிருந்து போகமாட்டேன்.

துர்ஜயன் :—ஏன் நிற்கிறீர்கள்? இழுத்துச் செல்லுங்கள்.

தேவாங்கனை :—என்னை எவராவது தீண்டினல் ஜாக்கிரதை.

மதாலஸை :—ஏன் தயங்குகிறீர்கள்? கொண்டுபோங்கள்.

(ஸேவகர் இழுத்துப்போக தேவாங்கனை "விக்ராந்த மஹாராஜா" "விக்ராந்த மஹாராஜா" என்று கதறுகிருள்.)

கோதண்டன் :—(வேகமாய் பிரவேசித்து) மஹாராணீ ஸர்க்கார்! மோசம் போனேம்.

மதாலஸை :—என்ன? என்ன?

(தேவாங்கனை திமிறிக்கொண்டு உள்ளே வருகிருள். ஸேவகர்கள் ஓடிவந்து பிடித்துக்கொள்கிருர்கள்.)

தேவாங்கனை :—விக்ராந்த மஹாராஜா! விக்ராந்த மஹாராஜா!!

கோதண்டன் :—அம்மணீ! விக்ராந்தன் சிறையினின்றும் தப்பி ஓடி விட்டான்.

மதாலஸை :—என்ன ?! என்ன ?!

தேவாங்கனை :—என்ன? என்ன?

கோதண்டன் :—விக்ராந்தன் தப்பித்துக்கொண்டு போய்விட்டான்.

தேவாங்கனை :—ஆஹா—தேவதேவா! என் கோரிக்கையை ஈடேற்றி ஞயோ.

மதாலஸை :—ஆஹா! எனக்கு மயக்கம் வருப்போலிருக்கிறது.......... விக்ராந்தன்.....தப்பியா.......ஓடிவிட்டான்..............அந்த காவலாளிகள் யாவரையும் சிரச்சேதம் செய்துவிடுங்கள். ஆஹா! சந்திரசேகரன் அகப்படவில்லை! விக்ராந்தன் தப்பிவிட்டான்!! எப்படி ஸகிப்பே னிதை....... இருங்கள். யாவற்றிற்கும் இந்த சண்டாளியின்மீது பழி வாங்குகிறேன்.

தேவாங்கனை :—உன் மனமார வாங்கிக்கொள். தன் மனைவி வருந்து கிருளென்று தர்மத்தைக் கைவிடுவார் விக்ராந்தர் என்று மனப் பால் குடிக்காதே.

மதாலஸை :—சீ. பேசாதே. இழுத்துச்செல்லுங்கள் இவளை. கோதண்டா! விக்ராந்தனை எங்கும் தேடும்படி ஆட்களை யனுப்பு. போ. (கோதண்டன் போகிருன்) அவனை ஒழித்தாலன்றி என் மனமடங்காது.

தேவாங்கனை :—மதாலஸே! யாரை ஒழிப்பது? நீயா ஒழிக்கப்போகிறாய்? பிரம்மாவர்த்தத்திலுள்ள ப்ரபல ரண துரந்தரர்களெல்லாம் கண்டு திகைத்து வெட்கியோடும்படி பராக்கிரமம் படைத்த என் விக்ராந்த ஸிம்மத்தையா நீ ஒழிக்கப்போகிறாய்? வாயை அலம்பு.

மதாலஸை :—என்ன சொன்னாய்? (பதறிக்கொண்டு) எட்டு நாளுக்குள் உன் புருஷனுடைய தோலை உன் கண் முன் உரித்து, சந்திரசேகரனை உலையில் வேக வைக்கிறேன் பார். கொண்டு போங்கள் இவளை. இந்த நீசனுடைய தலையை காகங்கள் குத்த குப்பைமேட்டில் எறியுங்கள்.

தேவாங்கனை :—திவ்ய மகுடத்தாலலங்கரிக்க வென்று படைத்த என் சந்திரசேகரனுடைய சிரத்தை இவ்வாறு இகழும் நீ உன் சிரத்தைப்பற்றி சற்றாவது யோசித்தாயா?

மதாலஸை :—பேடிகள் அவ்வாறு யோசிப்பார்கள். என் போன்ற ஸாம்ராஜ்யம் படைத்த பாக்கியசாலிகள் கொஞ்சமும் பயமின்றி இம்மாதிரி நீசருடைய சிரங்களை காலினால் உதைத்துத் தள்ளுவார்கள்.

(வஸந்தன் தலையை காலினால் உதைத்துத் தள்ளுகிறாள்.)

தேவாங்கனை :—(உடலெல்லாம் நடுங்க, பதறிக்கொண்டு) சண்டாளீ! உன்னுடைய மதோன்மத்தமான தலையையும் உன் சத்ருக்கள் இவ்வாறே அவமதித்து உதைக்கும்படி ஈசன் செய்திடுவார்.

(ஸேவகருடன் போகிறாள்.)

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார், விக்ராந்தன் உயிருள்ள வரையிலும் தேவாங்கனையை விடுவித்திடப் பார்ப்பான்.

மதாலஸை :—அதையும் பார்த்துவிடலாம்.

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 2. களம் 2.

இடம் :—சந்திரசேகரனை ஒளித்துவைத்திருந்த ரஹஸ்ய மாளிகை.

மாறுவேஷத்தில் விக்ராந்தன் பிரவேசிக்கிறான்.

விக்ராந்தன் :—(ஸ்வகதம்) ஆஹா! என்ன நிசப்தமாய் இருக்கிறது! யாரையும் காணோமே! நான் வருவேனென்று தெரிந்தும் என் என் தேவாங்கனை இங்கே இல்லை? என் கண்களாகிய சந்திரசேகரனும் வஸந்தனும் இதற்குள் தூங்கிவிட்டார்களா? ஒருவேளை என் நிருபத்தில் எழுதியபடி தேவாங்கனை சந்திரசேகரனை ஆட்களுடன் வேறெங்காவது அழைத்துப் போயிருக்கிறாளா? இல்லாவிடில் ஒருவேளை மதாலஸையின் ஆட்கள் எல்லோரையும் சிறைபிடித்துச் சென்றார்களா? ஐயோ! இங்கேனோ ச்மசானம்போல் தோன்றுகிறது? ஏதோ அமங்களகரமானது என் செவிக்கு படும்போல் தோன்றுகிறதே! ஆஹா! அதோ யாரோ இருவர் தீவட்டிகளுடன் வருகிறார்கள். பார்த்தால் மதாலஸையின் ஸேவகர்போலிருக்கிறார்களே. மறைந்திருந்து என்ன பேசுகிறார்களோ கேட்போம்.

(மறைந்துகொள்கிறான்)

(மதாலஸையின் ஸேவகர் இருவர் பிரவேசிக்கிறார்கள்)

முதல் ஸேவகன் :—இது என்னமோ பேயுங்கவேலையாதாம் இக்கணுண்டா. இல்லாப்போனா இதுக்குள்ளே அந்த பொண் எங்கெடா போச்சு?

இரண்டாம் ஸேவகன் :—இதின்னுடா அதிசயமாகிது. இங்கேதானேடா கொண்ணுபோட்டுட்டு போனோ. யாரு எடுத்தும்போயிருப்பாங்க?

முதல் ஸேவகன் :—பெரிய எயவா போச்சே. கோதண்ட மவாராசா ரொம்ப கோவம் பண்ணிக்குவாரே!

விக்ராந்தன் :—(ஸ்வகதம்) இவர்கள் கோதண்டனுடைய ஆட்கள் போலும். யாருடைய ப்ரேதத்தைப்பற்றி பேசிக்கொள்கிறார்கள்?

முதல் ஸேவகன் :—ஆஹா! என்னு சூராண்டா அந்த பய்யம்? அபிமன்யு வாட்டம் சண்டெ போட்டாண்டா. அவெம் வாள் வரிசெங்க இன்னும் எங்கண்ணு முன்னியே இருக்குது.

இரண்டாம் ஸேவகன் :—எனக்கின்னமோ பய்யமாவே இருந்துச்சு. எந்தே சின்ன பையன் என்னு சூரத்தனம் காட்டினாண்டா!

விக்ராந்தன் :—எந்த பையனைக்குறித்து இவர்கள் பேசுகிறார்கள்? இந்த ராக்ஷஸர்களையும் பயப்படச் செய்த பராக்கிரமுடைய சிறுவன் யாராயிருக்கலாம்?

முதல் ஸேவகன் :—அவெ௦ மேலே கை எடுக்கக்கூட முடியாமே நிண்ணுட்டே௦.

இரண்டாம் ஸேவகன் :—நானுங்கூடதா௦ பொம்மெபோலே நிண்ணுட்டே.

விக்ராந்தன் :—இன்னும் ஏன் இவர்கள் அந்த பாலகனுடைய பெயரை சொல்லமாட்டேனென்கிறார்கள்? அவன் யாரோ தெரியவில்லையே.

முதல் ஸேவகன் :—ஆமா நான்தா௦ அவனுக்கு மொதல் காயம் கொடுத்தே௦

இரண்டாம் ஸேவகன் :—ஆமா அவெ௦ தலையே வெட்டி கோதண்ட மஹா ராசாவண்டெ கொடுத்தவ௦ நானு.

விக்ராந்தன் :—ஐயோ இந்த கொலைக்காரர் யாரோ? இவர்களுக்கு பலியான பாலகன் யாரோ?

முதல் ஸேவகன் :—போச்சுடா! விக்ரமாதித்யமவாராஜா வம்ச௦ போச்சு இதோட

விக்ராந்தன் :—ஐயோ! என் பிரிய சந்திரசேகரனையா இவர்கள் கொன்றிருக்கக்கூடும்?

இரண்டாம் ஸேவகன் :—ஆமாண்டா சந்திரசேகரமஹாராஜா போனா சூரிய கொலம் போனபோலதா௦

விக்ராந்தன் :—ஐயோ! இந்த விக்ராந்தனுடைய உயிரும் பெயரும் இன்றுடன் ஒழிந்தனவே!

முதல் ஸேவகன் :—நம்ளுக்கு இண்ணிக்கி நல்ல எனா௦ ஆப்டும்.

விக்ராந்தன் :—(திடீரென்று வெளிவந்து) இதோ நான் தருகிறேன் நல்ல இனம். (அவர்களை புடைக்கிறான். அவர்கள் "கலகம்" "கலகம்" என்று கூக்குரலிடுகிறார்கள்). த்ரோஹிகளே! உங்களுக்கு பிராயச்சித்தம் இதுதான் (காயப்படுத்துகிறான்). சந்திரசேகர மஹாராஜாவைக் கொன்ற கொலையாளிகளே, மடியுங்கள், துடித்து மடியுங்கள். (அவர்கள் கதறிக்கொண்டு மடிகிறார்கள்) ஐயோ! சந்திரசேகரன் இந்த சண்டாளர் கையில் அகப்பட்டு மடிந்தானே! தேவாங்கனை ஏன் அவனை ரக்ஷிக்கவில்லை? ஆஹா! தேவாங்கனா! தேவாங்கனா! நீ என்ன செய்தாய்? உன் மகனுடைய உயிரைக்காக்க நினைந்து ராஜத்ரோஹம் புரியவும் உட்பட்டாயோ? மாத்ருஸ்நேகத்தைக் காட்டும் ஸமயம் இதுதானா? ஐயோ! இது உனக்குத் தெரியாதா?

(ம்ருநாளினி உள்ளிருந்து மெல்ல வருகிறாள்)

ஹா! பாலா! வஸந்தா! நீ எவ்வளவு தூர்பாக்கியன். சந்திரசேகரனை ரக்ஷிக்கும் பொருட்டு நீ இந்த இடத்தில் உன் உயிரைக்கொடுத்து மடிந்திருந்தால் நமது குலத்திற்கே அழியாப் பெரும்புகழ் கிடைத்திருக்

குமே. போயிற்று! போயிற்று!! இந்த விக்ராந்தனுடைய புகழ் மண்ணைப் போயிற்று. உலகத்தில் உறைவதற்கு முக மில்லாமற் போயிற்று. என் மித்ரரும் என்னை மதிக்கமாட்டார் இனி.

(ம்ருனாளினி விக்ராந்தனைப் பார்த்து பயந்து போகப்பார்க்கிறாள்)

விக்ராந்தன் :—(காலடிச் சப்தம்கேட்டு) யாரது அங்கு நடந்துபோவது? சொல்! சொல்!! யாரது? நில்! ஓரடி எடுத்து வைத்தால் விக்ராந்தனுடைய கத்திக்கு இரையாவாய்.

ம்ருநாளினி :—யார்? மஹாராஜா!

விக்ராந்தன் ஆம். நான் விக்ராந்தன் தான். நீ யார் சொல். ஓரடியும் எடுத்து வைக்காதே. சொல் சீக்கிரம்.

ம்ருநாளினி :—நான் தேவாங்கனை.

விக்ராந்தன் :—தேவாங்கனா! தேவாங்கனையா!!

ம்ருநாளினி :—ஆம்.

விக்ராந்தன் :—தேவாங்கனா! என்னுடைய தேவாங்கனையா? நில்! நில்!! நீ இப்பொழுது என்னுடையவள் எப்படி? (ம்ருனாளினியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு) சண்டாளீ! சொல்லு. நீ உயிருடனிருக்கும் போது என்னுடைய சந்திரசேகரன் மதாலஸையின் ஆட்களால் கொல்லப்பட்டது எப்படி? சொல்லு! இந்த பாபி விக்ராந்தன் உன்மீது ஸம்பூர்ணமாய் விச்வாஸம் வைத்திருந்தானே. அதற்கு இதுவா ப்ரதி? சொல்லு!! இல்லாவிடில் இந்த கத்தியினால் இதோ உன்னை உடனே ஸ்வர்க்கம் அனுப்புவேன். சொல்லு!!!

ம்ருநாளினி :—சந்திரசேகர மஹாராஜா மடிந்ததாக யார் சொன்னது?

விக்ராந்தன் :—கோதண்டனுடைய ஸேவகர்கள்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! அது பொய். சந்திரசேகர மஹாராஜா ஜீவந்தராயிருக்கிறார்.

விக்ராந்தன் :—என்ன? என்ன? தேவாங்கனா! உயிருடனிருக்கிறானா? நீ காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறாயா அவனை?

ம்ருநாளினி :—ஆம் ஸுகமாய் உயிருடனிருக்கிறார் ஒரு வித ஹானியுமின்றி.

விக்ராந்தன் :—இந்த சுபமொழிகளைக் கேட்டு என் மனம் எவ்வளவு ஆனந்திக்கிறது? ஹா! ஹா!! ஆனால் தேவாங்கனா! மதாலஸையின் வீரர்களால் கொல்லப்பட்ட பாலகன் யார்? அந்த வீரர்களும் கொண்டாடும் பராக்கிரமம் படைத்த சிறுவன் பெயரென்ன?

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! அவன்.... அவன்..... அவன்.......

விக்ராந்தன் :—சொல். சீக்கிரம் அந்த பாலகனுடைய பெயரைக் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறது. அவனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேட்டு என்மனம் பொங்கிப் பூரித்திருக்கிறது. சீக்கிரம் சொல்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! அவன்.......வஸந்தன்.

விக்ராந்தன் :—என்ன ? வஸந்தனு ? என்னுடைய தநயன் வஸந்தனு ? என்னுடைய செல்வ வஸந்தனு ? என்னுடைய பிராண வஸந்தனு ?

ம்ருநாளினி :—உங்களுடைய வீர விக்ரமசாலியான குமாரன் வஸந்தன்.

விக்ராந்தன் :—ஆம். வீர விக்ரமசாலிதான் என் வஸந்தன். சத்ருக்களும் போற்றும்படியான பராக்கிரமம் படைத்தவன் வீரவிக்ரமசாலி யல்லாமல் வேறென்ன ? பேஷ் ! பேஷ் !! கண்ணே ! வஸந்த குமாரா ! நீயே வீரன். நீ உன் தாயின் உதரத்திலிருந்து உதித்ததற்கு அவளை தன்யையக்கினுய். உன் பிதாவின் நிர்மலகீர்த்தியை எங்கும் விளங்கும்படி செய்வித்தாய். தன்யன் ! தன்யன் !! தன்யனுனேன் நான். தேவாங்கனு ! கண்ணினும் அரிய ஏகபுத்ரனை பறிகொடுத்தாவது சந்திரசேகரனைக் காப்பாற்றினுயல்லவா ? தேவீ ! ஒரு க்ஷணநேரம் உன் சீலத்தை ஸந்தேகித்ததற்கு என்னை மன்னித்திடுவாய். வா, வா, என்னருகில் வா. உன்னை ஒரு முறை ஆலிங்கனம் செய்ய வேண்டும் வா ! விலையற்ற உன்செயலுக்கு உன்னை கௌரவிக்க வேண்டும் வா !! பதியின் மானத்தைக்காக்க பிரகாசமான ஆத்மயக்னும் இழைத்திட்ட பத்தினியே! உன்னை எவ்வாறு போற்றுவது ? ஏன் விலகி விலகிப் போகப்பார்க்கிறுய் ? வா. வா. புத்திர சோகத்தால் சோர்ந்திருக்கும் உன் கோமள அந்தக்கரணத்தை சாந்தப்படுத்துகிறேன். வா என்னருகில்.

(போய் அவளை பிடிக்கப்போகிறுன்.)

ம்ருநாளினி :—(விலகிப்போய்) மஹாராஜா ! நான் தேவி தேவாங்கனையல்ல

விக்ராந்தன் :—(திடுக்கிட்டு) என்ன ? தேவாங்கனையில்லையா ? ஆனுல் நீ யார் ? என்னுடைய தேவாங்கனு எங்கே ?

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! வஸந்தனைக் கொன்றபின் கோதண்டன் தேவாங்கனையை கைதியாக்கிச் சென்றுன்.

விக்ராந்தன் :—தேவாங்கனையை கோதண்டன் கைதிசெய்தானு ? ஆஹா ! இதோ அரைக்ஷணத்தில் அவளை விடுவித்து வருகிறேன்.....................ஆனுல் அம்மணி. நீங்கள்யார் ?

ம்ருநாளினி :—நான் ம்ருநாளினி.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினி. ம்ருநாளினி ? யார் ம்ருநாளினி ?

ம்ருநாளினி :—ஸ்ரீகாந்தருடைய பெண்.

விக்ராந்தன் :—ஸ்ரீகாந்தருடைய பெண்ணா? ப்ரம்மாவர்த்தம் முழுதும் போற்ற, "பாலயோகினி" என்று லோகோத்தர வைராக்யத்துடன் விளங்கி, தன் கரையிலா ஔதாரியத்தால் ஸகலலோக ஜனங்களையும் வசமாக்கி ஸ்ரீகாந்தருக்கு ஏகபுத்திரியாய் வாய்த்த உத்தமவதி ம்ருநாளினியா நீ? ஆஹா இந்த ஸங்கட ஸமயத்தில் உன் போன்ற தேவதையின் தர்சனம் கிடைத்ததே எனக்கு? என் கீர்த்தியெல்லாம் அழிந்ததென்று தைன்யமடைந்திருக்கும் ஸமயத்தில் உன் ஆனந்தகரமான வார்த்தைகளினால் உத்ஸாகப்படுத்தினதற்கு நான் எவ்வாறு உன்னை துதிப்பேன்? ம்ருநாளினி! இதோ மனமார உனக்கு நமஸ்காரம் செய்கிறேன்.

(நமஸ்கரிக்கப் போகிறான்)

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! இதென்ன?

(விலகிப் போகிறாள்)

விக்ராந்தன் :—இல்லை. இல்லை. ம்ருநாளினி! உன்போன்ற தெய்வீகமுடையவள் பாதகமலத்தில் என் போன்ற பாபியின் சிரம் பட்டாலும் பாவனமடையும்.

(நமஸ்கரிக்கிறான்)

இந்த நள்ளிருளில் இந்த பயங்கரமான இடத்தில் உன்னுடைய தர்சனம் கிட்டினது எனக்குப் பெரிய சுப சகுனம். உடனே சென்று என்னுடைய தேவாங்கனையை விடுவிக்கவேண்டும்...... ஆனால் ம்ருநாளினி, சந்திரசேகரன் உயிருடன் இருப்பதாக நீ சொன்னது வாஸ்தவம் தானே?

ம்ருநாளினி :—ஆம் மஹாராஜா.

விக்ராந்தன் :—ஆனால் நான் அவனை முதலில் பார்க்கவேண்டும். அவனிடம் அழைத்துச்செல் என்னை. அவனை பார்த்தபின் என் தேவாங்கனையை ஸூர்ய உதயத்திற்குள் விடுவிக்கவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—ஐயோ! முதலில் தேவியை விடுவித்து பிறகு சந்திரசேகரனைக் காணலாம்.

விக்ராந்தன் :—இல்லை. இல்லை. முதலில் என் கண்ணார அவனைப் பார்க்க வேண்டும். எங்கிருக்கிறான் சந்திரசேகரன்?

ம்ருநாளினி :—கூர்மதுர்க்கத்தில் ராணி ஸரோஜினியிடம்.

விக்ராந்தன் :—என்ன? கூர்ம துர்க்கத்தில் ராணி ஸரோஜினியிடமா? அவளிடம் யார் அனுப்பியது?

ம்ருநாளினி :—நான்.

விக்ராந்தன் :—ஐயோ! எல்லாம் கெட்டுவிட்டதே ம்ருநாளினி! சந்திரசேகரன் மதாலஸைக்கு இரையாய் விட்டானே. எல்லாம் பாழாய் விட்டதே.

ம்ருநாளினி :—ஆனால் மஹாராஜா நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ! நான் என்ன சொல்வது? சந்திரசேகரன் ஸரோஜினியின் கோட்டையில் இருப்பதும், மதாலஸையின் கையில் இருப்பதும் ஒன்றே. ஸரோஜினியின் கணவன் துர்ஜயன் ராஜத்ரோகம் செய்து மதாலஸை பக்ஷம் சேர்ந்து விட்டானே.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! ஸரோஜினி த்ரோகம் புரிபவளென்று நான் நினைக்கவில்லை.

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! உன்னுடைய உதாரகுணத்தினால் உனக்கிவ்வாறு தோன்றியது ஸஹஜமே. ஆனால் இப்பொழுது வீண்வார்த்தைகள் பேசிஎன்ன பலன்? இதோ உடனே சென்று சந்திரசேகரனை ராணி ஸரோஜினியிடமிருந்து மீட்டுக்கொள்ளவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! ஸரோஜினியால் சந்திரசேகர மஹாராஜாவுக்கு ஒரு அபாயமுமில்லை. முதலில் தேவியை தப்பவைக்கவேண்டும். எந்த ஸ்திதியில் வைத்திருக்கிறளோ துஷ்ட மதாலஸை அவளை.

விக்ராந்தன் :—உயிரினும் அரிய ஏக புத்ரனை இழந்ததினும் இன்னும் என்ன துர் தசை அவளுக்கு சம்பவிக்கக்கூடும்? அதையே ஸர்வ சாந்தத்துடன் ஏற்றவள் மதாலஸையின் மிரட்டுகளால் மருளுவாளென்று நான் நம்ப வில்லை. என் தேவாங்கனையினுடைய புத்தியிலும், தைரியத்திலும், எனக்குப் பூரண நம்பிக்கை உண்டு. நான் போய் மீட்குமளவும் அவள் தன்னைக்காத்துக் கொள்ளும் திறமை வாய்ந்தவள். அப்படி ஒரு வேளை துரதிஷ்டவசத்தால் அவளுக்கு ஆபத்து சம்பவித்தால் அதையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டியதே. ஆனால் முதலில் ஸரோஜினியிட மிருந்து சந்திரசேகரனை மீட்டுவரவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—தாம் உத்தரவிட்டால் நான் சென்று சந்திரசேகரனை ஸரோஜினியிடமிருந்து அழைத்து வருகிறேன்.

விக்ராந்தன் :—வேண்டாம். நானேசென்று அழைத்து வருவேன்........யாரது உள்ளே பேசுவது?

ம்ருநாளினி :—என் ஸேவகர்கள். உம்முடைய ஆள்கந்தனன் மூலமாய் தேவி தேவாங்கனைக்கு ஏதோ அபாயம் ஸம்பவிக்கப் போவதாய் அறிந்து இரண்டு ஸேவகருடன் நான் இங்கு வருவதற்குள் இந்த அனர்த்த மெல்லாம் சம்பவித்து விட்டது. வஸந்தனுடைய முண்டத்திற்கு ஸகல ஸம்ஸ்காரங்களுடன் கிரியைகள் செய்ய எடுத்துப் போகப்பார்க்கையில் ராணியின் சேவகர்கள் தீவட்டிகளுடன் வந்துவிட்டார்கள்,

விக்ராந்தன் :—ஆனால் என் கண்மணி வஸந்தனுடைய......பிரேதம் இங்கே இருக்கின்றதா? நான் அதையாகிலும் ஒரு முறை கண்ணாரக் காண வேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—அதோ பாரும் என் ஸேவகர் கொண்டு வருகிறார்கள்.

(ஸேவகர் முண்டத்தைக் கொண்டு வந்து வைக்கிறார்கள்)

விக்ராந்தன் :—(அதை அணுகி உற்று நோக்கி) ஹா! பாலா! உன் உஜ்வலமான சரித்திரத்தைக் கேட்டு என் ஹ்ருதயம் வியப்படைந்தது. சத்ருக்களுடன் சமர் புரிந்து நீ சத்கதியடைந்ததைக் குறித்து என் மனம் ஆனந்தம் கொண்டு பூரிக்கின்றது. இந்நிலையில் எங்ஙாவினாலன்றி வேறெவ்விதத்திலும் உன்னை கௌரவிக்க சக்தியற்றவனா யிருக்கிறேன். அன்றியும் என் அருந்தவ ஏக புத்திரனாகிய உனக்கு சாஸ்திரோக்தமாய் உத்தரக் கிரியைகள் செய்திடவும் எனக்கு ஸாத்தியமில்லை. என் புத்ர ரத்னமே! என்னை க்ஷமிடபாய். ஆனால் ரண களத்தில் போராடி மடிந்து கிடக்கும் ஒவ்வொரு வீரனுக்கும் இது வரையிலும் ஸேனாதிபதியாகிய நான் எந்த உபசாரம் செய்து வருகிறேனோ அதே உபசாரத்தை இதோ உனக்கும் என் மனமார ப்ரீதியுடன் செய்கிறேன். என் கண்ணே! அதை ஸ்வீகரித்துக் கொள்வாய்.

(கத்தியை உருவி வந்தனம் செய்து வஸந்தனுடைய காலை முத்தமிடுகிறான். தன் அங்க வஸ்திரத்தினால் முண்டத்தை முழுதும் பரிவுடன் மூடுகிறான்.)

என் அருந்தவ புத்ரா! நான்போய் வருகிறேன். பரமேச்வரன் உன்னைத் தன் பாதத்தில் சேர்த்துக்கொள்வார்... ம்ருநாளினீ! நான் வருகிறேன்... இதோ இவனுக்கு செய்யவேண்டியதைக் குறைவின்றி செய்வாயா? நான் உன்னைக் கேட்டுக்கொள்வது அதுவே.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! அந்த விஷயமாய் தமக்கு ஒரு கவலையும் வேண்டாம்.

விக்ராந்தன் :—அம்மா! உனக்கு மிகவும் கடமைபட்டிருக்கிறேன். உன்னால் முடியுமானால் தேவாங்கனையை மதாலஸை யிடமிருந்து விடுவிக்கப் பார். அவளைப் பூர்ணமாய் உன் கையில் ஒப்புவித்துவிட்டுப் போகிறேன்.

(போகிறான்.)

ம்ருநாளினி :—ஆஹா! என்ன பெருமை! என்ன கம்பீரம்!! ஒரு பக்கத்தில் தவப்புதல்வன் தலை வெட்டுண்டு தரைமீது விழுந்திருக்க, மற்றொரு பக்கத்தில் பரம ஸாதுவான பத்னி பாதகர் கைகளில் சிக்கி பரிதபித்துக் கொண்டிருக்க எவரும் திகைத்து எடுத்த தொழிலை எள்ளளவும் மதியாது ஏங்கி நின்றிடார்களா? ஆனால் இந்த மஹா

னுடைய உத்தம நிஷ்டை இந்த ஸ்திதியிலும் கலையவில்லையே. இவருடைய பெருமையை நான் எவ்வாறு சிலாகித்திடுவது? இவருடைய லோகோத்தரமான குணங்கள் என் மனதைக் கொள்ளைகொண்டு விட்டனவே (வஸந்தனிடம் சென்று) ஆஹா! இதென்ன தெய்வயோக விலக்ஷணம்? தாயும் தந்தையும் ஜீவித்திருக்க இந்த உத்தம சிறுவனுக்கு அந்தியக்கிரியைகள் செய்வித்திடும் பாக்கியம் கன்னிகையாகிய எனக்கல்லவோ கிட்டியது! இந்த இளம் வயதில் ராஜகார்ய நிர்த்தாரணத்திற்காக ரணாங்கத்தில் சத்ருக்களுடன் போராடி மாண்ட இந்த வீரனை எவ்வாறு போற்றுவேன்? கண்ணே! வஸந்தா!! உன்வீரத்தை எவ்வாறு வியப்பது? நீ செய்த பெரும் ஆத்ம யக்ஞத்தைக்கண்டு என் மனம் பொங்குகிறது என் நெஞ்சம் அடைக்கிறது. நாவெழவும் மாட்டேனென்கிறது. உனக்கு இவ்வுலகில் ஸுகம் கிடைக்கவில்லை. ஈச்வரனுடைய சரணங்களிலாவது சுகமடைவாயாக. உன்னை செல்வமாய்ப்பெற்ற அன்னை உனக்கு அந்தியக்ரியைகள் செய்விக்கவும், உன் அருகிருந்து அழவும் கொடுத்துவைக்கவில்லை. இதோ அந்ததூய தேவிக்காக என் உடலிலுள்ள மாதுர் ஸ்நேகத்தை யெல்லாம் என் கண்ணீரில் கரைத்து உன்மேல் பொழிகிறேன் ஏற்றுக்கொள்.

(அழுது அவன் காலின்மேல் விழுகிறாள்.)

ஸேவகன் :—அம்மணி. காலதாமதம் ஆகிறது.

ம்ருநாளினி :—ஆம். இதோ போவோம். (ஸ்வகதம்) ஆஹா! அகண்ட ஸம்பத்தையும், அநந்த ஸுகத்தையும் அரைக்ஷணத்தில் அறவே அகற்றி இதோ ஒரு காரியத்தைக்கோரி புறப்பட்டுவிட்டேனே. இந்த அதிசயமான விரக்தியை என் சித்தத்தில் புகுந்திட அருளினவர் எவரோ? இந்த பிரம்மாண்ட பிரபஞ்சத்தை த்ருணமாய் மதித்திட எனக்கு சக்தி யளித்திட்ட உத்தமர் எவரோ? எவராயிருக்கக்கூடும்? யாருடைய ஸத்குண ஐச்வர்யத்தை இரண்டு வருஷங்களாய் நான் ஸதா போற்றிக்கொண்டிருக்கிறேனோ அவருடைய கிருபையே இது. மஹாராஜா! தம்முடைய ஆக்ஞையைத் தலைமேல்தாங்கி என் வீடு வாசல் முதலிய ஸகலவித ஸாம்ராஜ்யத்தையும் துறந்து என் உயிரையும் கையில் பற்றிக்கொண்டு, தேவி தேவாங்கனையை மீட்டிட இதோ புறப்படுகிறேன். என் தலையால் பணிந்து தரைமீது செய்யும் வணக்கம் நீர் எந்த திக்கி லிருந்தாலும் உமது பாதங்களிற் சேரட்டும். (வணங்குகிறாள்) நான் மேற்கொண்ட காரியத்தில் ஜெயம்பெற உமது ஆசீர்வாதம் என்னை சேரட்டும். அப்படி எனக்கு விபத்து ஸம்பவித்து நான் ஸ்வர்க்கம் அடைந்தாலும் என்னுடைய பார்வை உமது சரணங்களை விட்டகலாது. (போகிறாள்)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 2. காட்சி 3.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனை.

ப்ரவேசம் :—மதாலஸை, துர்ஜயன், முதலியவர்கள்.

மதாலஸை :—என்ன? இந்த நான்கு நாளாய் இழைத்த ஹிம்சைகளுக்குக் கூடவா தேவாங்கனை அடங்கவில்லை?

துர்ஜயன் :—இல்லை ஸர்க்கார். அவள் பெரிய பிடிவாதக்காரியாய் இருக்கிறாள். சந்திரசேகரன் இறந்துவிட்டானென்றே சொல்லி வருகிறாள்.

மதாலஸை :—ஆஹா! என்னிடமா இந்த ஹடம் செல்லும்? இருக்கட்டும். கொண்டுவாருங்கள் அவளை 'என் முன்பு. (துர்ஜயன் போகிறான்) இது வாஸ்தவமா அல்லது துர்ஜயன் சொல்வது பொய்யா? இல்லை. துர்ஜயன் எனக்கு த்ரோகம் செய்திருக்கமாட்டான். ஆனால், இத்தனை பயங்கர ஹிம்சைகளையும் பொறுத்துக்கொண்டு பிடிவாதத்தை விடாமல் எப்படித்தான் இருக்கிறாள் என்று எனக்கே வியப்பாயிருக்கிறது. (ஸேவகர் தேவாங்கனையை அழைத்து வருகிறார்கள்) தேவாங்கனா! இப்பொழுதாவது சந்திரசேகரனிருக்கு மிடத்தை சொல்லிவிடு.

தேவாங்கனை :—சந்திரசேகரனிருக்கு மிடம். அதோ! மேலே!

மதாலஸை :—தேவாங்கனா! நீ செய்வது நன்மைக்குக் காலமில்லை.

தேவாங்கனை :—ஸரிதான். உன் ஹிம்சைகளை இன்னும் நாலு மடங்கு, பத்து மடங் காக்கபோகிறாய். அவ்வளவுதானே? நானதற்கு எப்பொழுதும் ஸித்தமாயிருக்கிறேன்.

மதாலஸை :—கஷ்டங்களுடன் நின்றுவிடாது. உயிருக்கே மோசம் விளையும். ஜாக்கிரதை.

தேவாங்கனை :—உயிரையிழக்க நானா பயப்படுவேன்? இதோ ஸித்தமாயிருக்கிறேன். எப்பொழுதும் ஸித்தமே. யாவரும் ஸித்தமாயிருக்கவேண்டியவரே. நீ மஹாராணி யென்று நினைத்துக்கொண்டிருந்தால் மாத்திரம் அமரத்வம் அடைந்து விட்டாயோ? நான் இன்று இறந்தால் நாளை நீயும் அவ்வழி வரவேண்டியவளே.

மதாலஸை :—ஆஹா! உன்மேல் நான் கொண்டிருக்கும் கோபத்தில் நீ இறந்த பின்னும் உன் பிணத்தின்மேல் பழிவாங்குவேன். அதற்கு ஸத்கதி கிட்டவும் விடமாட்டேன். அதை நாய் நரிகள் பற்களால் கடித்துக்கிழித்து குப்பைமீது இழுத்துச் செல்லச் செய்வேன்.

தேவாங்கனை :—(சிரித்து) உன் மனமாரச் செய். உயிர் துறந்த உடலை நாய் தின்றாலென்ன, உன்போன்ற மனிதர் தின்றால் என்ன ?

மதாலஸை :—வேண்டாம் வீணாய் என் கோபத்தையதிகப் படுத்தாதே. என்னை நீ யறியாய்.

தேவாங்கனை :—ஆனால் உன் கோபம் எவ்வளவுதான் மீறுமென்று பார்க்கலாம். அது பெரிதோ என் மனோதிடம் பெரிதோ பார்த்துவிடலாம். நீயோ ஸகல ஸேனா சஸ்திர பலமும் படைத்திருக்கிறாய். நான் அஸஹாய அனாதையா யிருக்கிறேன். ஆயினும் உன்னுடைய கொடுமைக்கு குழைந்து விடுகிறதா என்னுடைய த்ருட சித்தம் என்று பார்த்திடலாம்.

மதாலஸை :—சீ பேசாதே. உன் கண்களை அரை க்ஷணத்தில் இரும்புக் கம்பிகளால் குத்திவிடச் சொல்வேன்.

தேவாங்கனை :—ஸந்தோஷம்! இனியாவது உன்போன்ற சண்டாளிகளுடைய அமங்களகரமான மூகங்களை பாராமலிருக்கலாம்.

மதாலஸை :—(ஸ்வகதம்) இவளை இவ்வளவு பேசவிடுவது தவறு.

தேவாங்கனை :—நான்கொண்ட ராஜ நிஷ்டை என்னுடைய குற்றமா யிருக்கிறது. அக் குற்றத்திற்காக என்னை சாம்பலாய் எரித்தாலும் உட்படுவேன்.

மதாலஸை :—அப்படியா? ஸந்தோஷம். உன் ராஜநிஷ்டா விரதத்தை பூர்த்தி செய்விக்கிறேன். பயப்படாதே. துர்ஜயா! பழுக்கக் காய்ச்சின இரும்புக் கம்பிகளால் இவளுடைய கண்களைக் கிளரி அழித்துவிட உத்தரவிடு. அழைத்துப்போ.

தேவாங்கனை :—இதோ வந்தேன். (துர்ஜயனுடன் போகிறாள்.)

மதாலஸை :—(ஸ்வகதம்) அபிமானத்தின் ஹடமென்ன! ஆத்ம விச்வாஸத்தின் அந்தகமென்ன! நீதி தைரியத்தின் விஸ்தாரமென்ன! என்னையே வென்றிடவா கோருகிறாள்? தேவாங்கனா! தேவாங்கனா!! நீ எவ்வளவு பெரியவளா யிருந்தாலும், ஸத்யம் நிறைந்தவளா யிருந்தாலும், மதாலஸையை மாத்திரம் வெல்ல முடியாது?............உன் ஸத்குணத்தைக் கண்டு எனக்கே மதி மயங்குகிறது......... ...ஆஹா! உன்னுடன் போராடுவது எனக்கு ஆனந்தம். ஆனால் உன்னால் மாத்திரம் என்னை வெல்வது முடியாது. எந்த பயங்கர பாபத்தையும் இழைத்திட நான் ஸித்தம். நீ என் காலில் விழுந்து வணங்கவாவது வேண்டும் அல்லது மண்ணாய் நசித்துப்போய்விட வேண்டும். இவ்விரண்டில் ஒன்று தப்பாது. (போகிறாள்.)

(காட்சி முடிகிறது.)

5

அங்கம் 2. களம் 4.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனைக் கருகிலுள்ள ஆரண்யம்.

[இரண்டு வீரர்களுக்கு நடுவில் கண்கள் குத்தப்பட்டு அந்தகமா யிருக்கும் தேவாங்கனை தரையில் கிடக்கிறாள். துர்ஜயன் ஒருபுறம் நிற்கிறான்.]

துர்ஜயன் :—தேவாங்கனா ! உன் அந்திய காலம் கிட்டிவிட்டது. இப்பொழுதாவது பிடிவாதத்தை விட்டு பிழைத்திடும் வழியைப்பார்.

தேவாங்கனை :—அந்த வார்த்தை வேண்டாம். இன்னும் அரை நாழிகையோ ஒரு நாழிகையோ நான் உயிருடனிருக்கப் போகிறேன். அதற்குள்ளாகவா பயந்து என் நிஷ்டையை விட்டுவிடுவேன் ?

துர்ஜயன் :—தேவாங்கனா ! உன் போன்ற உத்தமிகள் இப்படி அவதிப்படுவது எனக்கு ஸம்மதமில்லை.

தேவாங்கனை :—உன் போன்ற உத்தமர் உலகில் நடமாடி வரும்போது வேறென்ன ஸம்பவிக்கும் ? தெய்வகிருபையால் நான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கப்போவது அரை நாழிகை. உங்கள் கைகளினின்றும் தப்பி நீங்களறியாத பிரதேசத்தை அடையும் தருவாயில் இருக்கும் எனக்கு உன் தயையும் வேண்டாம், உன் பச்சாதாபமும் வேண்டாம்.

துர்ஜயன் :—ஆனால் அதோ கூண்டில் அடைபட்டிருக்கும் கொடிய விலங்குகளுக்கு உன்னை இரையாக்கிடுவோம்.

தேவாங்கனை :—செய்யுங்கள். பசித்திருக்கும் மிருகங்கள் என் உடலைத் தின்றுவது பசியாறட்டும். அதோ பாருங்கள் ! ஆகாசத்தில் தேவஸ்திரீகள் என்னை எதிர்கொண்டழைக்க காத்திருக்கிறார்கள். சீக்கிரம் அனுப்புங்கள் என்னை.

துர்ஜயன் :— நீ ஏதாவது கடைசி வார்த்தையாய் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதுண்டா ?

தேவாங்கனை :—உன்னிடமா ? போ. உன்னிடம் நான் உரைப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை............இல்லை. இல்லை இரு. உன்னுடைய மதாலஸையிடம் போய் இவ்வார்த்தைகளைக் கூறு. "நீ எந்த ஸ்திரீயோடு ஹடப்போர் செய்யப் பார்த்தனையோ, அந்த ஸ்திரீ, அந்த விக்ராந்த மஹாராஜாவின் பத்னி, அந்த தேவாங்கனை உன்னிடம் ஒரு சமயத்திலும் தோற்கவில்லை" யென்று அந்த அஹம்பாவம் கொண்டவளிடம் சொல். போ. "துஷ்ட மிருகங்களினால் கடித்து விழுங்கப்படும் தருவாயிலும், உன்னை துச்சமாகவே நினைத்துதான் ஜயித்த ஆனந்தத்தால் புன்னகையுடன் விளங்கினாள் தேவாங்கனை" என்று சொல். போ.

(பிரவேசம்—மதாலஸை.)

மதாலஸை :—என்ன ! தேவாங்கனு ! சாகும் தருவாயிலும் மதாலஸையை அவமதித்து விஜயானந்தம் கொண்டா விளங்கிவிடுவாய் ?

தேவாங்கனை :—ஆம் உன்னை வென்ற பேரானந்தத்தில் புன்னகை பூண்ட முகமுடன் மரிப்பேன்.

மதாலஸை :—அவ்வாறு ஆனந்திக்க உன்னை ஒருநாளும் விடமாட்டேன். அவமானப்பட்டு அகங் குழைந்து அழியவேண்டும் நீ. என் ஜன்ம வைரி நீ; என் கண் முன் ஸுகமாய் மடிவதா ? ஒருநாளும் இல்லை.

தேவாங்கனை :—அவமானமா ? தேவாங்கனைக்கா அவமானம்? எனக்கு அவமான மிழைத்திட எவருக்கு திறமை யுண்டு.

துர்ஜயன் :—(முன்வந்து) எவருக்கு திறமையுண்டா? இந்த துர்ஜய னுக்கு உண்டு. இதோ பார். தேவாங்கனு ! துர்ஜயன் உன்னுடைய உத்தான மஸ்தகத்தை உதைக்கிறான் பார். மஹாராணி மதாலஸை யின் வைரிகளின் சிரங்கள் மேலெல்லாம் இவ்வாறே பாதங்கொண்டு உதைப்பான்.

(தேவாங்கனையை தலைமேல் உதைக்கிறான்.)

தேவாங்கனை :—(பதறிக்கொண்டு) ஐயோ ! ஈசனே ! என் தலைமேல் இந்த சண்டாளனுடைய பாதமும் படலாயிற்றே. நாள்தோறும் உன்னையே பணிந்து வணங்கின இச்சிரத்திற்கு இந்தப்பரிபவம் ஸம்பவித்திட விட்டனையோ ? மரணகாலத்திலும் நான் மனமுடைந்து அழியவேண்டும் என்னும் பிடிவாதத்தை ஸாதித்து விட்டார்களே ஐயோ ! இந்த அவ மானத்தை நான் யாரிடம் கூறுவேன் ? இதற்கு பழிவாங்க யாரிடம் முறையிடுவேன் ? மனிதப்பேய்கள் உலாவும் இந்த ச்மசானத்தில் என் தீன ஒலியைக் கேட்டு யார் வந்து உதவுவார்கள்? தேவதேவனே ! என் ஆயுள் முழுதும் என்னை ஆதரித்து என் அந்திய காலத்தில் என்னை அவமானப்படுத்த நான் என்ன அபராதம் தான் செய்தேன்?

துர்ஜயன் :—(முன்வந்து) என்ன அபராதமா ? மஹாராணி மதாலஸைக்கு த்ரோஹம் செய்தது. அதற்கு பிராயச்சித்தம் இதுதான்.

தேவாங்கனை :—துர்ஜயா ! நீசா ! எவளுடைய கிருபையைக்கோரி இந்த ஆண்மையற்ற தொழிலை புரிந்தனையோ அந்த பாதகியினுடைய காலி னாலே உன்தலைமேல் ....போ. போ. வேண்டாம். பரமனடியை சேரும் வேளையில் உன்போன்ற பதரின்மேல் ஓர் சாபத்தை செலுத்தி என் பவித்ரமான வாக்கை பாழாக்கிட மனமில்லை. துஷ்டரை சிக்ஷை செய்ய ஈசன் ஒருவர் இருக்கிறார்.

மதாலஸை :—(முன்வந்து) அழு ! கதறு !! நன்றாய் அலறு !!! உன் அவ மானத்தையும், துக்கத்தையும், குழப்பத்தையும், கண்ணாரக்கண்டேன்.

என் கண் பெற்றபேறு கிடைத்தது. போ. விஜயானந்தத்தில் மூழ்கி மனமார இந்த நீச மிருகத்தின் வயிற்றுள் குடிகொள்போ. துர்ஜயா! வா நாம் போவோம். ஸேவகர்களே! இந்த மிருகங்களை திறந்து விடுங்கள்.

(போகிறார்கள்)

தேவாங்கனை :—ப்ரம்மாவர்த்த பிரஜாஜனங்களே கேளுங்கள். என்னுடைய, தேவாங்கனையுடைய, விக்ராந்த மஹாராஜாவின் பத்னியுடைய கடைசி மொழியைக் கேளுங்கள். என் அவமானத்தைக் கேட்டு அவமதியாதீர்கள். இது தேவாங்கனையை மாத்திரம் செய்த அவமானமல்ல. ப்ரம்மாவர்த்தத்திலுள்ள வீரவான்களுக்கும், சௌர்யவான்களுக்கும், நடந்த அவமானமிது. மனுநெறிதவறாத மந்திரிகளுக்கெல்லாம் நேர்ந்த அவதூறு இது. தவம் புரிந்திடும் தவச்ரேஷ்டருக்கெல்லாம் இழைத்த தவறிது. எழுந்திருங்கள்! கலகம் புரியுங்கள்!! ரக்த சோபிதையாய் நிற்கும் மதாலஸையை கீழே தள்ளுங்கள். ராஜகாதகனாகிய துர்ஜயனை நிர்மூலமாக்குங்கள். ஸர்வஜகத்திலும் ஸஞ்சரித்திடும் வாயுவே! இதோ நான் முறையிடுவதை ப்ரம்மாவர்த்தம் முழுதும் பரவச்செய்திடு. ஸர்வவியாபியான ஆகாசமே! இதோ நான் உரைப்பதை உலகெங்கும் ப்ரதித்வனிக்கச்செய்திடு. (மிருகங்கள் கர்ச்சிக்கின்றன) வாருங்கள். வாருங்கள். மிருகங்களே உங்கள் வரவை ஆவலாய் எதிர் பார்க்கிறாள் தேவாங்கனை. துர்ஜயனுடைய பாதம்பட்ட இத்தலையை உங்கள் நகங்களால் கிழித்து சின்னாபின்னப் படுத்துங்கள். (மிருகங்கள் வருகின்றன) விக்ராந்தமஹாராஜா! விக்ராந்தமஹாராஜா! நான் வருகிறேன். இதோ கடைசிமுறை உமதுப்பாதங்களை பணிகிறேன். கண்ணே சந்திரசேகரா உன்னை இதோ ஆசிர்வதிக்கின்றேன். நீயே கடைசியில் வென்று ஆசந்த்ரார்க்கமாய் நீடூழி வாழ்வாய். வஸந்தா! வஸந்தா!! இதோ வருகிறேன் உன்னிடம்.

(மிருகங்கள் தேவாங்கனைமேல் விழுந்து காயப்படுத்துகின்றன. தேவாங்கனை மூர்ச்சையாய் விழுகிறாள். ம்ருநாளினியும், சந்தனனும், ஸேவகர்களும் ஓடிவந்து மிருகங்களைக்கொன்று தேவாங்கனையைக் காப்பாற்றுகிறார்கள். மதாலஸையின் வீரர் ஆக்ஷேபிக்க அவர்களையும் கொன்றுவிடுகிறார்கள்)

ம்ருநாளினி :—(தேவாங்கனையை மடிமீது சாய்த்துக்கொண்டு) தேவி! தேவாங்கனா! தேவி!

தேவாங்கனை :—யாரது? இவ்வளவு ப்ரீதியாய் யார் என்னை அழைப்பது? யார் என்னை அன்போடு அணைத்திருப்பது? .... நாதா .... இல்லை .... இல்லையே.

ம்ருநாளினி :—தேவி. நான் ஸ்ரீகாந்தருடைய மகள் ம்ருநாளினி.

தேவாங்கனை :—ஸ்ரீகாந்தருடைய மகளா? பாலயோகினி ம்ருநாளினியா? அம்மா....நீ ஏன்....இங்கு வந்தாய்?

ம்ருநாளினி :—உன்னை விடுவிக்கவே வந்தேன்.

தேவாங்கனை :—என்னை விடுவிக்கவா? இது கடும் புலி வாழும் குகையா யிற்றே அம்மா! ஒன்றும் பயனில்லை....இன்னும் அரை நாழிகையில் என் உயிர் போய்விடும். என்னை....உன்....மடிமீது நன்ருய் சாய்த்துக் கொண்டேயிரு. அப்படியே என் உயிரை விடுகிறேன்.

(ம்ருநாளினி அவ்வாறே செய்கிருள்)

ம்ருநாளினி :—தேவி! எங்களை யெல்லாம் விட்டுப் போய்விடலாமோ?

தேவாங்கனை :—அம்மா வேறு வழியில்லை அது ஈசனுக்ஞை. என் சரீரத்தில் கொஞ்சமும் சக்தியில்லை. மதாலஸை யிழைத்த ஹிம்சைகளால் சக்தியெல்லாம் தொலைந்தது. அவள் மிருகங்கள் செய்த காயங்களால் என் முடிவும் வந்துவிட்டது. ஆனல் என் மனம் சற்றும் தளரவில்லை. நான் ஒரு க்ஷத்ரிய ஸிம்ஹத்தின் தர்ம பத்னி. சரீரம் மாத்திரம் அற்று விட்டது. அம்மா! அதற்கெல்லாம் நான் வருந்தவில்லை. கடைசி காலத்தில் எனக்கு ஸம்பவித்த அவமானத்தைக்குறித்து வருந்துகிறேன். இனி உயிர்வாழ்வது அனுசிதம்.

ம்ருநாளினி :—என்ன! தேவாங்கனு தேவிக்கு அவமானமா?

எல்லோரும் :—தேவி தேவாங்கனுவிற்கா அவமானம்? பிரம்மாவர்த்தத்தின் புனிதமான தேவதைக்கா அவமானம்! யாரிழைத்தது?

தேவாங்கனை :—துர்ஜயன். மரணகால மென்றும் பாராமல் அந்த அதமன் தன் காலினல் என் சிரம் மேல் உதைத்தான்.

எல்லோரும் :—ஆ! ஆ!! பாபீ! த்ரோஹீ!!

ம்ருநாளினி :—இந்த லக்ஷ்மீகர மங்கள சிரத்தையா உதைத்தான். இதையா! இதையா!

(தேவாங்கனையின் சிரத்தைத் தன் கண்களிலும், முகத்திலும், மார்பிலும் அணைத்துக்கொள்கிருள்.)

தேவாங்கனை :—அம்மா! ம்ருநாளினி! பந்துக்களே! விக்ராந்த மஹாராஜாவிற்கும், சந்திரசேகர மஹாராஜாவிற்கும், இன்னும் ப்ரம்மாவர்த்தத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களுக்கும் என்னுடைய கஷ்டங்களையும், எனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தையும் உரைத்திடுங்கள். இத்தேசத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஸ்த்ரீக்கும் இந்த ஸமாசாரம் தெரியட்டும். இந்த தேசத்திலுள்ள ஒவ்வொரு ஆடவரும் இந்த ஸம்பவங்களை யெல்லாம் கேட்டு துக்கிக்கட்டும். ப்ரம்மாவர்த்த க்ரோத சாகரத்தை இந்த அநியாய

செய்கை செம்மையாய் கடைந்து கொதித்தெழச் செய்யட்டும். வீரரின் வாள்கள் உறைகளினின்று துள்ளி எழும்பி இக்கேட்டிற் கேற்ற பிராயச்சித்தத்தைமுடிக்கட்டும். நிர்ஜீவிதமானவைகளும் உயிர் பெற்று க்ரோதா வேசமாகி உலகினையே அழிக்கட்டும். இதோ என் ரக்தத்தில் தோய்ந்திருக்கும் என் வஸ்திரத்தின் முந்தானையைக் கிழித்துத் தருகிறேன். அதைக்கொண்டு சந்திரசேகரனுடைய வெற்றிக் கொடியைச் செய்யுங்கள். ரண ரங்கத்தில் அது என்றும் விஜயம் அடையும்; அதன் கீழிருந்து போரிடும் எந்த வீரனுக்கும் பராக்கிரமம் பதின் மடங்கு அதிகரிக்கும். நான் இறந்தாலும் நீங்கள் செய்திடும் யாவற்றையும் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தைக்கொண்டு நோக்குவேன். ராஜ நிஷ்டா நிர்த்தாரண ப்ரயத்தனத்தில் நீங்கள் நன்று முயன்று ஸ்தாபித்தாலன்றி என் ஆத்மா திருப்தி யடையாது. அமைதியற்று அலைந்திடும் சந்திர சேகரனுக்காக, ஸூர்ய குலத்திற்காக, பிரம்மா வர்த்தத்திற்காக, புருஷனாகட்டும், ஸ்திரியாகட்டும் யார் யார் ஸர்வத்யாகம் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறார்களோ அவர்கள் யாவரையும் என் வயிற்றில் ஜனித்த குழந்தைகளைப்போல் அசரீரியாயிருந்தே காப்பாற்றுவேன். ம்ருநாளினீ! விக்ராந்த மஹாராஜாவிடம் நான் விடைபெற்றுக் கொண்டதாக சொல்லு. அவருக்கு வேண்டிய ஸஹாயம் செய்திடுவாயா? செய்! செய்!! சந்திரசேகரனை நான் ஆசிர்வதித்தகாகச்சொல்லு. அவன் முடிமேல் ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் மகுடத்தை ஸ்தாபிக்கும் வரையில் நான் எப்பொழுதும் தேவதை உருவாய் அவனை ரக்ஷித்திடவே சிரத்தை கொண்டிருப்பேன் என்று சொல். ம்ருநாளினீ! இதோ கடைசி முறை என் ராஜபக்த ப்ரதிக்ஞையை உன் பவித்ரமான பாதங்கள் மீது என் கையை வைத்து செய்கிறேன். விச்வத்திலுள்ள ஸகலதேவதாஸாக்ஷியாய் செய்கிறேன். பரமேச்வரன் நிறைவேற்ற ஸமர்த்தராயிருக்கிறார். என் அந்தியகாலம் ஸமீபித்து விட்டது. அதோபார்...... தேவாங்கனைகள் என்னை ஸ்வீகரித்திட .... ஆகாயமார்க்கத்தில் .... நிற்கிறார்கள். ம்ருநாளினீ! என்னை ஒருமுறை சேர்த்து கட்டிக்கொள். உன் கைகள் அணைக்க........உன் மடியிலிருந்து என்........உயிரை விடும்........பெரும் பாக்யம்.......நான் என்றும்........எதிர்பார்க்கவில்லை........நான் தன்யையானேன் பந்துக்களே....நான்........வருகிறேன்...........விக்ராந்த மஹாராஜா!........விக்ராந்த மஹாராஜா!

(பிராணன் போய் விடுகிறது. ம்ருநாளினியும் மற்ற யாவரும் நமஸ்கரிக்கின்றார்கள்)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம். 3. களம். 1.

இடம் :—கூர்மதுர்க்கம். ஸரோஜினியின் அரண்மனை,

ப்ரவேசம்: விக்ராந்தன், ஸரோஜினி, ஸர்தார்கள்.

விக்ராந்தன் :—ஸரோஜினீ! இந்த பெரிய விஷயத்தில் நீ தலையிட்டுக்கொள்ளாதே. சந்திரசேகரனை என்னிடம் ஒப்புவித்துவிடு.

ஸரோஜினி :—மஹாராஜா! க்ஷமிக்கவேண்டும். சந்திரசேகர மஹாராஜாவுக்கு என் வீட்டில் அடைக்கலம் தந்தபின், வெளியில் போகச் சொல்வது நியாயமா? க்ஷத்ரிய தர்மமா?

விக்ராந்தன் :—பதிப்ரேமையை மீற உன்னாலாகாது.

ஸரோஜினி :—பதிப்ரேமை என்னை விச்வாஸ காதகியாக்கவும் வல்லதோ? என்னை ராஜத்ரோகம் இழைக்கவா சொல்கிறீர்கள்?

விக்ராந்தன் .—அம்மா! உன்னை ராஜத்ரோகம் புரியவும் சொல்வேனோ? ஆயினும் உன் கணவனுடைய ஆணையை மறுக்க முடியாமல் நீ ராஜத்ரோகம் புரியும்படி வந்தே தீரும். அந்த ஸந்தர்ப்பம் ஏற்படுமுன் சந்திரசேகரனை என்னிடம் ஒப்புவிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஸரோஜினி:—நான்கே மொழிகள் கூறி என் நாதனை நல்வழிக்கு திருப்புவேன். நான்

விக்ராந்தன் :—அம்மா, அது வீண் எண்ணம். துர்ஜயன் சித்தம் உன் நன்மொழிகளைக் கேட்டு திரும்பும் வழியில்லை. நான் வருவதற்குள் எங்கு அவன் வந்து சந்திரசேகரனை எடுத்துச் சென்றுவிடுவானோ யென்று நான் இவ்வெட்டு நாட்களாய் பட்ட கவலை மட்டன்று. என்னை பிடித்திட எண்ணிறந்தவரை ஏவியிருக்கிறான். என் துணைவரையெல்லாம் த்ரோஹம் செய்து முற்றுகை யிட்டிருக்கிறான். இவ்வளவு தூரம் போய் விட்டவன் மறுபடியும் நல்வழிக்குத் திரும்புவது அஸாத்யம்.

ஸரோஜினி :—ஆனால் "தர்மபாலனம்" என்னும் எங்கள் குல தர்மத்தை விடுத்து அடைக்கலம் புகுந்தவரை அனுப்பவேண்டியது தானோ?

விக்ராந்தன் :—அப்படியல்ல. என் சொற்படி செய்தால் உங்கள் குலத்தின் கீர்த்தி குறையாதிருப்பதற்கு வழியர்கும்.

ஸரோஜினி :—ஸரி. என் மேல் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லை. அதுவும் என் பாக்யமே. விஜயஸேனா! போய் சந்திரசேகர மஹாராஜாவை அழைத்து வா.

(விஜயஸேனன் போகிறான்)

மு. ஸர்தார் :—ஸர்க்கார்! கடைசியாய் தீர்மானித்தாய் விட்டதா ?

ஸரோஜினி :—விக்ராந்த மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையை நான் எவ்வாறு மீறுவது ?

மு. ஸர்தார் :—எங்கள் ராஜபக்தியைக் காட்டிட ஸமயம் வந்ததென்று வெகு ஆனந்தமாயிருந்தோமே.

இ. ஸர்தார் :—ஐயோ! சந்திரசேகர மஹாராஜாவை காத்திட உத்ஸாகத்துடன் உறையிலிருந்து உருவிய கத்திகளை எவ்வாறு உறையிலிடுவது ?

மு. ஸர்தார் :—இந்நகர வாசிகளெல்லாம் மன முடைவார்களே.

ஸரோஜினி :—உங்களுடைய பெரும் பக்திக் கிடம்கொடாமல் போவது என் துர்ப்பாக்கியமே. ஆயினும் நான் சக்தியற்றவளாயிருக்கிறேனே.

விக்ராந்தன் :—உங்களுடைய உயர்ந்த ராஜ நிஷ்டையைக் கண்டு என் மனம் பூரிக்கின்றது. உங்களைப்போன்றவரிடம் நான் சந்தேஹம் பாராட்டுவது எனக்கே வெறுப்பாயிருக்கிறது. ஆயினும் நான் என்ன செய்வேன் ? இவ்விஷயத்தில் மாத்திரம் அடிக்கடி எனக்குஎன் மீதே சந்தேஹம் தோற்றுகிறதே. நான் என்ன செய்வேன் ? என் புத்திக்கு மாறாய்ச் செல்ல எனக்கு தைரியமில்லை. மித்ரர்களே! மன்னிக்கவேண்டும். உங்கள் மனதைப் புண்படுத்துகிறேனென்று என் மேல் கோபம் வேண்டாம்.

மு. ஸர்தார் :—அதோ பாருங்கள் ஜனங்கள் திரள் திரளாய்க் கூடி என்ன உத்ஸாகத்துடன் மகாராஜாவின் வரவை எதிர் பார்த்திருக்கிறார்கள்! கூர்மதுர்க்கத்தில் இதுவரை நான் இவ்வளவு உத்ஸாகத்தைக் கண்டதே யில்லை.

இ. ஸர்தார் :—ஆஹா! அதென்ன குழப்பம் ? யாரோ ஒருவனுக்கு யாவரும் விலகி வழிவிடுகிறார்கள்!

மு. ஸர்தார் :—அடேடே! அவன் கந்தனன்.

விக்ராந்தன் :—யார் கந்தனா! ஏன் அவ்வளவு படபடப்புடன் வருகிறான் ?

ஸரோஜினி :—அது என்ன கொடி அவன் கையில் ? அவன் உடலெல்லாம் என்ன கறைகள் ?

விக்ராந்தன் :—ஐயோ! இது ஏதோ அனர்த்தமாயிருக்கும் போலிருக்கிறதே. என்னமோ தெரியவில்லையே.

கந்தனன் :—(பிரவேசித்து) எங்கே ? ராணி ஸரோஜினி எங்கே ?

ஸரோஜினி :—இதோ. இதோ. கந்தனா, என்ன சமாசாரம் ?

விக்ராந்தன் :—கந்தனா! ஏனப்பா இவ்வளவு துக்கிக்கிறாய் ?

கந்தனன் :—யாரது? மஹாராஜாவா? ஐப்பய்யோ! மஹாராஜா! துன்மார்க்கர் அவர்களுடைய விரோதத்தை ஸாதித்து விட்டார்களே.

விக்ராந்தன் :— என்ன........அது?

கந்தனன் :—அந்த பயங்கர செய்தியை உம்மிடம் கூறவும் நாவெழவில்லையே.

விக்ராந்தன் :—என்ன?! பயங்கர செய்தியா?

கந்தனன் :—(தேம்பிக்கொண்டு) உயிரினும் அரிதாகியது வியோக மடைந்தால் பயங்கர செய்தியில்லையா?

விக்ராந்தன் :—உயிரினும் அரியது வியோகமா? என் தேவாங்கனைக்கு ஓர் வித ஆபத்து மில்லையே?

கந்தனன் :—வரக்கூடாது. வரக்கூடாது. ஆபினும் வரவில்லை யென்றால் வாஸ்தவமாகாதே. ஈசா! ஈசா!!

விக்ராந்தன் :—என்ன!? என்ன!? கந்தனு.

கந்தனன் :—மஹாராஜா! உம்முடைய தேவாங்கனை உம்மை விட்டு சென்று விட்டாள்! ஐயோ. திரும்பிவர மாட்டாள்! அதம ராக்ஷஸர் கையில் பட்டு அழிந்து விட்டாளே. (யாவரும் திகைத்து நிற்கிறார்கள்)

விக்ராந்தன் :—ஐப்பய்யோ! தேவீ! தேவீ! என்னை விட்டு வஸந்தன் பின் சென்றாயோ? ஹா! ஹா!!

எல்லாரும்:—உலகத்திற்கே உத்தம பூஷணம் அழிந்ததே!

விக்ராந்தன் :—ஹா! ஹா!! ஆனால் கந்தனு என் தேவியின்........ மரணத்திற்கு யார் காரணம்? மதாலஸையின் ஆணையின்மேல் சஸ்திரத்தால் என் தேவியைத் தீண்டியவன் யார்? கொடிய கோதண்டனு?

கந்தனன் :—இல்லை. இல்லை. கோதண்டன் செய்திருந்தால் வியக்கத்தக்கதில்லையே. ஆனால் உங்களால் உயிர் பெற்றவன் மதாலஸையின் மீது ஆதியில் வைத்திருந்த த்வேஷத்தை யெல்லாம் மறந்து அவள் பாதங்களையே பற்றி அவளாக்ஞையைக் கொண்டு படுகொலை இழைத்தான்.

விக்ராந்தன் :—சொல் சொல். அச்சண்டாளன் பெயரைச் சொல் இக்ஷணம்.

ஸரோஜினி :—கந்தனு! சொல்! அந்த ஸ்திரீ காதகன் மஹாபாதகனுடைய பெயரைச் சொல். யாராயிருந்தாலும் சொல் இக்ஷணம்.

கந்தனன் :—என்னவென்று உரைப்பேன் அம்மணீ? இப்பேருபகாரமிழைத்தவர்.......உங்கள் பதி—துர்ஜயன்.

விக்ராந்தன் :—என்ன! துர்ஜயனு?

கந்தனன் :—ஆம். மஹாராஜா. துர்ஜயனைக் கொண்டே இத்தொழிலை செய்வித்தனள் அந்த ராக்ஷஸி.

ஸரோஜினி :—(ப்ரமித்து) என்ன! ராஜதுர்ஜயர் தேவி தேவாங்கனையை கொலை செய்தாரா? இல்லை. இல்லை. நீ ஏதோ தவறுதலாய்சொல்கிறாய்.

கந்தனன் :—ராணி! நான் பொய் சொல்பவனல்ல.

ஸரோஜினி :—ஐயோ. ஈசனே. இதென்ன நான் கேட்பது?

விக்ராந்தன் :—துர்ஜயா! துர்ஜயா!! இதுவரையில் உனக்கு செய்த உபகாரங்களுக்கெல்லாம் நல்ல ப்ரதி செய்தாய்!

கந்தனன் :—(பதறிக்கொண்டு) மஹாராஜா! நீங்கள் செய்த உபகாரங்களுக்கு அந்த சண்டாளன் செய்த ப்ரதியைக்கேட்டால் உங்கள்உடம்பெல்லாம் சிலிர்க்கும், சாந்தமாய் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ரக்தம் பொங்கி யெழும். "பழி" "பழி" யென்று பதறி யெழுந்து பறந்திடுவீர். விக்ராந்த மஹாராஜா! ஸரோஜினி ராணீ!! ஸர்தார் மஹாஜனங்களே!!! இதோ பாருங்கள் இக்கொடியை. இது தேவி தேவாங்கனை யணிந்திருந்த வஸ்திரத்தின் முந்தானை. உயிர் போகும்தருணத்தில் இதைக்கிழித்து அந்த உத்தமதேவதை கொடுத்தனள். மதாலஸையின் ஏவலினால் அந்த துர்ஜயன் இழைத்த படு ஹிம்சைகளுக்கெல்லாம் இந்த ரக்தம் படிந்த வஸ்திரமே ஸாக்ஷி. தேவதைக்கொப்பான என்தாயை எண்ணிலா யமபாதைகளுக்கு உட்படுத்திக் கடைசியில் ஐயோ! உயிருடனிருக்கும் போதே துஷ்டஜந்துக்களை விட்டு சின்னாபின்னபடுத்தி கொன்றார் களே! இந்த ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் அதிர்ஷ்டதேவதையை, பார்த்த அளவில் பாவனமாக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாதாவை, அனைவருக்கும் அமு தளித்த அன்னபூரணியை, நான் மன மார பூஜைசெய்து வந்த மஹா லக்ஷ்மியை, நிகரற்ற மைந்தனையும் நிக்ரஹித்து தன் நிஷ்களங்கபதியின் நிஷ்டையை நிலை நிறுத்திய நித்தியதேவதையை, இந்த குற்றமற்ற விக்ராந்த மஹாராஜாவின் குலபத்னியை, அன்னாஹாரமின்றி அந்தகாரத் தில் அடைத்துவைத்திருந்தார்களே; உங்களுக்கு உருகவில்லையா மனம்? பாருங்கள்! இந்தகொடியைப்பாருங்கள்! இதன்மேல் விளங்கும் ஒவ் வொரு கறையிலும் அந்த தேவியின் திவ்ய சரீரத்தின் ரக்தபிந்துக்கள் நிறைந்துள்ளன. ஐயோ! கடைசி தினம் அந்த அரக்கர்கள் என் தாயின் தாமரைக்கண்களை இரும்புக் கம்பிகளால் குத்தி நாசமாக்கியபோது குமுழ்ம்பி வடிந்த ரக்தத்தின் கறைகளைப் பாருங்கள்; இதோ என் தாய் அணிந்திருந்த கணையாழி.

(வஸ்திரத்தையும் கணையாழியையும் விக்ராந்தனிடம் கொடுக்கிறான்)

விக்ராந்தன் :—ஹா! இதைக்காணும்போது என் அந்தக்கரணசாந்தி என்னை விட்டு அகல்கிறது. என்கோபம் மூண்டெழுகின்றது. என்ன அடக்கியும் என் கை என் கத்தியை நாடுகிறதே.

கந்தனன் :—நண்பர்களே ! இந்த ஒவ்வொரு கறையும் ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் கீர்த்திக்கும், சௌர்யத்திற்கும், ஆண்மைக்கும், ஒரு களங்கம். ஒவ்வொருகறையும் ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் வீர்யம் மழுங்கிற்று, ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் ஸத்யம் நிர்த்தூளியாய்ப் போயிற்று, ப்ரம்மா வர்த்தத்திற்கே அழியுங்காலம் கிட்டிவிட்டது என்று உலகிற்கெல்லாம் உரக்க முறையிடுகிறது. தேவிதேவாங்கனை கண்களையிழந்து துடித்துக்கொண்டு கொடிய மிருகங்களுக்கு இரையாவதற்கு ஸித்தமாய் விழுந்திருந்தபோது அந்த மித்ரத்ரோகி துர்ஜயன் தன் காலால் தேவியின் ச்ரேஷ்டமான சிரத்தின்மேல் உதைத்தான். அப்பொழுது.—

விக்ராந்தன் :—(பரபரப்புடன்) ஆ ! ஆ !! தேவியின் சிரத்தையா உதைத்தான்.

கந்தனன் :—ஆம்.

ஸரோஜினி :—என்னை யாராவது பிடித்துக் கொள்ளுங்கள். என்னால் இதை ஸஹிக்கமுடியவில்லை.

விக்ராந்தன் :—பழிவாங்க பதைத்திடும் பாப எண்ணங்களே ! என் மண்டையில் மனமார உலாவிடுங்கள். கொதித்து மூண்டெழும் கோபாக்னியே ! என் உள்ளத்தில் பிரளயத்தை ஊதி யெழுப்பிடு. சாந்தமாய் அமைந்திருக்கும் அவயவங்களே ! உங்கள் உறக்கத்தை நீத்து உக்ரத்தை உட்கொண்டு உலகினையழித்திட உவந்தெழுந்திடுங்கள். வைரிகள் உதிரத்தை வாரியே உண்டிட வாய்திறந்தேங்கிடும் என் வாளாம் தேவே! சீறி யெழுந்திடும் சிறுத்தையைப்போலவே துஷ்ட துர்ஜயப் பஞ்சையின் நெஞ்சினை இஷ்டபூர்த்தியாய் இரண்டாய் சேதிப்பாய்.

(வாளை ஓங்கி வரிசைகாட்டி வெளியே புறப்படுகிறான்)

(பிரவேசம்—சந்திரசேகரன்—விஜயசேனன்)

சந்திரசேகரன் :—விக்ராந்த மஹாராஜா !

விக்ராந்தன் :—யார் ? சந்திரசேகரனா ? (ஓடிவாரிகட்டி யணைத்து) கண்ணே வா ! உன்னை என் மார்புடன் அணைக்கிறேன். (ஸ்வகதம்) என் ஆசைக்கெல்லாம் ஆதாரம் ஆபத்தன்றி இருப்பதைக்கண்டு என் துயரெல்லாம் ஒழிந்தேன். தேவனே ! ஸூர்யவம்ச ஜகன்மான்ய ஸிம்ஹாஸனத்தின் மேல் இந்த பாலனை அமர்த்தி கண்டுகளித்திடும் ஸுதினமும் எனக்கு லபிக்கப்போகிறதா?

சந்திரசேகரன் :—யாரது ? கந்தனா ! நீயும் வந்தாயா ? தேவியும் வஸந்தனும் ஏன் வரவில்லை ?

விக்ராந்தன் :—(ஸ்வகதம்) தேவியும் வஸந்தனுமா? வேண்டாம். அதை இக்குழந்தையிடம் சொல்லி வீண்துயரம் உண்டாக்குவானேன்? (பிரகாசமாய்) கண்ணே ! உன்னை இங்கிருந்து அழைத்துப்போக கந்தனனையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தேன்.

சந்திரசேகரன் :—ஸரி, இதோ வருவதற்கு ஸித்தமாயிருக்கிறேன். (ஸரோஜினியிடம்) அம்மணி! நான் விக்ராந்த மஹாராஜாவுடன் போக எனக்கு விடையளிக்கவேண்டும்.

ஸரோஜினி :—விடையளிக்க வேண்டுமா? நான் விடையளிப்ப தெப்படி? எங்கள் குலத்தின் ஸத்வதிரதேவதை ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றக் கதறுகிறுளே. தேவிதேவாங்கனையும் வஸந்தனும் செய்திட்ட உஜ்வலமான க்ருத்யங்கள் மூர்த்தி ஸ்வரூபமாய் என்னெதிர் நின்று கருணைவீசும் கண்ணுடன் கைகாட்டி யழைக்கின்றனவே. நான் உன்னை எப்படி இங்கிருந்து போகவிடுவேன்? துர்ஜயன் செய்த ஸத்யஹத்தியை நான் ஸம்பூர்ணம் செய்வேனே?

சந்திரசேகரன் :—மஹாராஜா! ராணி சொல்வது ஒன்றும்புலப்படவில்லையே.

விக்ராந்தன் :—பாலா! ராணியும் அவளுடைய ஸர்தார்களும் உன்னை இங்கேயே வைத்திருக்கக் கோருகிறுர்கள்.

சந்திரசேகரன் :—ஐயா, இவர்கள் மிகவும் அன்புடையவர்கள். இந்த சில தினங்களில் பார்த்த வரையில் இந்த ராணியின் ஸ்வபாவமும் தேவி தேவாங்கனை யுடையதைப் போலவே ப்ரீதி மிகுந்து உதாரமுடைய தென்று அறிந்தேன்.

விக்ராந்தன் :—குழந்தாய்! நீ உரைப்பது உண்மையான வார்த்தையே. ஆயினும் சில காரணங்கள் பற்றி நாமிங்கிருப்பது உசிதமல்ல.

ஸரோஜினி :—விக்ராந்தமஹாராஜா! கடைசிமுறை உம்மை வேண்டுகிறேன் சந்திரசேகர மஹாராஜாவைக் காத்திடும் கடமையை எங்களுக்களித்திடும், எங்கள் உயிர்களை கொடுத்தாகிலும் காப்பாற்றுவோம்.

ஸர்தார்கள் :—நாங்களும் வேண்டுகிறோம். தயவுசெய்து கேளும்.

விக்ராந்தன் :—என் அபிப்ராயத்தை முன்பே உரைத்துவிட்டேன்.

ஸரோஜினி :—அவ்வளவே உங்கள் ஆக்ஷேபமென்றால் இதோ பாரும் அதை போக்குவேன். உமது பாதஸாக்ஷியாய் இதோ ஸகலலோகத்திற்கும் தெரிவிக்கிறேன். "துர்ஜயன் இனி எனக்கு ஜன்மவைரி இனி அவ்வாறே நடந்துகொள்வேன்"

ஸர்தார்கள :—இனி நாங்களும் அவ்வாறே நடந்துகொள்வோம்.

விக்ராந்தன் :—அம்மா ஸரோஜினி! யோசியாமல் பேசாதே. இவ்வார்த்தை கடைசிவரையில் நிலைத்திருக்காது.

ஸரோஜினி :—என்ன? ஸ்திரமாய் இருக்காதா? நிலைத்திருக்காதா?

விக்ராந்தன் :—ஆம், பதிப்ரேமையும் பத்னிதர்மமும் உன்னைத்தன் வசமாக்கி எங்களையும் உன்னுடன் நரகத்திற்கிழுத்துச்செல்லும், ஆ...

கள் போகிறோம். நீ இதுவரையில் செய்துள்ள உபகாரமே மெச்சத் தக்கது; இனி நாங்கள் இருப்பது ஸரியல்ல.

ஸரோஜினி :—மஹாராஜா! நில்லுங்கள். சந்திரசேகரமஹாராஜாவை அழைத் துச் செல்ல உங்களை விடமாட்டேன். அவரை அழைத்துச்செல்வது எங்கள் குலகீர்த்தியையே அழைத்துச் செல்வதாகும். நான் குலத் ரோகம் புரிந்தால் என் மூதாதைகள் என்னை சபித்திடுவார்கள்.

விக்ராந்தன் :—ஆனால் அதற்கு என்னதான் வழி?

ஸரோஜினி :—வழியா? வழியும் அறிவேன். விக்ராந்தமஹாராஜா! இதோ நான்சொல்வதை செவிசாய்த்துக்கேளும். துர்ஜயனுடையபத்னியெனும் பட்டத்தை இன்றுடன் நீத்தேன். ஸத்யமும் தர்மமும் என்று அவன் கைப்பட்டு மாய்ந்தனவோ அன்றே நான் மாங்கல்யம் இழந்தேன். அவன் இழைத்த படுகொலை, தர்மத்தையும் ஸத்யத்தையும் இழைத்ததன்று. ஆனால் தன்மனம்தேருமல் தர்மமும்பாராமல் திகைத்தவன்புரிந்திட்ட தற்கொலையே யாகும், அக்ஷணம் இறந்தனவென் பக்ஷமும் பதியும். இனி எனக்கு பதியெவருமில்லை. நான் எவருடைய பத்னியுமில்லை. இதோ என் நெற்றியில் அணிந்துள்ள குங்குமதிலகத்தை அறவே அழித்தேன். மாநிலந்தன்னிலே மங்கையர் யாவருக்கும் மாபெரும்பேறென மாதவர் போற்றிடும் மங்கல ஸூத்ரமும் அறுத்திதோ எறிந்தேன்....இன்னும் உண்டோ ஸந்தேஹம் மஹாராஜா?

ஸர்தார்கள் :—மஹாராஜா இதற்கு பின்னும் எம் மீது ஸந்தேஹம் கொண் டால் தேருேம்.

விக்ராந்தன் :—ஆனால் இந்த கத்தியின்மீது ஸத்யம் செய்யுங்கள் (கத்தியை உருவி) ஸரோஜினி! நீ க்ஷத்ரிய நந்தினி. இக்கத்தியோ க்ஷத்திரியரு டைய குலதேவதை. இதோ இந்த தேவதா ஸாக்ஷியாய் நீயும் உன் ஸர் தார்களும் ஸத்யம் செய்யுங்கள்.

ஸரோஜினி :—இதோ இந்த குலதேவதா ஸாக்ஷியாய் நான் செய்யும் சபத மென்னவென்றால் "சந்திரசேகரமஹாராஜவின் ஸேவகார்த்தம் என் ஸர்வைச்வர்யத்தையும் அர்ப்பணம் செய்து விட்டேன். இந்த சபதம் பங்கமடைந்தால் அந்த ஸர்வலோகஸாக்ஷியான பரமேச்வரன் எனக்கு என்றும் நீங்காத ரௌரவ நரகத்தை யளிக்கட்டும்.

(சபதம் செய்கிறுள்)

ஸர்தார்கள் :—நாங்கள் யாவரும் எங்கள் ராணியின் சபதத்தை எங்க ளுடைய சபதம் போலவே காத்து ரக்ஷிப்போம்.

(சபதம் செய்கிறுர்கள்.)

விக்ராந்தன் :—அம்மா ஸரோஜினி! எழுந்திரு. மித்ரரே எழுந்திருங்கள். உங்களிடம் சந்திரசேகரனை ஒப்புவிக்க ஸித்தமாயிருக்கிறேன். பாலா! சந்திரசேகரா! உன்னை அழைத்துப் போகவே நான் வந்தேன். ஆனால் இந்த ராஜபக்த சிகாமணிகளுடன் நீ சில நாள் தங்கியிருக்க வேண்டும். கந்தனு! சந்திரசேகரனைக்காத்திட உனக்கு நான் உரைக்கவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. ஸரோஜினி! இதோ எடுத்துக்கொள். ஸூர்ய குலம் அழியாது உறைந்திட நின்றிட்ட நுட்பமாம் நுண்ணிய நூல்! ப்ரம்மா வர்த்தத்தின் ப்ரஜா ஜனங்களின் நன்மையை விருத்தி செய்விக்கும் புனிதமான நிதி! விக்ராந்தனுடைய உயிரையே உய்வித்திடும் உத்தம உரு! இதோ ஒப்புவித்தேன் உன்னிடம். அம்மா! அதை ரக்ஷிப்பாய். நீ தேவதா ஸாக்ஷியாய் செய்துள்ள சபதத்தை ரக்ஷிப்பாய்.

ஸர்தார்கள் :—மஹாராஜா! கவலை வேண்டாம். எங்கள் உயிர்கள் ஸாக்ஷி.

விக்ராந்தன் :—ஸரோஜினி! ஸர்தார்களே! இதோ இந்த த்வஜத்தை உங்களிடம் ஒப்பிவித்து போகிறேன். இக்கோட்டையின் சிகரம் மேல் அது பறக்கட்டும். ஸரோஜினி! ஈசன் கிருபையால் ஒருகாலும் உன் புத்தி சலனப்படாது. அப்படி ஒரு வேளை பட்டால் இக்கொடியை ஒரு முறை நன்றாய்ப் பார்ப்பாயாகில் எந்த தர்ம ஸங்கடத்தினின்றும் உன்னை அது விடுவிக்கும்.

(கொடியை கொடுக்கிறான்.)

நான் வருகிறேன். செய்ய வேண்டியவற்றை யெல்லாம் முடித்துக் கொண்டு சீக்கிரம் வருகிறேன். அதுவரையில் இவனை ரக்ஷிக்கும் பெரும் பாரத்தை உங்கள் யாவர் பேரிலும், பரமேச்வரன் பேரிலும் போட்டுப் போகிறேன். ஈசன் உங்களுக்கு உதவுவாராக.

(போகிறான்.)

எல்லோரும் :—ததாஸ்து.

[கந்தனன் திடீரென்று களைத்து விழுந்து மூர்ச்சை யடைகிறான். சந்திரசேகரனும் ஸரோஜினியும் அவனை ஆச்வாசப்படுத்த மெல்ல எழுந்திருக்கிறான். வெளியில் "விக்ராந்த மஹாராஜாவுக்கு ஜேய்" என்று பெரும் ஆரவாரம் உண்டாகிறது. அதைக் கேட்டு கந்தனன் துள்ளி யெழுந்து வெளியே ஓடுகிறான்.]

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 3. களம் 2.

இடம் :—மதாலசையின் அரண்மனையில் நந்தவனம்.

பிரவேசம். மதாலஸை, துர்ஜயன்.

மதாலஸை :—துர்ஜயா! கேவலம் ஒரு சிற்றரசன் ஓர் ஸார்வபௌமினியின் மீது காதல் கொள்வது ஸரியா?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார். அது அவரவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்தது. ஸூர்ய சந்திரர்களுடைய ஆசைக்குப் பாத்திரமான இந்த பூமியைச் சுற்றி அநேக நக்ஷத்திரங்களும் வலம் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஸமயம் பார்த்து ஒவ்வொரு வேளைகளில் மேல் விழுந்தும் ஸ்பர்சித்து விடுகின்றன. அதனால் பரம உதாரமுடைய பூமாஸுந்தரி கொஞ்சமும் வெறுப்படைகிறாளா?

மதாலஸை :—நீ என் மீது காதல் கொண்டிருப்பது எனக்கு பிடிக்கவில்லை.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார், உங்களுக்கு என் மீது காதல் இல்லாவிட்டாலும் நான் உங்கள் மீது காதல் கொள்ளக்கூடாதா?

மதாலஸை :—அது த்ருப்தியா யிருந்தால் ஸுகமாய் செய். ஆனால் நமது அந்தஸ்துகளுக்குள் இருக்கும் வித்யாஸத்தை மறக்காதே. ஜாக்கிரதை.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! மன்மதன் ஸந்நிதானத்தில் யாவரும் ஸமமே. ப்ரேமை உதயமானால் எல்லா வித்யாஸங்களும் எங்கோ பறந்தோடி விடும். ஆனால் எனக்கு அந்த பாக்யம் இந்த ஜென்மத்தில் கிடைக்கப் போகிறதா! ஸர்க்கார்! உங்கள் காதலின்மதுரமான சப்தம், உங்கள் காதலின் மோஹனதிருஷ்டி, உங்கள் காதலின் கோமள ஸ்பர்சம் இவைகள் இந்த பாபிக்கு என்றும் கிட்டாதா?

மதாலஸை :—கிட்டுமென்று தோன்றவில்லை. அப்படி யெப்பொழுதாவது உன்மேல் எனக்கு காதல் உண்டாயிற்று என்று வைத்துக்கொள். அப்பொழுது நீ என்னை வசமாக்கி ஆளவேண்டுமென்று பார்க்கமாட்டாயா?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! அந்த எண்ணம் எனக்கு இதுவரையில் உதித்ததில்லை. ஆனால் நான் என்றும் உங்கள் அடிமையாயிருக்க வேண்டுமென்றே கோறுகிறேன். உண்மையான காதலுக் கடையாளம் அடிமையாவதே யன்றி அடிமை கொள்ளுதல்ல.

மதாலஸை :—ஆனால் ஸரி. மறக்காதே. நீ இந்த மதாலஸையின் மணாளனும் ப்ரம்மாவர்த்த மஹாராணியின் தாஸனென்பதை மறக்காதே. ஆனால் கொண்... உன் காதலின் காணிக்கைகளை,

துர்ஜயன் :—ஹா! ஹா! ஹா! என் ஸந்தோஷத்தை என்ன சொல்லு வேன். என் தெய்வமே! இதோ இந்த அழகிய ஸுகந்த புஷபங்களை உங்கள் கூந்தலிலிடுகிறேன்.

மதாலஸை :—புஷ்பங்களே காதலுக்கேற்ற காணிக்கை. ஆனால்! என் கூந்தலின்மேல் அவைகளை வைக்க உன்னை விடமாட்டேன்!

துர்ஜயன் :—ஏன்?

மதாலஸை :—என் சிரத்தைத் தீண்ட உனக்கென்ன யோக்யதை? வேண்டு மென்றால் அந்த புஷ்பங்களால் என் சரணங்களை அர்ச்சனை செய்.

துர்ஜயன் :—உங்களிஷ்டம். (அவள் பாதங்களை புஷ்பங்களால் அர்ச்சிக் கிறான்) ஸர்க்கார்! எப்பொழுதும் என்மேல் கிருபையிருக்க வேண் டும். (அவள் கைகளை பிடிக்கப் போகிறான்).

மதாலஸை :—போ! தீண்டாதே என்னை.

துர்ஜயன் :—இந்த உதார ஹஸ்தத்திற்கு ஒரு முத்தம் ......?

மதாலஸை :—என் கையை முத்தமிடுவதா நீ? முத்தமிட வேண்டுமானால் என் சரணம்பட்டு பாவனமடைந்த இந்த பூமியை முத்தமிடு.

துர்ஜயன் :—நல்லது. நீங்களிடும் கட்டளையை சிரமேல் ஏற்றுக்கொள் கிறேன். என்றாவது உங்கள் கரத்தை முத்தமிடும் பாக்கியம் கிட்டு மென்று நம்பி இதோ.

(அவள் காலை வைத்திருக்கும் இடத்தில் தரையை முத்தமிடுறான்.)

மதாலஸை :—(சிரித்துக்கொண்டு) துர்ஜயா! உன்னுடைய நிரபேக்ஷ பக்தி யைக் கண்டு ஸந்தோஷம் கொண்டேன். வா. என் கரத்தைப்பிடித்து அந்த லதாக்ரஹத்திற்கு என்னை அழைத்துப்போ.

(கை கொடுக்கிறாள்.)

துர்ஜயன் :—ஆஹா. என்ன ஆனந்தம்?! வாருங்கள் மஹாராணீ ஸர்க்கார்.

(மதாலஸையின் கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறான்.)

(கோதண்டன் மறுபக்கத்திலிருந்து பிரவேசம்.)

கோதண்டன் :—ஆஹா! பார் அதோ! இருவரும் கைகோர்த்து உல்லாஸ மாய்ப் போவதை? ஆ! அவளைப் பளிங்காஸனத்தின் மீது அமர்த்து கிறான். புஷ்பங்களை அவள் மேல் குவிக்கிறான்! கூந்தலில் புஷ்பங் கள் சூட்டுகிறான்! ஐயோ! துர்மார்க்கன் அவள் கன்னங் களைத் தொடுகிறான்! ஓஹோ! அவ்வளவு தூரம் போய்விட்டானா? அவள் கழுத்தில் மாலை போடுகிறான்! அடி சண்டாளீ! அவனைப் பார்த்து புன்முறுவலா செய்கிறாய்? என்னால் இதைப் பார்த்து ஸகிக்க முடியாது. இந்த பாதகி இதுவரையில் [illegible] ...தெல்லாம்

நான் காரணமாயிருக்க இப்பொழுது தன் காரியமானதும் என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறாளோ? மதாலஸே! மதாலஸே!! வேண்டாம்! வேண்டாம்! விஷத்துடன் விளையாடாதே. விக்ராந்தன் பகை இப்பொழுது தான் ஆரம்பம். என்னை விரோதித்துக் கொண்டால் உனக்கு விநாசம் தான். இந்த பேடி துர்ஜயனா உனக்கு உதவப்போகிறான்? அதோ பார்! பார்!! அவள் கையை முத்தமிடுகிறான். பார்! இவனை எப்படி பிரித்து வைப்பது? ஊம்—இதோ வருகிறாள். வரட்டும். வரும்போது கூட அவனைத் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே வர வேண்டுமா?

(மதாலஸை திரும்பித்திரும்பி பார்த்துக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் பிரவேசம்.)

மதாலஸை :—(ஸ்வகதம்) மான் வலையில் நன்றாய்ப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த பாணத்தில் விஷத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஊசவைத்து பிரயோகம் செய்திட, கோதண்டன் மேல்—

(திரும்பி கோதண்டனைப் பார்த்து) அடடே. கொஞ்சம் முடுக்கிலிருக்கிறார்போலும். லதாக்ருஹத்தில் நடந்ததை யெல்லாம் பார்த்திருக்க வேண்டும். நல்லது. நல்லது. (அவனிடம் சென்று) என்ன கோதண்டா. ஏன் கவலை யுற்றிருக்கிறாய்?

கோதண்டன் :—(பின் சென்று) மதாலஸே! நீ என்னை சீக்கிரம் விவாகம் செய்து கொண்டால் நல்லது. இல்லாவிட்டால் மிகவும் கஷ்டத்திற்கிடமாகும். நீ மஹாராணி பதவியிலிருந்து மரியாதை வகித்திருப்பது. நான் உன் முன் தலைவணங்கி "உத்தரவு" "உத்தரவு" என்று சொல்லிக்கொண் டிருப்பது! எனக்கு இனி இந்த அவமானம் வேண்டாம்.

மதாலஸை :—கோதண்டா. கோபியாதே. இந்த குழப்பங்களெல்லா மில்லாவிட்டால் நம்முடைய மனோபீஷ்ட மன்றே பூர்த்தியா யிருக்குமே. எல்லாம் தெரிந்தும் நீ இப்படி பேசலாமா?

கோதண்டன் :—சே! சே! உனக்கு என் மேல் காதலேயில்லை. உன் எண்ணமெல்லாம் இப்பொழுது துர்ஜயன் மேல் தான். இல்லாவிட்டால் ஏன் அவனுடனேயே அதிகமாயிருக்க வேண்டும்? என்னுடன் தனித்து இரண்டு மொழிகள் சொல்ல உனக்கு ஒழிவதில்லை. ஆனால் ஸதா அவனுடன் இருக்கிறாய். அவனிடம் உனக்கு— அதிருக்கட்டும் அவன் உன்கையை முத்தமிட்ட போது எப்படி லஜ்ஜையற்று இருந்தாய்?

மதாலஸை :—கோதண்டா. கோதண்டா. என்ன சொற்கள். நீயா இவ்வாறு [illegible]ய பேசுகிறாய்?

கோதண்டன் :—போதும்! நீ வேஷம் போடுகிறாய், உன் மோகத்தினால் நான் ஸகலத்தையும் நாசமாக்கிக்கொண்டேனே யென்று வருந்துகிறேன். உன்காரியம் ஆய்விட்டது. இனி உனக்கு என்னைப்பற்றி என்ன கவலை? அழகும், பருவமும் வாய்ந்த வாலிபன் உனக்கு வாய்த்திருக்க இனி யென்னைப்போன்ற கிழட்டு, வரட்டு, முரட்டுத்துணைவன் உனக்கெதற்கு?

மதாலஸை :—கோதண்டா! அந்த துர்ஜயன்மேலா எனக்குக் காதல்? அந்த வல்லமையற்றவனிடமா எனக்குக்காதல்? என் பாததூளியை தலையிலணிந்துக்கொள்கிறானே ஆண்மையற்றவன்! நம்முடையகாரியம் முடிவதற்காக நான் அவனிடம் இவ்வாறு பாசாங்கு செய்கிறேன். நீயே அப்படி செய்யவேண்டுமென்று சொன்னதை மறந்தாயோ?

கோதண்டன் :—பேஷ்! நீங்களிருவரும் லதாக்ரஹத்தில் கூடி குலாவவேண்டியது! அதை நான் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியது! பார்த்தாலும் ஸந்தேஹம் கொள்ளலாகாது! நன்றாயிருக்கிறது. அது ஒன்றுமில்லை மதாலஸே! அவன் குலத்தைக்கண்டு அவன்மேல் ஆசைகொண்டிருக்கிறாய். அவன் எவ்வளவு அழகும், யௌவனமும் படைத்தாலும் ராஜபுத்ரனாயில்லாவிட்டால் அவனைக் கண்ணெடுத்தும் பார்த்திருக்கமாட்டாய். இல்லாவிட்டால் அவன் என்னையும்விட என்ன உயர்ந்தவன்? ஆயினும் மதாலஸே! நான் உயர்குலத்தி லுதிக்காவிட்டாலும் என் குலத்துதிப்போரை உயர்குலத்தவராக்கவல்லவன். இதையாகிலும் நீ சற்று யோசிக்கவேண்டும்.

மதாலஸை:—கோதண்டா! என்னை என்னவென்று நினைத்தாய்? குணம் வாய்ந்தவரை கௌரவிக்கவேண்டிய ஸமயத்தில் குலத்தையும் கோத்திரத்தையும் இன்னும் வேறு அற்பசமாசாரங்களையும் நினைப்பவள் நானன்று. உன் பராக்கிரமத்தினால்தான் உன்மேல் உண்மையானகாதல் கொண்டிருக்கிறேன். ஏன் வீண் ஸந்தேஹம்? பிரயகரா! (அவனை இறுகத்தழுவி) இப்பொழுது ஸந்தேஹம் தீர்ந்ததா?

கோதண்டன்:—கண்ணே! என்றோ தீர்ந்தது. (அவளைத்தழுவுகிறான்) நான் என்னசெய்வேன்? உன் மதுரம்பொழிந்திடும் கண்கள் என் உள்ளத்தின்மேல் பட்டவுடன் அதைமிருதுவாக்கி உருக்கிவிடுகின்றன. கண்ணே மதாலஸே! நான் சொன்னதையெல்லாம் மறந்து என்னை மன்னிப்பாய். ஆனால், நீ எப்பொழுது என் மனைவியாவாய்?

மதாலஸை :—இப்பொழுதே நான் உன் மனைவி. ஆனால் லோகஸாக்ஷியாய் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆய்விடுகிறேன். ஏன். நம்பிக்கையில்லையா? இதோ கொடுத்தேன் வாக்கு. திருப்திதானா?

(கையை கொடுக்கிறாள். அதை கோதண்ட[illegible] [illegible]கிறான்.)

கோதண்டன் :—திருப்திதான். நான் வருகிறேன்.

மதாலஸை :—சந்திரசேகரனுடைய செய்தி? விக்ராந்தனுடைய செய்தி?

கோதண்டன் :—ஒன்றுமில்லை. அவ்விஷயமாகவே இதோ நான் போகிறேன்.

மதாலஸை :—ஈசன் உனக்கு ஜயம் கொடுக்கட்டும். (கோதண்டன் போகிறான்) மதிகெட்ட மஹிஷமே! என் காலால்உதைத்துஉன் எலும்புகளை முறிக்கிறேன். என்னை மணம்புரியவா பார்க்கிறாய்? என்ன சர்வம்? ஸூர்யகுலோத்துங்க மதாலஸா மணியெங்கே, குப்பையில் பிறந்து குடிசையில் புறண்டிடும் நீ யெங்கே? நீச நாயே! உன் தாய்தகப்பனிருந்த இடமும் ஒருவரும் அறியாரே. கிழக் குரங்கே! என்னை மணக்கவா வேண்டும்? என் முகத்தைத் திருப்பி என் கண்களால் உன்னை நான் ஒரு முறை காணவும் உனக்கு யோக்யதையில்லையே. உனக்கு என் தேஹம், என் உள்ளம், என் பேசையெல்லாம் அர்ப்பணம் செய்வேனென்று நம்புகிறாய்? பெண்சிங்கம் நாயைக்கண்டா மோஹிக்கும்? நான் கொண்டபேரெண்ணம் நிறைவேற உன் ஸகாயம் வேண்டியிரா விட்டால் உன் போன்ற பிரேதத்தை என் பாதரக்ஷைக்கு பாதுகாவலாகவும் வைக்கமாட்டேனே. ஆயினும் உனக்கென் காதலாகிய மதுவை யுடிக்கடி ஊட்டவேண்டும். ஆனால் அது காதலாயினும் காலகூட விஷம்; கடைசியில் உன்னை யழித்தே தீரும். என் கார்யார்த்தம் சங்கிலியிட்டு வைத்திருக்கும் துர்ஜயப் பிசாசை கார்யமானதும் உன்மேல் ஏவுவேன்—இதோ இவ்வுலகாளும் இக் கரத்தைத்தீண்ட எவருக்காவது யோக்யதையுண்டெனில், அது அந்த விக்ராந்தனொருவனுக்கே. என்தேஹம், என் மனம், எல்லாவற்றையும் அடக்கி யாளவல்லவன் அந்த மஹா புருஷனொருவனே. அந்த பிரதாபஸிம்ஹத்தின் எதிரில் நீங்களெல்லாம் கருங்குரங்குகள்.—ஆனால் விக்ராந்தனா? — யார் விக்ராந்தன்? என் வைரி, என் பேரெண்ணத்தை வேருடனொழிக்கப் பிறந்த கடு வைரி. இருமுறை காதலுடன் நானணுகியபோது காலாலுதைத்தவன். ஏன் அவனை என் மனம் நாடுகிறது? என் எண்ணங்களுக் கெல்லாம் குறுக்காய் முளைத்திடும் இந்த சத்ருவின் மேல் ஏனோ எனக்கு அடங்காக்காதல்? ஐயோ, நான் அவனை வெறுக்கிறேனா, காதலிக்கிறேனா, தெரியவில்லையே.

பிரவேசம்—துர்ஜெயன்

துர்ஜயன் :—ஸந்தோஷ ஸமாசாரம் ஸர்க்கார்! ஸந்தோஷ ஸமாசாரம்.

மதாலஸை :—என்ன?

துர்ஜயன் :—சந்[illegible]ரன் நமது கையில் —

மதாலஸை :—அகப்பட்டானு? யார் பிடித்தார்கள்? எங்கே பிடித்தார்கள்? எப்பொழுது எப்படி பிடித்தார்கள்?

துர்ஜயன் :—இன்னும் பிடிக்கவில்லே. இப்பொழுது என் துர்க்கத்தில் ராணி ஸரோஜினியின் வசம் இருக்கிருன்.

மதாலஸை :—ஆனல் புறப்படு. கூர்ம துர்க்கம் போகலாம்.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்காருக்கு ஏன் இவ்வளவு கஷ்டம்? என்னைப்போல் ஸேவகனிருக்கும்போது, ஒரு உத்தரவு கொடுத்தால், நான் போய் அந்த சிறு பயலே ஒரே கட்டாக கட்டிக்கொண்டு வந்து உங்கள் காலின்கீழ் போடுவேனே. கோதண்டனைப்போல் தோல்வியடைந்து வருபவன் துர்ஜயன் அல்ல.

பிரவேசம்—கோதண்டன்

கோதண்டன் :—விக்ராந்தன் நம்முடைய எல்லேயைத் தாண்டி வெகுதூரம் போய்விட்டான். நம்முடைய ஸேவகர் எவ்வளவு முயன்றும் தப்பி ஓடி விட்டான்.

மதாலஸை :—ஆனல் மற்றொரு வைரி அகப்பட்ட செய்தி உனக்குத் தெரியாதா?

கோதண்டன்:—மற்றொரு வைரியா? யாரது?

துர்ஜயன்—சந்திரசேகரன். அகப்பட்டுக்கொண்டான்.

கோதண்டன்:—சந்திரசேகரனே பிடித்தார்களா? யார் பிடித்தார்கள்?

மதாலஸை :—நமது துர்ஜயனுடைய பத்னி.

துர்ஜயன் :—ராணி ஸரோஜினி. அவள் மிகவும் புத்திசாலி. அவளிடமா விக்ராந்தனுடைய மாயம் செல்லும்?

மதாலஸை :—ஆனல் துர்ஜயா! புறப்பட்டுப்போ, உடனே. கோதண்டா! துர்ஜயனுடன் ஸைந்யங்களே யெல்லாம் அனுப்பு.

துர்ஜயன் :— ஸைந்யங்கள் ஏன்? நான் ஒருவன் போதாதா? இதோபோய் லித்தமாகிறேன்.

கோதண்டன் :— இவனுடன் ஸைந்யங்களை அனுப்புவதே உத்தமம்.

மதாலஸை :—ஆம். அனுப்பு அவனைஸரியாய் கவனிக்கச் சொல். எள்ளளவேனும் த்ரோஹம் விளேவதானல் வேருடன் களேந்துவிடச்சொல்.

கோதண்டன் :—அப்படியே

(போகிருர்கள்)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம். 3. களம். 3.

இடம் :—கூர்ம துர்க்கத்தின் கோட்டைவாசல். மேலே த்வஜஸ்தம்பத்திலிருந்து ரக்தம் தோய்ந்த கொடி பறந்து கொண்டிருக்கிறது. காவற்காரரும் துர்ஜயனும் சச்சரவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

துர்ஜயன் :—காவலாளிகளே! மரியாதையாய்க் கதவைத் திறவுங்கள்.

முதல் காவலாளி :—எங்களுக்கு உத்தரவில்லே.

துர்ஜயன் :—உத்தரவில்லையா? யார் உத்தரவு?

முதல் காவலாளி :—ராணி உத்தரவு.

துர்ஜயன் :—என்ன? எனக்குக்கூடவா உத்தரவு வேண்டும்?

முதல் காவலாளி :—நீங்களானு என்னு யாரானு என்ன? எல்லாம் ஒண்ணுதாம்.

துர்ஜயன் :—என்ன? நான் யார் தெரியவில்லையா?

இரண்டாவது காவலாளி :—தெரியும் நல்லா தெரியும்.

துர்ஜயன் :—ஆனால் உடனே கதவைத் திறவுங்கள்.

முதல் காவலாளி:—அது மாத்ரம் நடக்காது.

துர்ஜயன் :—அடே! நான் ராஜா துர்ஜயன், இக்கோட்டையின் அதிபதி என்னையா நிறுத்துகிறீர்கள்?

இரண்டாவது காவலாளி :—ராஜா துர்ஜெயண்ணுதாம் சும்மா நிறுத்தினோம் இண்ணும் வேறேயாரானு ஒங்களெப்போல கெட்ட எண்ணத்தோடே வந்திருந்தா, தலேயே துண்டா வெட்டி போட்டிருப்போம்.

துர்ஜயன் :—போதும். அவமானம்! என்னுடைய கோட்டையிலேயே எனக்கு அவமானம்! என் வேலையாட்களால் எனக்கே அவமானம்! (தன்னுடன் வந்த வீரர்களைப்பார்த்து) என்னடாயிது! பார்க்கிறீர்கள்! இந்த த்ரோஹிகளை உடனே கைது செய்யுங்கள். எடுங்கள் கத்திகளை.

(இருதிறத்தாருக்கும் சண்டை நடக்கிறது.)

(ஸரோஜினியும், ஒரு ஸர்தாரும் மதிலின்மேல் பிரவேசிக்கிறார்கள்)

ஸரோஜினி:—என்ன சண்டையிது?

துர்ஜயன் :—யாரது? ஓ நீங்களா? ராணீ ஸர்க்கார் ஸரோஜினியா? மஹாராணி, இக்கோட்டையின் அரசி ஸரோஜினியா?

ஸரோஜினி :—இந்த கேள்விகளை கேட்பதற்கு நீங்கள் யார்?

துர்ஜயன் :—நான் யாரா? நான் தெரியவில்லை?

ஸரோஜினி :—நீங்கள் யாரென்றறிவதற்கு இன்னும் உங்களிடம் என்ன இருக்கிறது.

துர்ஜயன் :—ஆஹா ! அப்படியா ? என்னை யாரென்றறிந்தும் வேண்டுமென்று அவமானம் செய்கிறாய் ? ஸரோஜினி ! இந்த நடவடிக்கை நன்றாயில்லை.

ஸரோஜினி :—தன் ஸொந்த நடவடிக்கை நன்றாயிருக்கிறதா இல்லையாயென்று அறிந்துகொள்ள முடியாதவர் மற்றவர் நடவடிக்கையைப் பற்றி ஏன் பேசவேண்டும் ?

துர்ஜயன் :—இவ்வார்த்தையை சொன்னதிற்கு நீ படப்போகிறாய். இருக்கட்டும். உன் ஆட்களைக் கதவைத் திறக்கச் சொல். நான் உள்ளே வரவேண்டும்.

ஸரோஜினி :—உம்மை ஒரு நாளும் உள்ளே விடுவதில்லை.

துர்ஜயன் :—ஆனால் பலாத்காரமாய் நுழையவேண்டும்.

ஸரோஜினி :—அப்படி பலாத்காரமாய் நுழைய உமக்கு தைரியமுண்டா ?

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினி ! நீ மிகவும் அஹங்காரம் கொண்டு பேசுகிறாய். என் பொறுமையை இன்னும் பரீக்ஷித்திடாதே. உள்ளே விடு என்னை.

ஸரோஜினி :—ஒரு நாளும் முடியாது.

துர்ஜயன் :—முடியாதா ? நான் என்ன கொள்ளைக்காரனா என்ன ?

ஸரோஜினி :—கொள்ளைக்காரனாயிருந்தாலும் பொறுத்திருப்பேனே. அதை மதித்துமிருப்பேனே. அதையெல்லாம் மீறி வெகு தூரம் போய்விட்டீரே. நீர் தகல்பாஜி, ஸ்த்ரீகாதகன், ராஜத்ரோஹி, மஹா பாதகன், பிரத்யக்ஷ ரௌரவத்திற்குப் பாத்திரன்.

துர்ஜயன் :—அவமானம்! புருஷனுக்கு அவமானம்! ! தன் மனைவியினாலேயே தன் வீட்டிலேயே புருஷனுக்கு அவமானம் !

ஸரோஜினி :—போதும். நிறுத்தும். என்னை மனைவியென்று சொல்ல இனி உமக்கதிகாரமில்லை. நான் யாருடைய பத்னியுமில்லை. எனக்கு இனி பதியுமில்லை. பாரும் என் நெற்றியை நன்றாய்.

துர்ஜயன் :—இம்மொழிகளை ஸரோஜினியா பேசுவது ? ஸரோஜினீ ! ஸரோஜினீ ! நன்றாயிருக்கிறது. வெகு நன்றாயிருக்கிறது உன் நடவடிக்கை. இங்கே நான் வரும்போது இவ்வாறு கௌரவிப்பாயென்று நான் நம்பவில்லை.

ஸரோஜினி :—பாவம்! இதுவரையில் என் குணம் தெரியாது உமக்கு....ஊம்?

துர்ஜயன் :—உனக்காகவே நான் மதாலஸைக்கு ஆசைப்பட்டேனே.

ஸரோஜினி :—துர்க்கதிக் கழைத்துச்செல்லும் அப்பாசத்தை விலக்கும்.

துர்ஜயன் :—முடியாது.

ஸரோஜினி :—ஆனல் வந்தவழியே போம்.

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினி ! ஸரோ ! என் கண்ணல்ல ! எனக்கு உன்னிடம் ஒரு சிறிய வேலை யிருக்கிறது. எப்பொழுது நிம்மதியாய்ப்பேசலாம்.

ஸரோஜினி :—நீர் இங்கு வந்த காரணம் நன்ருய்த் தெரியும். அதைக்குறித்து என் மனம்திடமாயிருக்கிறது. சந்திரசேகரனுடைய காலின் நகத்தையும் உமது கண்ணில் காட்டமாட்டேன்.

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினீ ! வீண் பிடிவாதத்தால் ஆபத்துக்காளாவாய்.

ஸரோஜினி :—என்னைப்பற்றி நீர் உருக வேண்டாம்.

துர்ஜயன் :—என் ராஜ்யத்தைப் பற்றியாகிலும் நினைக்கவேண்டாமா ?

ஸரோஜினி :—அந்த சிந்தையும் வேண்டாம். ராஜ்யலக்ஷ்மி அன்றே உம்மை காலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டாள். அவளும் என்னைப்போலவே க்ஷத்ரிய நந்தினி. வீரமற்றவருக்கு ஒரு நாளும் தாஸியாயிருக்கமாட்டாள்.

துர்ஜயன் :—போதும். நிறுத்து உன் அதிகபிரஸங்கத்தை. மஹாராணிக்கு வைரியான பின் விநாசகாலம் தான் உனக்கு.

ஸரோஜினி :—வீண் உபதேசமேன் ?

துர்ஜயன் :—மதாலஸையின் கோபம் பொல்லாதது, ஸாமர்த்தியம் அகண்டமானது.

ஸரோஜினி :--அவள் கோபம் என்னை என்னசெய்யும்? அவள் ஸாமர்த்தியம் இங்கே என்ன ஸாதிக்கும் ?

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினி! இந்த சாதுர்யமெல்லாம் உனக்கு யார் கற்பித்தார்கள் ?

ஸரோஜினி :—உம்மைப் போன்ற ரணஸிம்ஹங்கள் வளையலணிந்து வனிதைகளாய் விட்டால் நாங்கள் தாமே நியாயத்தைக் காக்கவேண்டும் ?

துர்ஜயன் :—ஸரி ! நாங்கள் தாம் அந்த வளையல்களை உடைத்து வாளையேந்தி விட்டோமே. இனி யென்ன ?

ஸரோஜினி :—நீங்கள் வாளை ஏந்துகிறீர்களா ? ஆம் எதற்கு ? அந்யாயங்களையும் அக்கிரமங்களையும் பூமியில் நிலை நிறுத்த ஏந்தியிருக்கிறீர்கள். ரக்தபாதத்தையும் அனுசாரத்தையும் விருத்தி செய்ய ஏந்தியிருக்கிறீர்கள். விச்வாசகாதகம், ராஜத்ரோஹம், ஸ்த்ரீஹத்தி முதலிய பிசாசுகளுக்கு துணையாய் துஷ்கிருத்தியங்கள் புரிந்திட ஏந்தியிருக்கிறீர்கள். இம்மாதிரி வாள்கள் உறையிலிருந்து வெளி வரும் முன்னமேயே சின்னபின்ன[illegible]தறிப்போயிருந்தால் இத்தேசம் இந்த ஸ்திதியிலா

இருக்கும்? சந்திரசேகரனைக் காத்திட உமது வாளை உருவி யிருந்தால் இந்த அவமான மெல்லாம் உமக்கு ஸம்பவித்திருக்குமா?

துர்ஜயன் :—சந்திரசேகரனை நான் ஏன் காத்திட வேண்டும்?

ஸரோஜினி :—என்ன வெட்கமற்ற கேள்வி? உமதரசனில்லையா அவன்?

துர்ஜயன் :—அவன் என் அரசனில்லை. நான் மதாலஸையின் தாஸன் அவளே என் குரு, தெய்வம்.

ஸரோஜினி :—சீ அவள் பெயரையும் இங்கே உரைக்காதீர், பத்திரம். உம்மை இனி கண்ணால் பார்ப்பதும் தவறு, இங்கே இனி ஒரு க்ஷணமும் நிற்காதீர். போம். நின்றால் என் கைகளால் நடக்கும் உபசாரத்திற்கு நான் உத்தரவாத மல்ல. புறப்படும் உடனே.

(போக முயல்கிறாள்)

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினீ! நில், மனமார்ந்து நான் அளிக்கும் உபதேசத்தைத் தள்ளாதே. மஹாராணி மதாலஸையின் கோரிக்கையை மறுக்காதே.

ஸரோஜினி :—இனி ஒரு வார்த்தையும் பேசேன். சந்திரசேகரனைப் பார்க்க வேண்டுமானால் வாரும் யுத்தகளத்திற்கு.

(ஸர்தாருடன் போகிறாள்)

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினீ! ஸரோஜினீ!! போய்விட்டாள்! போய்விட்டாளே. ஐயோ! இந்த அவமானமடைந்த முகத்துடன் நான் எப்படி திரும்புவேன்? இந்த கோட்டையை முற்றுகை போடலாமென்றால் ஸைஸ்யங்கள் போதாதே. என்ன செய்வது? இருக்கட்டும். அடே! காவற்காரப் பதர்களே. உங்கள் எஜமானி ஏதோ அவமரியாதையாய் பேசினாளென்று நீங்கள் சிரிக்கப் பார்க்கிறீர்களா? புத்தி கெட்ட முண்டங்களே. மஹாராணியிடம் சொல்லி உங்களை என்ன பாடுபடுத்துகிறேன் பாருங்கள்.

(போகிறான்)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம். 3. களம். 4.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனே.

பிரவேசம்:—மதாலஸை, கோதண்டன், மந்திரிகள், ஸேவகர் முதலியோர்.

கோதண்டன் :—விக்ராந்தன் எவ்வளவு முயன்றும் ஸரோஜினி அவனுக்கு சற்றும் இடம் கொடாமல் சந்திரசேகரனே தன் வசமே நிறுத்திக் கொண்டு விட்டாளென்று செய்தி வந்திருக்கிறது.

மதாலஸை :—மிகவும் ஸந்தோஷம். தூர்ஜயனுடன் ஸரோஜினி இங்கு வந்தால் அவளுக்கு அர்த்தாஸனம் கொடுத்து உபசரித்திடுவேன்.

கோதண்டன் :—தூர்ஜயனுக்கு ?

மதாலஸை :—கலிங்க தேசத்து மகுடத்தைத் தருவேன்.

(ஸேவகன் பிரவேசம்.)

ஸேவகன் :—ஸர்க்கார். தூர்ஜயராஜன் வாயிலில் வந்திருக்கிறார்.

மதாலஸை :—அப்படியா ? இந்த ஆனந்தகரமான செய்தியைக் கொண்டு வந்ததற்காக இதோ இந்த வளேயலே பெற்றுக்கொள். போ. அவரை கொஞ்சநேரம் வெளியிலேயே காத்திருக்கச்சொல். அவரை எதிர் கொண்டழைக்கதக்க மரியாதைகளே ஏற்பாடு செய்யத் தாமதமாவதைப் பற்றி நாம் வருத்தப்பட்டதாக அவருடன் சொல்.

(ஸேவகன் போகிறான்.)

கோதண்டா. வா. நாமெல்லோரும் போய் தூர்ஜயனே எதிர் கொண் டழைப்போம். ஸேவகர்களே. ஸகல மரியாதைகளேயும் வித்தப்படுத் துங்கள். விஜய துந்துபிகள் முழங்கட்டும். சதுரங்க ஸைந்யங்கள் அணிவகுத்து நிற்கட்டும். அரண்மனே முழுதும் மணக்கோலமாய் விளங்கட்டும். தாமதியாதீர்கள். போங்கள். ஆஹா ! சந்திரசேகர னுடைய சிரத்தை எப்பொழுது ஆகாச பரியந்தம் செண்டாடி எறிவது என்று ஆவல் மீறுகிறதே....ஸேவகா ! என்னுடைய பட்டாபிஷேக மகுடத்தைக் கொண்டுவா. என் மணிஹாரத்தை எடுத்துவா. ஸகல வஸ்திராலங்காரத்தையும் எடுத்துவா. தூர்ஜயன் சிரத்தில் என் கைகளால் சூட்ட கலிங்கதேசத்து மகுடத்தைக் கொண் டுவா. எங்கே என் வாள் ? கொடு இப்படி. (சேடிகள் மதாலஸையை அலங்கரிக்கிறார்கள்) நீங்கள் மங்களஹாரத்தியுடன் கோபுரவாயிலுக்குச் செல்லுங்கள். கட்டியக்காரரெல்லாம் கட்டியங் கூறட்டும். தூர்ஜயன் பிரவேசிக்கும்பொழுது அவன் மேல் பூமாரி பொழியுங்கள். (கத்தியை

உருவிக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு) ஹாஹா! என்னுடைய சத்ரு இன்று என் கையில் சிக்கிக்கொள்வானென்னும் எண்ணத்தால் என் உடம்பெல்லாம் பூரிக்கின்றதே! என் கவலை யெல்லாம் இன்றுடன் பறந்ததே. விக்ராந்தனுடைய பலமெல்லாம் இப்பொழுது எங்கே போயிற்று? இன்றே என் விக்ரம சரித்திரம் தொடங்கும் நன்னாள். இனி இப் புவியில் விளங்கும் ராஜர்களும், அதிராஜர்களும், மஹாராஜர்களும், என் புகழைப்பாடி என் கீர்த்தியைப் பரவச் செய்யும் ஸேவகர்களே! இந்த ப்ரித்வியில் விளங்கும் ஸகல ரதர்களும், அதிரதர்களும், மஹாரதர்களும், மதாலஸையின் மணிபாதங்களை துதித்திடும் பதர்களே. ஸர்வ தேசங்களுக்கும், ஸர்வ ராஷ்ட்ரங்களுக்கும், ராஜ்யங்களுக்கும், இல்லை—இந்த ப்ரத்யக்ஷ பலாட்டிய ச்ருஷ்டி ஸாம்ராஜ்யத்திற்கே இனி நான் காளாவிட்டதைத் தலையால் செய்திட வேண்டிய காலம் வந்து விட்டதல்லவா?

(உள்ளே வாத்ய கோஷமும் ஜய கோஷமும்)

நடவுங்கள். கோபுரவாயிலுக்குக் போங்கள். கட்டியம் கூறத் தொடங்குங்கள்.

(எல்லோருடனும் போகிறாள்)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம். 3. களம். 5.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனையின் கோபுர வாசல்.

[வெளியில் துர்ஜயன் வீரருடன் நிற்கிறான். உள்ளிருந்து மதாலஸை கோதண்டன் முதலியவர் பரிவாரங்களுடன் வருகிறார்கள்.]

மதாலஸை:—வா. வா. துர்ஜயா. வா. நீ செய்துள்ள உபகாரத்திற்கு உன்னை மனப்பூர்வமாய் ஸ்வீகரிக்கிறேன். இதோ. என் கழுத்திலணிந்திருக்கும் விலையற்ற ரத்ன ஹாரத்தை உன் கழுத்தில் போடுகிறேன். கலிங்க தேசத்து ராஜ மகுடத்தால் உன் சிரத்தை அலங்கரிக்கிறேன் வா.

(தன் கழுத்திலிருந்து ஹாரத்தை எடுத்து அவன் கழுத்தில் போடுகிறாள். மகுடத்தை அவன் சிரத்தில் சூட்டப் பார்க்கையில் துர்ஜயன் தயங்கி பின் செல்கிறான்).

ஏன் ஒதுங்கிப் போகிறாய்? கலிங்க தேசத்து மகுடம் போதாதென்று தோன்றுகிறதா?

துர்ஜயன் :—இல்லை ஸர்க்கார். நீங்கள் ப்ரஸன்ன முகத்துடன் அளித்திடும் இந்த ராஜ்ய மகுடத்தை குறைவென்று நான் சொல்லுவேனோ? ஆனல்........மஹாராணி ....இந்த சிறந்த .. ....ஸம்மானத்திற்கு நான் பாத்திரனில்லை........

மதாலஸை :—இல்லை. அப்படி சொல்லாதே. துர்ஜயா. நீ என் பரம வைரியைப் பிடித்து வந்திருக்கிறாய். என் பெரிய கோரிக்கையை நிறைவேற்றினாய். அப்படியிருக்க நீயா அபாத்திரன்.... ...வா. அருகில்.

(மகுடத்துடன் அணுகுகிறாள்.)

துர்ஜயன் :—(அவளைத் தடுத்து) ஐயோ! அம்மணி. வேண்டாம். இன்னும் ஒரு க்ஷணநேரத்தில் என்னை திரஸ்கரித்து விடப்போகிறீர்கள். காலினால் என்னை மிதித்து அவமதிப்பீர்கள்.

மதாலஸை :—என்ன? உன்னை அவமதிப்பதா! திரஸ்கரிப்பதா! மிதிப்பதா! இல்லை. இல்லை. துர்ஜயா! என் கட்டளையை நிறைவேற்றினவரையா அவ்வாறு செய்வேன்? நான் நன்றிகெட்டவளா?

துர்ஜயன் :—ஆனல்.......ஸர்க்கார் .... நான் .... உங்கள் .... ஸந்நிதானத்தில்........அபராதி....... மன்னிக்க வேண்டும். (அவள் காலில் முழந்தாளிடுகிறான்.)

மதாலஸை :—உன்னுடைய ஸமஸ்த அபராதத்தையும் க்ஷமித்தேன். எழுந்திரு. இந்த மகுடத்தை யணிந்து சீக்கிரத்தில் என் வைரியை என் எதிரில் அழைத்துவா. இதோ வா. (அவன் தலையில் சூட்டப் போகிறாள்.)

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார். நான் சந்திரசேகரனைப் பிடித்து வரவில்லை.

மதாலஸை :—என்ன துர்ஜயா! என்ன விளையாட்டு? என் ஆவலை பரிக்ஷை செய்ய இப்படியா விளையாட வேண்டும்? அழைத்துவா சந்திரசேகரனை.

துர்ஜயன் :—ஐயோ! ஸர்க்கார்! நான் விளையாடுவேனா? வாஸ்தவமாகவே நான் பிடித்து வரவில்லை.

மதாலஸை :—(பின் வாங்கி) என்ன? என்ன? பிடித்துவரவில்லையா?

துர்ஜயன் :—இல்லை. ஸர்க்கார்.

மதாலஸை :—ஏன்?

துர்ஜயன் :—அவன் அகப்படவில்லை....பிடித்து வரவில்லை.

மதாலஸை :—ஆஹா! என்ன விரஸம்!! என்ன பங்கம்!!! என் மனோராஜ்யமெல்லாம் பாழாயினவே. துர்ஜயா! சீ! சீ! நீயும் உன் சௌரியமும்! என்மேல் நீ கொண்ட ப்ரேமை எங்கே போயிற்று? என்

க்ருபையை ஸம்பாதித்து விளங்க வேண்டுமென்று நீ கொண்ட ஆசை எங்கே போயிற்று? என்னை ஏமாற்றினுய். எனக்கு த்ரோஹ மிழைத்தாய்.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! நான் என்ன செய்வேன்? துர்தெய்வங்கள் என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு போயின. என் துஷ்ட கிரஹங்கள் ஓங்கி விளங்கின. எனக்கு சொல்லவும் அவமானமாயிருக்கிறது. ஆயினும் வெட்கம் விட்டு சொல்கிறேன். ஸர்க்கார்! அந்த பொய் நிறைந்த மோசக்காரி, பதித்ரோஹி, என் மனைவி, விக்ராந்தனுடன் சேர்ந்து விட்டாள்.

மதாலஸை :—என்ன? ஸரோஜினி விக்ராந்தனுடனு சேர்ந்துவிட்டாள்?

துர்ஜயன் :—ஆம், ஸர்க்கார். தன் பதியின் கீர்த்தியை பாழாக்கிவிட்டாள். தான் பிறந்த குலத்தையும் நாசமாக்கிவிட்டாள். உங்களுடைய அதிகாரத்தையே மீறிவிட்டாள். சந்திரசேகரனுக்காக உங்களிடம் பகை பாராட்டி என் பிரஜைகளையும் கெடுத்து கலகக் கொடியை நாட்டி விட்டாள்.

மதாலஸை :—எனக்கு விரோதமாய், கலகக் கொடியா? அவளுக்கென்ன பித்தம் தலைக்கேறிவிட்டதா? என் காலின் கீழ் காத்திருக்கும் ஒருவனுடைய மனைவி எனக்கு விரோதமாக கலகம் செய்வதா? அவளுக்கென்ன.......... அதிருக்கட்டும். ஆனுல் நீ ஏன் அவளை கையும் பிடியுமாய் என்முன் இழுத்து வரவில்லை? அல்லது அவள் சிரத்தை அங்கேயே ஏன் வெட்டி எறியவில்லை. என் பிரதிநிதியாய் உனக்கு ஸமஸ்த அதிகாரமும் கொடுத்திருந்தேனே.

துர்ஜயன் :—ஐயோ! வாஸ்தவம்தான். ஆனுல் அப்படி செய்ய என்னுல் முடியவில்லையே.

மதாலஸை :—என்ன முடியவில்லையே. என்னுடைய போர்வீரர் உன்னுடன் இருக்கும்போதும் முடியாமலா போயிற்று? இந்த ப்ரம்மாவர்த்த சக்ரவர்த்தினியின் சார்பாக நீ சென்றும் முடியவில்லையா?

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினி செய்திருந்த பலமான ஏற்பாடுகளை பார்த்திருந்தால் உங்களுக்குத் தெரியும். முற்றுகை போடவும் முடியவில்லை. அவளைப் பார்த்து நான் பிரமித்துவிட்டேன். என் கண்கள் கூட அவளைப் பார்த்துக் கூசிவிட்டன.

மதாலஸை :—சீ. இந்த பெண்மையான மொழிகளைப் பேசாதே. நீ ஏன் அங்கே இறக்கவில்லை. ஆண்மையற்ற அற்பமே. ஸ்த்ரீயைக் கண்டு பயந்து ஓடிவந்தானும்! வெட்கமில்லையே! மானங் குலைந்த முகத்துடன் உன்னை யார் என் முன் வரச்சொன்னது?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! உங்களுடைய சரணங்களைத் தவிர இந்த தாஸனுக்கு——.

மதாலஸை :—சீ! மூடு வாயை. கோதண்டா! இவனை இக்ஷணம் கொண்டு போய் எரிவாயிலே தள்ளிக் கொல்லுங்கள். இந்த கலிங்க தேசத்து மகுடத்தை இவன் கண்ணிலும் படவிட்டாமல் கொண்டுவையுங்கள். இவன் அணிந்திருக்கும் ராணுவ உடுப்பை களைந்துவிட்டு, அமங்கலிகள் அணியும் சீலையைக் கொடுங்கள். எதிர்கொண்டழைக்க வந்தவரையெல்லாம் இவன்மேல் எச்சி லுமிழச் சொல்லுங்கள். இவனை முகத்தைத் திருப்பி கழுதைமேல் ஏற்றி ஊரைச் சுற்றிக்கொண்டுபோய் நாய் நரிகளுக்கிடுங்கள்.

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! என் தப்பிதங்களை க்ஷமித்து——(அழுகிறான்).

மதாலஸை :—(பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு) க்ஷமிப்பதா? உன்னையா?

துர்ஜயன் :—ஸர்க்கார்! உங்கள் தாஸன். மன்னியுங்கள்.

(அவள் காலைப் பற்றுகிறான்.)

மதாலஸை :—சீ. போ! நன்றி கெட்ட நாயே. உன்போன்ற ஆண்மையற்றவர்க்கு மதாலஸையின் சரணம் ஒரு நாளும் கிட்டாது. (அவன் தலையை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு போகிறாள்).

துர்ஜயன் :—ஐய்யய்யோ! இதற்கு என்ன செய்வது? அங்கே அடைந்த அவமானம் போதாதென்று இங்கே எல்லோருடைய முன்னிலையிலும் ஒரு ஸ்த்ரீயின் காலால் என் தலைமேல் உதைபட..................ஹா! இரு!! இரு!!! ஐயோ! அன்று தேவாங்கனையை என் காலால் தலைமேல் உதைத்தபோது அவள் சபிக்க ஆரம்பித்து நிறுத்திவிட்டாளே. ஆயினும் அப்படியே ஆய்விட்டதே!! எனக்கேன் இந்த அவமானமெல்லாம்? நானும் விக்ராந்தன், ஸரோஜினியுடன் சேர்ந்துவிடவா? தேவாங்கனா? நான் செய்தது தவறு...............ஆஹா! (கீழே பார்த்து) இது யாருடை பதக்கம்? மதாலஸையின் கழுத்திலணிவதல்லவா? ஆஹா! இதன் பின்புறம் அவளுடைய படமா? ஆம்! ஆம்!! என்ன ஸௌந்தர்யம்? ஏன் இன்னும் பிரதிதினமும் இவள் காலால் உதைபடக்கூடாது? இவள் முகத்தைப் பார்த்தவுடன் மற்ற யாவும் மறந்துபோய் விடுகின்றனவே! இவள் உதைத்தபோதுகூட ஒரு விதத்தில் நன்றாய்த்தானிருந்தது. இவளே எனக்கு கதி. (பதக்கத்தை கீழே வைத்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு) மதாலஸே! மதாலஸே!! இதோ உன்னை மறுபடியும் ஸாஷ்டாங்கமாய் பணிந்தேன். என்னை மாத்திரம் கடைக்கண்ணாலே பார்.

(பதக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகிறான்.)

அங்கம். 4. களம். 1.

[ம்ருநாளினியின் வீட்டுப் புறத்தில் ஒரு நந்தவனம். நந்தவனத்தின் நடுவில் ஒரு ஸமாதி தோன்றுகிறது. அதற்கு நேராக எதிரிலே கைகள் கூப்பிய வண்ணம் ஓர் பெண் ப்ரதிமை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரதிமையின் பக்கத்தில் விக்ராந்தன் மாறுவேஷத்தில் நிற்கிறான்.]

விக்ராந்தன்:—(ஸ்வகதம்) இரவும் முக்காற் பாகம் கழிந்து அருணோதயமும் ஸமீபித்து விட்டது. ஆனால் ஏன் என் கால்கள் இந்த இடத்தை விட்டுப் பெயர மாட்டேனென்கின்றன? இந்த ப்ரதிமையின் காலின் கீழ் என்னை கட்டிவிட்டாற் போலல்லவா யிருக்கிறது—ஹா! தேவாங்கனா! நீ இந்த உயிரற்ற பிம்பமாயிருந்தும் என் ஆவியையே வலித்துக் கொண்டனையே. நீ ப்ரத்யக்ஷமாய் ஸ்வர்க்கத்திலிருந்து உன் ஜீவித ஸ்வரூபத்தில் வந்தென்னெதிர் நின்றால் நான் உடல் உயிர் ஆதி அநந்தமுடன் உன்னிடமே ஆகர்ஷணமாய் விடுவேனோ என்னமோ—சீ. வீண் ஆசை. இனி இந்தப் பாபிக்கு அந்த திவ்ய மங்கள ரூபத்தின் காட்சியும் கிட்டப்போகிறதா? இந்த அந்தக்கரணத்திற்கு ஸ்திரீ ப்ரேமா ஸுகம் ஒரு போதும் இல்லை—தேவாங்கனா! உன் பிம்பத்தருகில் இருக்கும் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் என் சோகம் மீறி மீறி அதிகரிக்கின்றதே. இதுவரைக் கண்ணீர் என்பதையே அறியாத என் னிரு கண்களினின்றும் கொஞ்சமேனும் வெறுப்பின்றி கண்ணீர் ஆறுப் பெருகுகின்றதே. என்னை விடு. இனி என்னால் தாங்க முடியாது. என்னுருயிரே! உன்னை ஸ்மரித்து, உன்னைக் காதலித்ததற்காக பிரதிதினமும் சில வேளை கண்ணீர் விடுவதினால் எனக்கொன்றும் ஹீனமில்லை. என் கண்ணீரன்றி வேறென்ன இருக்கின்றதென்னிடம் உனக்களித்திட? நீ செய்த பேருபகாரத்திற்காக நான் செய்வது ஒரு ப்ரதியாகுமா? தேவாங்கனா! தேவாங்கனா!—(மேலே பேச முடியாமல் துக்கத்தால் அடைபட்டு நிற்கிறான்.)

[ம்ருநாளினி ஹாரம், புஷ்பங்கள், பூஜை ஸாமான்கள் முதலியனவுடன் பாடிக்கொண்டே வருகிறாள்.)

ம்ருநாளினி:—(ஸ்வகதம்) ப்ரேமையின் மகிமையை என்ன வென்றுரைப்பது.!

[மறுபடியும் பாடுகிறாள்.]

விக்ராந்தன்:—இந்த அருணோதயத்தில் ப்ரேமையின் மஹிமையை கோகில த்வனியுடன் பாடிக்கொண்டு வரும் மாது யாரோ? ஸர்வ ஸ்ருஷ்டி

யினு மடங்கிய ப்ரேமா ரஸத்தைத் திரட்டி ப்ரஸன்ன ரூபமாய் கண் களித்திட பிரமன் சிருஷ்டித்த நவீன ஸரஸ்வதியோ இவள்? அல்லது ப்ரதிமை ரூபமாய் காட்சியளித்து, நான் தந்த ப்ரேமா பூஜனையை ஏற்று, பிறகு பிரத்யக்ஷ தரிசனம் தந்தென்னை புனிதனாக்கிட என் தேவாங்கனையே இவ்வுருவாய் வருகிறாளா?

ம்ருநாளினி:—(விக்ராந்தனைப்பார்த்து திடுக்கிட்டு) யார்? யாரங்கே நிற்கிறது?

விக்ராந்தன் :—(முன் வந்து) பயம் வேண்டாம். நான் ஒரு நிருபத்ரவ ப்ராணி.

ம்ருநாளினி :—நிருபத்ரவ ப்ராணியா ?

விக்ராந்தன் :—ஆம். இல்லாமலென்ன? நீங்கள் பாடிய ஸர்வ ஸமர்த்த ப்ரேமையின் வலையில் சிக்கியபின் பிறரைப் பீடிக்கும் வல்லமையும் ஒருவனிடம் நிற்குமா ?

ம்ருநாளினி :—ஆனால் உங்கள் போன்ற நிருபத்ரவ ப்ராணி இந்த நந்தவனத்தில் வரக் காரணமென்ன ?

விக்ராந்தன் :—ப்ரேமையால் கட்டுண்டவன் தன் செய்கைகளுக்கு காரண முறைப்பதெப்படி ?

ம்ருநாளினி :—இதனுள் தடையின்றி பிரவேசித்தது எப்படி ?

விக்ராந்தன் :—ஒரு தடையும் ஸம்பவித்திடவில்லை. ஸர்வ ப்ரஹ்மாண்டத்திலும் அட்டியின்றி ஸஞ்சரிக்கக்கூடிய ப்ரேமையுடன் பிணைக்கப்பட்டவனை எவர் எவ்வாறு தடுக்க முடியும்?

ம்ருநாளினி :—உங்களுக்கு ப்ரேமப்பித்து போலும்.

விக்ராந்தன் :—ஆம். அது யாரைத்தான் பித்தராக்காமல் விட்டது? ப்ரேமையிற் பட்ட பிரானும் பித்துடன் பிதற்றிட கேவலம் நசித்திடும் நான் நானதற்குட்பட்டு நள்ளிருளில் இந்த நந்தவனம் நாடியது அதிசயிக்கத்தக்கதோ ?

ம்ருநாளினி :—என்ன ? இரவெல்லாம் இங்கா நடமாடினீர் ?

விக்ராந்தன் :—ஆம்.

ம்ருநாளினி :—ஒருவேளை வழிதப்பினீரோ ?

விக்ராந்தன் :—இல்லை. இல்லை. ஸூர்யனும் புகாத சுத்த இருளையும் விளக்கும் ப்ரேமை தான் குடிகொண்டிருக்கும் இஷ்டவஸ்து உறைவிடத்திற்கு என்னை வலித்து வந்தது விந்தையல்ல.

ம்ருநாளினி :—ஆனால் நீர் தேடிய இடம் இதுதானா.

விக்ராந்தன் :—ஆம். இதே தான். இங்கே என் பிரேம நிதி அடைக்கலம் கொண்டிருக்கிறது. அதை நாடி வந்தவனே நானும்.

ம்ருநாளினி :—என்ன ? உங்கள் ப்ரேம நிதி என் உத்யாவனத்தில் இருப்பானேன் ?

விக்ராந்தன் :—இந்த உத்யாவனத்தில் மாத்திரமல்ல, நீங்கள் நிற்கும் ஸ்தலத்திலேயே இருக்கிறது.

ம்ருநாளினி :—என்ன ?

விக்ராந்தன் :—ஆம். இதே ஸ்தலத்தில், நான் தேடிவந்த என் பிராணனினும் லோகோத்தரமான வஸ்து இங்குத் தான் கிடைத்தது.

ம்ருநாளினி :—நீருரைப்பதொன்றும் விளங்கவில்லையே.

விக்ராந்தன் :—ஆனல் இதோ பாரும். அந்த புனித வஸ்துவின் பிம்பம் புன்னகையுடன் விளங்குகிறது.

(ப்ரதிமையை காட்டுகிருன்.)

ம்ருநாளினி :—என்ன ! என்ன !! இதுவா உங்கள் ப்ரேமை குடிகொண்ட பொருளின் பிம்பம் ?

விக்ராந்தன் :—ஆம். என் ஹ்ருதயத்திலே உறைந்திடும் உருவின் பிம்பம். எப்போரிலும் ஜயிக்கப்படாத வீரனும் என்னைத் தன் வசப்படுத்திய தேவதையின் மனேஹர பிம்பம்.

ம்ருநாளினி :—என்ன இது ?

விக்ராந்தன் :— அம்மா! நான் சொல்வதொன்றும் தவறில்லை. கல்லினல் செய்துள்ள இப் பேசவொண்ணாத பிம்பம் நிற்கும் பீடத்தின் மேலிருந்து என் ப்ரியை, என் சித்தத்தையாட் கொண்ட சுபதேவதை, தன் கண்களில் கருணை பெருக குளிர்ந்து பார்க்கிருள்.

ம்ருநாளினி :—ப்ரேமையின் பித்து தலைக்கேறி உம்மையும் மறந்து பேசுகிறீர் ! இந்த பிம்பம் உங்கள் ப்ரியை யுடையதென் றெப்படி சொல்லுகிறீர் ?

விக்ராந்தன் :—ஏனில்லை ? இந்த ஸுந்தர ப்ரதிமையில் என் ப்ரியையின் ஸெளந்தர்ய முழுமையும் விளங்குவது தெரியவில்லையா?

ம்ருநாளினி :—ப்ரியையா ?....நானு ?....(தலையை யசைத்து சற்று யோசித்து) நீங்கள் என்னை இதற்கு முன் எங்காவது கண்டதுண்டா ?

விக்ராந்தன் :—இல்லை.

ம்ருநாளினி :—ஆனல் என்னுடைய பிம்பத்தை என் உங்கள் ப்ரியையுடையதென் றுரைக்கிறீர் ?

விக்ராந்தன் :—ஆனல்... இந்த....பிம்பம்....உங்களுடையதா ?

ம்ருநாளினி :—ஆம்.

விக்ராந்தன்:—ஐயோ! நான் பெரும் தவறிழைத்தேனே. அம்மணீ! என்னை க்ஷமித்தருளவேண்டும். நான் அறியாமலுங்கள் மனதிற் கிழைத்த ஆயாஸத்திற்கு என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நான் மனப்பூர்வமாய் நம்பியிருந்த ப்ரேமை இவ்வாறென்னை மோசம் செய்திடுமென்று நான் நினைக்கவில்லை.—ஆயினும் அம்மா! ரூபத்திலும் குணத்திலும் என் தேவாங்கனைக்கே ஸமமாய்த் தோன்றும் நீங்கள் யார்?

ம்ருநாளினி:—என்ன! தேவாங்கனையா? ஆனால் நீங்கள் மஹாராஜா...........

விக்ராந்தன்:—ஆம் நான்தான் அத் துர்பாக்கியசாலி விக்ராந்தன்—நீங்கள் யாரம்மா?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா? என்னை அடையாளம் தெரியவில்லையா?

விக்ராந்தன்:—நான் உங்களைப் பார்த்திருக்கின்றேனா? தெரியவில்லையே. இரு....இரு....நீங்கள்........நீ.... ...நீ........ஸ்ரீகாந்தருடைய பெண்........ ம்ருநாளினி.... அல்லவா?

ம்ருநாளினி:—(ப்ரஸன்ன முகமுடன்) ஆம். நானே அவள்.

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! நானுனக்கு பெருந்தவறிழைத்து விட்டேன். என் பத்னிக்கும் புத்ரனுக்கும் ஸக்கதியளித்த ச்ரேஷ்டமானவளுடைய பிம்பத்தை மாறுதலாக மனதிலெண்ணி மஹாபாதக மிழைத்து விட்டேன். ம்ருநாளினீ! இப் பெருங்குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும். தேவாங்கனையை தஹனம் செய்த புண்ய ஸ்தலத்தைக் காணவேண்டுமெனும் ஆவலில் புத்திகெட்டு இத்தவறிழைத்தேன்.

ம்ருநாளினி:—இதில் என்ன ப்ரமாதம்?

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! இம்மொழிகளையே என் அபராத க்ஷமாபணமாய்க் கொண்டேன். ஆயினும் ம்ருநாளினீ! என் அருமைத் தேவாங்கனையின் தஹனஸ்தலம் எங்கே? பார்க்கப் போாவலா யிருக்கிறேன்.

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! இதோ பாரும். தேவியினுடைய தஹனஸ்தலம்.

(ஸமாதியைக் காட்டுகிறாள்)

விக்ராந்தன்:—எங்கே? எங்கே?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா. அந்த ஸ்தலத்தின்மேல்தான் இம்மண்டபம் கட்டியிருக்கிறது. தேவியின் பவித்ரமான அஸ்தி இந்தமண்டபத்தின் கீழ் ஸுக ஸமாதி கொண்டிருக்கிறது.

விக்ராந்தன்:—என்ன! என்ன சொல்கிறாய் ம்ருநாளினி? இந்த மனோஹர மந்திரம் என் தேவாங்கனை யுடையதா? இந்த ஸ்வர்ணமயமான கலசத்தின் கீழ் பூமாதேவியின் ரத்னமயமான கர்ப்பத்தில் என் தேவாங்கனை இருக்கிறாளா? இதை யார் கட்டுவித்தார்கள்? என் பிரிய ஸகிக்கு இவ்வளவு கௌரவம் செய்தவர் யார்? என்னைத் தன்

அடிமையாக்கிக் கொண்டவர் யார்? சொல். ம்ருநாளினீ சொல். அப்புண்யாத்மாவை நான் பார்த்து என் உள்ளத்தினின்றும் வெள்ளமாய்ப்பெருகும் க்ருதக்ஞதையை வெளியிட வேண்டும். சொல் யார் அந்த மஹாத்மா? ஏன் மௌனமாயிருக்கிறாய்? ஏன் இவ்வளவு வெட்கம்?—ஆஹா! ஆம்! ஆம்!! இது உன் ஔதார்யமா? ஆம் ஸந்தேஹமில்லை, ம்ருநாளினி! சொல். இது உன்னுடைய உத்தம க்ருத்யம் தானே? ஆஹா! உன் பெருமையை எவ்வாறு புகழ்வேன்? அம்மா! நீ மானுஷ ஸ்திரீயல்ல. ஸத்குணவதியான ஸ்வர்க்கலோக தேவதை. நான் என்ன கைம்மாறு செய்வேன் உனக்கு?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! நான் என்ன செய்து விட்டேன்? என் கடமையை செய்தேனே யன்றி வேறென்ன?

விக்ராந்தன்:—அம்மா! நீ இவ்வாறுரைப்பதால் உன் பெருந்தன்மை ஓங்கி விளங்குகிறது. ஆனால் உன்னுடைய ஸ்வர்ணமயமான அரண்மனையில் ஸுக நித்திரையில் இருக்கவேண்டிய இந்த வேளையில் நீ இங்கு வந்ததெக்காரணம்?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! தேவி தேவாங்கனையுடைய சர்ம கைங்கர்யங்கள் பூர்த்தியடைந்தபின் நான் இந்த நந்தவனத்திலேயே இருந்துவருகிறேன். தேவியின் ஸமாதிக்கு த்ரிகாலமும் பூஜை செலுத்தி வருகிறேன்.

விக்ராந்தன்:—என்ன? அவள் ஸமாதிக்கு த்ரிகால பூஜை நடத்திடும் வ்ரதம் பூண்டனையா நீ?

ம்ருநாளினி:—ஆம்.

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! இந்த அருணோதய காலத்தில் பஞ்சு மெத்தை மீது ஸுகமாய் சயனித்திருக்கத்தக்க நீ கேவலம் கட்டாந்தரையில் கிடத்தி யிருக்கும் ஓர் அனாதை ஸ்திரீயை பூஜிக்கவேண்டி இங்கு வந்தனையா? ம்ருநாளினீ! உன் செய்கைகளால் என் மனதை ஒருநிலை யிருக்க வொட்டாமல் செய்துவிட்டாயே. தேவாங்கனையை இழந்ததற்கு துக்கப்படுவதா? அவளுக்கு நீ செய்யும் இந்த அமோகமான கௌரவத்திற்கு ஆநந்தப்படுவதா? உனக்கு நான் பட்டிருக்கும் கடனை என்றுதான் தீர்ப்பேனோ?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! நான் இவ்வளவு அநுக்ரஹத்திற்கு பாத்திரமல்லவே.

விக்ராந்தன்:—நீ சொல்வதை சொல்லிக்கொள். என் மனதில் இருக்கும் க்ருதக்ஞதையின் தன்மை தெய்வத்திற்கே தெரியும். உத்தம தேவதையின் ஸந்நிதியில் உத்பவிக்கும் உயர் கருத்துகளே இப்பொழுது உன்னெதிர் நிற்கும்போது என் உள்ளத்திலுண்டாகின்றன.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! இவையெல்லாம் என் ஸாந்நித்ய ப்ரபாவமேயில்லை. ஆனால் இம்மண்டபத்தின் கீழ் மண்ணிடை உறைந்துள்ள மங்கையின் மணிப்ரபாவமே.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினி ! என் தேவி தேவாங்கனையிடம் நீ இவ்வளவு உத்க்ருஷ்டமான பக்தி வைத்திருப்பதைக் கண்டு என் மனம் பொங்குகிறது. (ஸமாதியைப் பார்த்து) ஏ ! தேவி ! தேவாங்கனே !! இதோ இந்த கண்களுக்கு உன் உருவம் தெரியாவிடினும் என்னுள்ளத்தினுள்ளிருக்கும் அந்தர்த்ருஷ்டிக்கு உன் திவ்ய ரூபம் திகழ்ந்து தோன்றுகிறது. உன்னுடைய ப்ரேமா பூஜையை இவ்வேளையில் வேறெந்த விதத்திலும் செய்ய வல்லேன் அல்லேன். இதோ ஏற்றுக் கொள். (பாடுகிறான்).

ம்ருநாளினி :—தேவியின் பூஜைக்காகத் தொடுத்த ஹாரம் இதோ ....

(கையில் கொடுக்கப் போகிறாள்.)

விக்ராந்தன் :— என் ஹ்ருதய கமலத்தையும் விடவா இந்த ஹாரத்தின் புஷ்பங்கள் சிறந்தவை ? —ஆனால் இரு. (ஹாரத்தை வாங்கிக்கொண்டு) இந்த ஹாரத்தை நீ தேவிக்கு ஸமர்ப்பிக்கச் செய்தாயல்லவா ? இந்த ஹாரத்திடையுள்ள ஒவ்வொரு புஷ்பத்தின் ஒவ்வொரு தளமும் என் ஹ்ருதயத்தைக் காட்டிலும் பன்முறை சிறந்தது. வாஸ்தவம்.

(ஹாரத்தை ஸமாதிமேல் ஸமர்ப்பித்து வணங்கி ஸ்மரிக்கிறான்)

ம்ருநாளினி :—(ஸ்வகதம்.) ஸ்த்ரீ ப்ரேமையின் மஹிமையே மஹிமை.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ ! நான் செல்வமும் ஸாம்ராஜ்யமும் படைத்தவனன்று. எல்லாமிழந்து நடோடியாயலைந்திடும் என்னிடம் உனக்களித்திட என்ன இருக்கக்கூடும் ? போரில் சுத்தவீரனாய் தர்மயுத்தம் செய்து அபஜயமடையாது நான் பெற்ற கீர்த்தியும், இந்த கணையாழியுமே இப்பொழுதென்னுடையவை ; என் கீர்த்தியில் பெரும்பான்மையைக் கரைத்து கண்ணீர் உருவுடன், தேவாங்கனையுடையதென்று நினைத்து உன் பிம்பத்தின் பாத கமலத்திற்கு அர்ப்பணம் செய்வித்தேன். மிகுந்துள்ள சிறுபான்மையை அந்த புநிதையினுடைய ஸமாதிக்கு அதே ரூபத்தில் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன். இதோ இந்தக் கணையாழி விக்ரமாதித்ய மஹாராஜா எனக்களித்தது. மும்முறை இந்த ப்ரம்மாவர்த்த ஸாம்ராஜ்யத்தை எனக்கவாளித்ததை நான் மறுத்தேன். அதைக்கண்டு மெச்சி, எனக்கிதைப் பரிசாயளித்தார். நான் சில நாள் அணிந்து பிறகு என் தேவியின் விரலிலிட்டேன். அவள் ஸத்கதியடையும் வரையில் அணிந்திருந்தாள். ம்ருநாளினீ ! நீ எல்லாவிதத்

திலும் அவளை யொத்திருக்கிறாய். அதற்கறிகுறியாய், இதை யணிந்து அவளையும் என்னையும் கௌரவித்திடு. மறுக்காதே. இதையணிந்தவளின் அருள் உனக்கென்றும் இருக்கும்.

(கொடுக்கிறான்)

ம்ருநாளினி :—இவ்வளவு கௌரவத்திற்கு நான் பாத்திரமல்லேன். ஆயினும் மஹாராஜாவின் ஆசீர்வாதமென்று ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன். (வணக்மாய் வாங்கிக் கொள்கிறாள்)

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ! நான் வருகிறேன். என் மித்ரர் என்னை எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜாவின் சரணங்களில்—" (நமஸ்கரிக்கப் போகிறாள்)

விக்ராந்தன் :—(அவளைத் தடுத்து) வேண்டாம். ம்ருநாளினீ! நீ மஹா உத்தமி. உன்னை நினைக்கும் போதெல்லாம் என் மனம் நன்றியறிவுடன் பொங்கும். நீ தேவிக்கு இந்த மந்திரத்தைக் கட்டி எவ்வளவு உபாஸனை இயற்றுகிறாயோ அதற்கு ஸமானமாய் என் ஹ்ருதயமாகிய மந்திரத்தில் உனக்கு நான் பூஜை செலுத்திவருவேன். நான் வருகிறேன்.

[ம்ருநாளினி நின்றபடி வணங்குகிறாள். விக்ராந்தன் அவளை ஆசீர்வதித்து ஸமாதியையும், அவளையும், மாறி மாறி, திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்த வண்ணம் போகிறான். ம்ருநாளினி அவன் போன திக்கையே பார்த்த வண்ணம் நிற்கிறாள்.]

ம்ருநாளினி :—(ஸ்வகதம்) ஆஹா. நான் இதுவரையில் பரமானந்தக்கடலில் மூழ்கி யிருந்தேனே. என் மனமும் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டவருடைய மனமும் ஒருமித்திருந்தனவே இந்நேரம்.

(பிரதிமையருகில் போய் அதைப்பார்த்து சற்று திடுக்கிடுகிறாள்.)

இதென்ன இது! இந்த பிம்பத்தின் மேல் ஜலத்துளிகள் எங்கிருந்து வந்தன? ....அறிந்தேன் அறிந்தேன். தேவாங்கனையின் பிம்பமென்று நம்பி தன் கண்ணீரினால் நனைத்திட்ட மஹாராஜா விக்ராந்தருடைய கண்ணீரிது..... ஏ பிம்பமே! நீயே தன்யை! அவருடைய கண்ணீரினால் உன் சரணங்களும், அங்கமும் நனைந்திட நீ என்ன தவம் செய்தாய், சொல். என்ன? வெயிலிலும், மழையிலும், காற்றிலும் ஒரே நிஷ்டையாய் நின்று கொண்டு கைகள் கூப்பித் தேவியைப்ப்ரார்த்திப்பதின் பலனா! ஆனால் நானும் அப்படியே எனக்கும் அந்த வரப்பிரஸாதம் அளிக்கும் வரையில் என் சிரத்தை பணிகிறேன்.

(ஸமாதியில் தலைவணங்க விக்ராந்தன் போட்டுச்சென்ற ஹாரம் அவள் கழுத்தில் விழுகிறது.)

ஆஹா! யார் இந்த ஹாரத்தை என் கழுத்தில் அணிவித்தது? தேவி என் ப்ரார்த்தனையைக் கேட்டுத் தான் வைத்திருந்த தன் பதியின்

ஹ்ருதயத்தை எனக்களித்து விட்டாள். ஆனால் இதை நான் எவ்வாறு காப்பாற்றுவேன்? இது வாடி விடுமே. அவருடைய ஹ்ருதயமும் இதைப்போல் வாடாதல்லவா? ஐயோ! அவர் போகும்போது அந்த ஸமாதியைத்திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு போனாரே. அவர் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகிற்றே! பாவம்! ஜகதீசா! தன் ஆயுள் முழுமையும் அந்த உதார சீலன் துக்கித்தே இருக்கவேண்டுமா?....தேவி தேவாங்கனைத் தன்மேல் கொண்டிருந்த பக்தியும் காதலும் ஒரு குறைவுமின்றி மற்றொருவளுடைய உள்ளத்தில் குடி கொண்டிருக்கின்றதென்று அவர் அறிந்தால் அவர் மனம் கொஞ்சமாவது தேறாதா? ஏன் தேறாது? ப்ரேமையினால் ஆறாத ரணமும் உலகிலுண்டோ? ஆனால் யார் எனக்கு ஸகியாயிருந்து அவரிடம்போய் என் காதலை தெரிவிப்பார்கள்?—ஏன் கலங்கவேண்டும்? காதலென்பது தானே பேசக்கூடிய சக்தி வாய்ந்திருக்கும் போது, பிறர் ஏன் போயுரைக்க வேண்டும்? கன்னிகைகளுக்குக் கனிந்துதவும் ப்ரீதிதேவதையே! என் மேல் தயைகூர்ந்திடுவாய்.

போகிறாள்.)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம் 4. களம் 2.

[மதாலஸையின் அரண்மனை. மதாலஸை வீற்றிருக்க, கோதண்டன், துர்ஜயன், ஸர்தார்கள், ஸேவகர்கள் முதலியவர் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள். ம்ருநாளினியை காவலர் சூழ ஒரு புறம் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது:]

மதாலஸை:—ம்ருநாளினீ! என் கிருபையை இம்மாதிரி திரஸ்காரம் செய்யாதே.

ம்ருநாளினி:—உன் கிருபையினால் எனக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லை.

மதாலஸை:—என் ஸ்நேகம் உனக்கிருந்தால் இகலோக ஸாம்ராஜ்ய முழுவதும் கிடைக்கக்கூடும்.

ம்ருநாளினி:—வேண்டவே வேண்டாம். ரௌரவ நரக வாஸியாயிருந்திட எனக்கு அபிப்ராயமில்லை.

மதாலஸை:—ஆனால் தேவாங்கனை யடைந்த கதியை அடைவாய்.

ம்ருநாளினி:—ஐயோ! அவள் அடைந்த கதியை அடைந்திடும் பாக்யமும் எனக்குக் கிட்டுமோ?

மதாலஸை:—பயமே வேண்டாம்! கிடைக்கும். கோதண்டா, நமது ஸேவகர் போன செய்தி என்ன?

கோதண்டன் :—ஸர்க்கார். விக்ராந்தன் பக்கம் சேரக்கூடியவர்களென்று ஸந்தேஹிக்கக்கூடிய எண்ணூற்றைம்பது செல்வவந்தர்களைக் கைது செய்து வந்திருக்கிறார்கள்.

துர்ஜயன் :—அதுவுமன்றி அவர்களுடைய பெண்டு பிள்ளையர்களையும்கூட பிடித்து வந்திருக்கிறார்கள்.

மதாலஸை :—என்ன சொல்கிறார்கள்?

கோதண்டன் :—ஒருவராவது வாயைத் திறக்கவுமில்லை.

துர்ஜயன் :—புத்தி கெட்ட மடையர்கள்.

மதாலஸை :—ஆனால் எல்லோரையும் எதிர் மைதானத்தில் நிறுத்தி கற்களாலடித்துக் கொன்றுவிடுங்கள்.—இரு, இரு. ம்ருநாளினீ! என் ஆக்ஞையைக் கேட்டனையா? நீயாவது வாயைத் திறந்து விக்ராந்தனெங்கிருக்கிறானென்று மாத்திரம் சொல்லிவிடு. அவர்கள் யாவரையும் விடுவித்து விடுகிறேன்.

ம்ருநாளினி:—ஜகதிசனே! இதுவும் உன் பரீக்ஷையா?— ராஜகார்யமே எனக்கு பிரதானம்; உன் மனம்போல் செய். என்னையும் அவர்களுடன் அழித்துவிடு.

மதாலஸை :—துர்ஜயா. கட்டளையை நிறைவேற்றச் சொல்.

(துர்ஜயன் போகிறான்)

ம்ருநாளினீ! அந்த சந்திரசேகரனுக்காக இவ்வளவு துன்பங்களையும் அனுபவிக்க உடன்படுகிரீர்களே. அந்த சிறிய பயல் உங்களுக்கு என்ன அவ்வளவு ஹிதம் செய்திருக்கிறான்?

ம்ருநாளினி :—அதையெல்லாம் கவனிக்க வேண்டியதில்லை. அவன் எங்கள் அரசன்.

மதாலஸை:—என்ன! சந்திரசேகரனா உங்கள் அரசன்? ஆனால் நான் யார்?

ம்ருநாளினி :—நீயா? அமானுஷ விகாரங்களமைந்த அலங்கோலக் குப்பை. அமங்கலமான பாபரஸங்களையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி வார்த்த அவலக்ஷண ப்ரதிமை. அதி பாதாள பரியந்தம் அனைவரையும் அழைத்தழிக்கும் அனாசாரக் கருவி. கொலையுண்ட ப்ரேதங்களிலிருந்து புழுவைப் போல் கிளம்பி, ராஜ்பலக்ஷ்மியின் அலங்காரமான மந்திரத்தில் சோரத்தனமாய் புகுந்து, அவளுடைய மகுடத்தை அப்கரித்து அணிந்துள்ள அகாத வ்யபசார நீலி. சீ! நீயா ராணி.!!

மதாலஸை :—(கோபத்தால் துடித்து) ம்ருநாளினீ! வேண்டாம். எந்த ஸ்திரீயின் முன்னிலையில் நிற்கிறாய் என்று யோசி.

ம்ருநாளினி :—சீ! "ஸ்த்ரீ" என்னும் சுத்தமான மொழியையும் நீ உரைத்தல் தவறு. நீ ஸ்த்ரீயா? நீ பேய்.! ஸூர்யகுல ஸிம்ஹாஸனத்தை எப்படி பலாத்காரமாய் பற்றினயோ அம்மாதிரி "ஸ்த்ரீ" என்னும் பெயரையும் பற்றப் பார்க்கிருயா? உள்ளத்தில் எள்ளளவும் ஈரமில்லாது, தயை யென்பதையே தள்ளிவிட்டு, மனிதரின் மாம்ஸத்தை மனதாரப் புசித்திடும் உன்னையா "ஸ்த்ரீ" என்று உரைப்பது?

(வெளிப்புறத்தில் பெருத்த கூக்குரல் உண்டாகிறது. அநேக குரல்கள். "ம்ருநாளினீ! நாங்கள் போகிறோம். நீ உன் நிஷ்டையிலிருந்து வழுவாதே. ஈசன் உன்னை காப்பார்" என்று உரத்து கேட்கின்றன; ம்ருநாளினி மெய்சிலிர்க்க, மதாலஸை நகைக்கிருள்.)

கோதண்டன் :—(பிரவேசித்து) மஹாராணீ! அத்தனை விஷ ஜந்துக்களையும் கற்களாலடித்துக் கொன்று விட்டார்கள்.

மதாலஸை :—ஸந்தோஷம். இதோ இந்த ஸர்ப்பிணிக்கும் எதாவது வழி எற்படுத்தவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :—மனமார ஏற்பாடு செய். நான் ஒருத்தி சென்றுல் என்னினும் கடு விஷமமைந்து பத்து ஸர்ப்பிணிகள் முன் வருவார்கள். ஒரு தேசத்தில் பொது ஜனங்கள் யாவரும் முழு மனதுடன் கோரித் தொடங்கிடும் பெருங்காரியம், ஒருவரைக் கொல்வதால் ஒய்ந்து விடாது, ஆயிரம் பெயரை அழிப்பதால் அற்று விடாது, கணக்கற்றவரை காராக்ரஹத்தில் அடைப்பதால் கலக்கமடைந்து கெட்டுவிடாது; ஆனல் அம்மாதிரி இடும் தடைகளால் அக்காரியம் காந்தியுடனும், வல்லமையுடனும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாய் விளங்கிக் கடைசியில் ஜயமுடன் நடைபெறும்.

மதாலஸை:—ஆஹா! இந்த ப்ரம்மாவர்த்தத்தில் இப்பொழுது பெண்டுகளும் வீரம் பேசிடும் ஆண்மக்களாய் விட்டார்களா? துர்ஜயா! இதோ நிற்கும் இந்த விஷப் பூச்சியை எதிரிலிருக்கும் பிரதேசத்தில் உயிருடன் அக்னிக் கிரையாக்குங்கள். கொண்டு போங்கள். என் உப்பரிகையின் மேலிருந்து கண்ணுர இவள் புகை மார்க்கமாய் ஸ்வர்க்கம் போவதைப் பார்க்கிறேன். கோதண்டா. இவளுடைய ஸொத்துகள் யாவையும் ஜப்தி செய்யுங்கள். இவளுடைய மாளிகைகளையெல்லாம் தரை மட்டம் செய்து விடுங்கள். இவளுடைய பந்துக்கள், உற்ருர், உறவினர் யாவரையும் கைது செய்யுங்கள். இம்மாதிரி த்ரோஹிகளை நிர்மூலமாக்கி வேருடனழிக்க வேண்டும்.

(போகிருள்.)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 4. களம் 3.

இடம் :—மதாலஸையின் அரண்மனையின் எதிரில் ஒரு பிரதேசம். அதைச்சுற்றிலும் உப்பரிகைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பிரதேசத்தின் நடுவில் ஓர் சிதை நிர்ணயிக்கப்பட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. அநேக ஜனங்கள் திரள் திரளாய்க் கூடியிருக்கின்றனர். ஸேவகரும் காவலாளிகளும் அங்கு மிங்கும் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். உப்பரிகைமேல் மதாலஸை, துர்ஜயன், கோதண்டன், முதலியவர் பிரவேசம்.

மதாலஸை :—எங்கே அவள். அழைத்துவரவில்லையா ?

கோதண்டன் :—இதோ வந்துவிடுவாள் ஸர்க்கார்.

முதல் நகரவாஸி :—அம்மணி! ஓர் மனு.

(ஜனங்களுக்குள் குழப்பம் உண்டாகிறது.)

மதாலஸை :—என்ன அலங்கோலமிது. ?

கோதண்டன் :—ம்ருநாளினியை மன்னித்திட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ள சில நகரவாசிகள் தங்களிடம் வந்திருக்கிறார்கள்.

மதாலஸை :—மன்னிப்பதா ? என்ன வார்த்தை!

முதல் நகரவாஸி :—அம்மணி ! உங்கள் பாதங்களைப்பணிந்து நாங்கள் கேட்டுக்கொள்கிறோம்............"

மதாலஸை :—போதும் நிறுத்துங்கள். யார் வேண்டினாலும் கேளேன்.

(ம்ருநாளினியை ஸேவகர் அழைத்து வருகின்றனர்.)

இரண்டாம் நகரவாஸி :—மஹாராணி ! இவளுடைய இளம் வயதையாவது தாம் கவனிக்கலாகாதா ?

மதாலஸை :—இதென்ன தொந்தரவு ! கோதண்டா, இவர்களை வெளியே தள்ளச்சொல்.

மூன்றாம் நகரவாஸி :—அம்மணி. தங்களடிமை. (தரையில் விழுகிறான்.)

மற்ற யாவரும் :—அம்மணி : தயைபுரியவேண்டும்! தயைபுரியவேண்டும்.

மதாலஸை :—சீ ! பஞ்சைகளே ; போங்கள் வெளியில் ! ஸேவகர்களே, இவர்களை வெளியே பிடித்துத்தள்ளுங்கள். அடீ ! புத்திகெட்டவளே. இப்பொழுதாவது விக்ராந்தனிருக்குமிடத்தை உரைத்திடு.

ம்ருநாளினி :—(வாயை கெட்டியாய் மூடிக்கொள்கிறாள்.)

மதாலஸை :—வேண்டாம், வீணாய் மடியாதே. அதோ அந்தச் சிதை யாருக்காக எரிகின்றது தெரியுமா ?

ம்ருநாளினி :—எனக்காக !

மதாலஸை :—ஆஹா ! அப்படியா ? ஆனால் தள்ளுங்கள் அவளை அதில்

(ஸேவகர் ம்ருநாளினியை சிதையில் தள்ளப்போகிறார்.)

(வெகு அவசரமாய் முதல் கோஸாயி பிரவேசிக்கிறான்.)

முதல் கோஸாயி :—வேண்டாம். வேண்டாம். நிறுத்துங்கள். சிறுமியை விடுங்கள்.

மதாலஸை :—யாரிது ? தள்ளுங்கள் வெளியே.

இரண்டாவது கோஸாயி :—(பிரவேசித்து) அம்மணி ராணிகளுக்கு தயை இருக்கவேண்டும்; பாபம், விட்டுவிடுங்கள்.

மதாலஸை :—இதென்ன பாதை ? தள்ளுங்கள். இந்த கோஸாயிப்பேய் களை வெளியே.

(ஸேவகர் தள்ளப்போகிறார்கள்.)

மூன்றாம் கோஸாயி :—(பிரவேசித்து) அம்மணி ! உலகில் ஒருவரும் ஸ்திர மில்லை. யார் யாரைக் கொல்வது ? ஹிம்ஸை பொல்லாது. நிறுத்துங்கள்.

நான்காவது கோஸாயி :—(பரபரப்புடன் பிரவேசித்து) ராணீ! ஜாக்கிரதை. ஹத்தமீறுகிறீர்கள். அனைத்தும் அழிந்துவிடும்.

மதாலஸை :—கோதண்டா ! இதென்ன ? காவலர் ஏன் இப்படி அஜாக் கிரதையுடனிருக்கின்றனர் ? இதென்ன அலங்கோலம் ? கேட்பவரில் லையா ?

(ஸேவகர் கோஸாயிகளை வெளியே தள்ளுகிறார்கள்.)

மதாலஸை :—அடி பைத்தியமே ! நீ இவ்வளவு நிஷ்டைகொண்டு என்ன பயன் ? எவனுக்காக இதை மேற்கொண்டாயோ அவன் இதற்குப் பாத்திரனல்ல.

ம்ருநாளினி :—அந்த மஹாத்மாவுக்காக எந்த த்யாகமும் நான் செய்திடு வேன்.

ஜனங்கள் :—பேஷ் ! பேஷ் !! ஸரியான பதில் !

மதாலஸை :—யாரது "பேஷ்" "பேஷ்" என்பது ? கத்துபவர்களை சிறையிலிடுவேன்.—ம்ருநாளினீ ! உன்னை சுற்றி நிற்பவர் யமதூதர். நீயாகப் போகுமிடம் யமலோகம் ! இன்னும் கெட்டுவிடவில்லை. பர்வ காலத்தில் வீணில் மடியாதே.

ம்ருநாளினி :—விச்வாஸ காதகியாய் உன் திருஷ்டியில் உலாவுவதிலும் நான் மடிவதே மேல்.

ஜனங்கள் :—பேஷ் ! பேஷ் !!

(ஆரவாரிக்கிறார்கள்.)

மதாலஸை :—ஆஹா ! எனக்கு த்ரோஹமிழைத்தவளை என் முன்னிலையில் ஆமோதிப்பது எனக்கே இழைத்தப் பெரிய த்ரோஹமாகும். இனி யாராவது இப்படி செய்தால் அப்படியே அவர்களை அக்னியில் தள்ளி விடச் செய்வேன்.—ம்ருநாளினீ ! எங்கே உன்னுடைய விக்ராந்தன். ? கூப்பிடு அவனை. வந்து உன்னை ரக்ஷிக்கிறானா பார்.

ஒரு குரல்:—இவ்வுலகில் விக்ராந்தன் உயிருடனிருக்கும்வரையில், இந்த உத்தமியை ரக்ஷித்தே தீருவான்.

மதாலஸை :—(உரத்து நகைத்து) கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடியா ? விக்ராந்தன் இவ்வுலகில் மாத்திரமன்று, இந்த ஸந்நிதானத்தில், இங்கேயே இருந்தாலும் என் கையில் சிக்கியிருக்கும் இவளையா விடுவித்திட வல்லவன் ?—ம்ருநாளினீ ! மரிக்க ஸித்தமாயிரு.

ம்ருநாளினி :—என்றும் ஸித்தமாயிருக்கிறேன். அருமையான பிரஜைகளே. நான் வருகிறேன்; உங்கள் ப்ரீதிக்காக நான் மிகவும் கிருதக்ஞதையுடையவளாயிருக்கிறேன் ! ராஜகார்யத்திற்காக மரிப்பது என் பெரும் பாக்யம். மஹாராஜா விக்ராந்தரையும், சந்திரசேகர சக்கிரவர்த்தியையும் என்றும் மறவாதீர்கள். பாலகன் வஸந்தனுடைய ஆத்ம யக்ஞத்தையும், தேவி தேவாங்கனையுடைய திவ்ய ராஜபக்தியையும், ராணி ஸரோஜினியின் ஸத்யா அபிமானத்தையும்........"

மதாலஸை :—சீ ! நிறுத்து. மூடுங்கள் அவள் வாயை. பேசவிடாதீர்கள்.

ம்ருநாளினி :—பந்துக்களே. ஜகதீசன் உங்கள் யாவரையும் ....''

மதாலஸை :—மூடுங்கள் அவள் வாயை.

ஜனங்கள் :—பேசட்டும். பேசட்டும். (ஆரவாரம்) ஜேய் ! ம்ருநாளினீ ! ஜேய் !

(ஸேவகர் ம்ருநாளினியைச் சிதைமீது தள்ளுகிறார்கள்.)

ம்ருநாளினி :—"விக்ராந்த மஹாராஜா. !"

ஜனங்கள் :—விக்ராந்த மஹாராஜா ! விக்ராந்த மஹாராஜா !!

மதாலஸை :—விக்ராந்தன் !! விக்ராந்தா ! வா. வா. சீக்கிரம் வந்து இக்காட்சியைப்பார்த்து களித்திடு. வா !

ம்ருநாளினி :—"விக்ராந்த மஹாராஜா.,......."

ஜனங்கள் :—விக்ராந்த மஹாராஜா, விக்ராந்த மஹாராஜா.

[திடீரென்று பலகோஸாயிகள் சூழ விக்ராந்தன் தன்னுடைய கோஸாயிக் கோலத்தை கிழித்தெறிந்து பாய்ந்து ஓடிவந்து சிதைமீதேறி ம்ருநாளினியை கரங்களில் தாங்கினவனாய்க் கீழே குதிக்கிறான்.]

விக்ராந்தன் :—பார் ! மதாலஸே ! பார் என்னை. ? தன்னைக் கூவியழைத்தவரைக் காத்திட ஓடிவந்த விக்ராந்தனைப்பார். இதோ, உன் கூட்டத்

தாரின் மத்தியிலிருந்து, நீ அக்னிக்கிரையாயளித்த என் அன்புக்கு பாத்திரமானவளை மீட்டுப்போகிறேன்; செளகர்யம் இருப்பவர் தடுக்கலாம்.

(போகப் புறப்படுகிறான்.)

மதாலஸை :—பிடியுங்கள்! பிடியுங்கள்!! போகவிடாதீர்கள்.

துர்ஜயன் : கோதண்டன் :—அடியுங்கள்! கலஹம்! கலஹம்!! போர்வீரரைக் கூப்பிடுங்கள்!

விக்ராந்தன் :—ஜனங்களே. எங்களுக்கு வழிவிடுங்கள். ரக்தத்தை சிந்தி ரணம்புரிய நான் வரவில்லை. ஆனால் என்னை யாரேனும் ஆக்ஷேபித்தால் பிறகு நான் உத்தரவாதமல்ல.

(ஜனங்கள் வழிவிடுகிறார்கள். "விக்ராந்த மஹாராஜாவுக்கு ஜேய்" என்று பெருங்கோஷம் உண்டாகிறது. விக்ராந்தன் ம்ருநாளினியுடன், தன் திறத்தார் சூழப்போகிறான்.)

மதாலஸை :—போங்கள். பின்னால் ஓடுங்கள். பிடியுங்கள். என் கத்தி எங்கே. கொண்டுவா என் குதிரையை..........

[தன்னையும் மறந்து உப்பரிகைமேலிருந்து குதிக்கப்பார்க்கிறாள். துர்ஜயனும் கோதண்டனும் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள்.]

(காட்சி முடிகிறது.)

[அங்கம் 5. களம் 1.]

இடம் :—மதாயிஸையின் அரண்மனையிலே ஒரு சித்ரமண்டபம்.

[மதாலஸை, கோதண்டன், துர்ஜயன், ஸர்தார்கள் முதலியோர் பிரவேசம் மதுபானம், நாட்யம், சங்கீதம் முதலியன நடந்துகொண்டிருக்கின்றன.]

மதாலஸை :—ஆஹா. என்ன செய்வது? இந்த விநோதங்களின் மீது என் மனம் செல்ல வில்லையே.

கோதண்டன் :—ஸர்க்கார். ஏன் தாமிப்படி ஏங்கி யிருக்கவேண்டும்?

மதாலஸை :—விக்ராந்தனைப் பற்றி ஒன்றும் சமாசாரம் வாரதது மிகவும் ஸந்தேஹத்திற் கிடமாயிருக்கிறது. எந்த வேளையில் திடீரென்று தாக்குவாரோ சொல்லமுடியாது. சில நாளாய் அவன் விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் பயமும் உண்டாயிருக்கின்றது.

துர்ஜயன் :—பயம் உண்டாவதற்கு காரணமொன்றுமில்லையே.

கோதண்டன் :—நமது வேவுக்காரர்கள் இரவும் பகலும் கண் கொட்டாமல் அவனைப் பிடிப்பதிலேயே கருத்தாயிருக்கின்றார்கள். கவலையே வேண்டாம்.

மதாலஸை :—ஸ்ரி. ஆனால் நாட்யம் நடக்கட்டும்.

(நாட்யம் நடக்கிறது.)

மதாலஸை :—கோதண்டா. சண்டவர்மனிடமிருந்து ஏதாவது சமாசாரம் வந்ததோ ?

கோதண்டன் :—கூர்ம துர்க்கத்தை சுற்றி நன்றாய் முற்றுகையிட்டிருக்கிறது. ஸரோஜினி சிக்கிரத்திலேயே சரணமடைவாள்.

மதாலஸை :—துர்ஜயா! ம்ருநாளினியைப்பற்றி ஏதாவது செய்தியுண்டோ?

துர்ஜயன் :—ஒன்றும் இல்லை; அவள் மணிநகரத்திலிருப்பதாக தெரிகிறது.

மதாலஸை :—அங்கே என்ன செய்கிறாள் ?

துர்ஜயன் :—செய்வதென்ன ? "விக்ராந்தா" "விக்ராந்தா" என்று ஜபம் செய்துகொண்டிருப்பாள். வேறென்ன செய்வது? என்ன செய்யத் தெரியும் அவளுக்கு ?

மதாலஸை :—காதலின் வலையில் சிக்கியபின் ஆணாயினும் பெண்ணாயினும் அம்மாதிரியேதான் நடப்பார்கள். ஸரி நடக்கட்டும்.

(நாட்யம் மறுபடியும் தொடங்குகிறது)

(திடீரென்று ஒருஸேவகன் அலறிக்கொண்டு வருகிறான்)

ஸேவகன் :—மஹாராணி ஸர்க்கார் ! கலஹம்! சலஹம் !! எழுந்திருங்கள் ! எழுந்திருங்கள் !! விக்ராந்தன் பெரும் ஸைந்யத்துடன் வருகிறான்.

எல்லோரும் :—(பயந்து) விக்ராந்தனா! விக்ராந்தனா !!

மதாலஸை :—எங்கே ! எங்கே !! எங்கே அவன் ?

ஸேவகன் :—மணிநகரத்திலிருந்து வரும் மார்க்கத்தில் வருகிறான். அவன் வரும் ஸமாசாரம் சுற்றிலும் பரவி ராஜ்ய முழுவதும் அலங்கோலப் படுகிறது. ஒவ்வொரு நகரத்திலும் அவனை உபசரித்து சந்திரசேகரனுடைய ஆட்சியை ஜனங்கள் அங்கிகரிக்கிறார்கள். இரண்டு நாட்களில் அவனுடைய ஸைந்யம் ஐந்து மடங்கு அதிகரித்திருக்கின்றது.

மதாலஸை :—ஆஹா, அதற்குள் அவனுடைய ஸேனை அவ்வளவு அதிகரித்து விட்டதா ?

ஸேவகன் :—அதிலென்ன ஆச்சரியம்? அவன் வரும் வழியில் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும், நகரத்திலும், அவனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் நம்முடைய ஸேனைகளெல்லாம் அவன் பக்கம் திரள் திரளாய்ப் போய் சேர்ந்து விடுகிறார்கள்.

மதாலஸை :—கோதண்டா! நமது ஸேனைகளை விக்ராந்தனை எதிர்க்க அனுப்பி, எந்தெந்த நகரங்களில் அவனை உபசரித்தார்களோ அவைகளில் யாவரையும் சுட்டுப் பொசுக்கி அழித்து விடச்சொல். பெண்கள், சிசுக்கள், விருத்தர்கள், பாலர்கள், மிருகங்கள், ஒருவரையும் விடாமல் கொன்று விடும்படி சொல்.

(மற்றொரு ஸேவகன் பிரவேசம்)

ஸேவகன் :—மஹாராணீ! விக்ராந்தன் குந்தலபுரியினருகில் வந்துவிட்டான்.

மதாலஸை :—என்ன! நேற்றையதினம் மணிபுரியிலிருந்தவன் இன்று குந்தலபுரிக்கா வந்தான்? ஒருதினத்தில் முப்பது கோசமா?

முதல். ஸேவகன் :—ஸர்க்கார்! விக்ராந்தன் மனதைவிட வேகமாய் வரக் கூடியவன்.

இரண்டாம். ஸேவகன் :—தன் சௌரியத்தின் பலத்தைக் காட்டிலும் தன் வேகத்தினாலேயே அவன் ஜெயமடைவது.

மதாலஸை :—அவனுடைய வேகத்திற்கு என்னுடையது குறைந்துவிட வில்லை. அவன் மின்னலின் வேகத்தைப் படைத்திருக்கலாம். ஆனால் நானோ ஸாக்ஷாத் மின்னலே யன்றோ. வாருங்கள். நான் புறப்படு கிறேன். என்னை விக்ராந்தன் எப்படி எதிர்த்து நிற்கிறானோ, பார்ப் போம். கோதண்டா! மஹாராணி தானே யுத்தத்திற்கு புறப்பட்டு விட்டாளென்று பறையறைந்திடு. ஸகலரும் என்னுடன் யுத்தத்திற்கு புறப்படவேண்டுமென்று எச்சரிக்கை செய். போங்கள் யாவரும்... விக்ராந்தா! உன்னிடம் ஜனங்கள் கொண்ட ப்ரீதியின்பலத்தால் மயக்கம் தலைக்கேறி என்னிடத்திலேயே பலபரீக்ஷை செய்யவந்தாயா? ஆனால் காத்துக்கொள் உன் தலையை. மதாலஸை உன்னை நாசம் செய்யாமல் விடமாட்டாள்.

(போகிறான்.)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம் 5. களம் 2.

இடம் :—விக்ராந்தனுடைய ராணுவங்கள் தங்கியிருக்குமிடத்தில் விக்ராந்தனுடையவிடுதி.

விக்ராந்தன்: — (ஸ்வகதம்) ம்ருநாளினி என்மேல் கொண்டிருக்கும் காதல் அதிகரித்து வருகிறது. க்ஷணப்பொழுதும் என்னை மறப்பதில்லை; விட்டு விலகுவதுமில்லை. இந்த உத்தமியின் உன்னதமான காதல் மற்றொரு பாக்கியசாலிக்கு கிடைத்திருந்தால் அவன் எவ்வளவு தன்யனாவான்? ஆனால் என்னுடைய அந்தாங்கத்தில் மாத்திரம் அக்காதலினால் கொஞ்சமேனும் உத்ஸாகம் உண்டாகவில்லையே. நான் அவள்மேல் கொண்டிருக்கும் ப்ரீதி வெள்ளம் வேறுதன்மையுடையதாகவல்லவோ யிருக்கின்றது. அவளை பத்னி பாவனையில் நினைக்கவும் என் மனம் உட்படவில்லையே! இதென்ன புதுமை! எப்படி இதனின்றும் நான் மீள்வது? இல்லை! இல்லை!! இனி நான் இவளுடன் வெகு ஜாக்கிரதையாய் நடந்து கொள்ளவேண்டும். நான் இவள் மீது வைத்துள்ள ப்ரீதியையும் காட்டாது கடோரமாய் நடந்தால்தான் தப்பலாம். இல்லாவிடில் மிஞ்சி விடும்!—ஐயோ! இப்படி எத்தனை முறை நிச்சயித்திருக்கிறேன்! ஆனால் ம்ருநாளியின் நிஷ்களங்க முகத்தை நோக்கிய க்ஷணத்தில் என் நிச்சயமெல்லாம் கரைந்து மறைந்து விடுகிறதே!—அதோ! வந்து விட்டாள்.

(ம்ருநாளினி பிரவேசிக்கிறாள்.)

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! எனக்காக வெகு நாழிகை காத்திருந்தீரா?

விக்ராந்தன் :—இல்லை. அப்படி யொன்றுமில்லை.

ம்ருநாளினி :—நானும் வெகு அவசரமாகவே வந்தேன். ஆயினும் நேரமாய் விட்டது. மன்னிக்கவேண்டும் மஹாராஜா.!

விக்ராந்தன் :—நீ இன்று என்னுடன் யுத்தகளத்திற்கு வராமலிருக்கலாகாதா?

ம்ருநாளினி :—நான் வருவதில் என்ன தவறு?

விக்ராந்தன் :—நேற்று யுத்தத்திலே பட்டகாயங்கள் உனக்கு இன்னும் ஆறவில்லையே.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜாவின் காயங்கள் மட்டும் ஆறிவிட்டனவோ?

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினி! நான் ரணதேவதையின் ஊழியன். எனக்கு இதுதான் தினம் விளையும் ஸுகவிலாஸம்.

ம்ருநாளினி :—ஆனால் நானும் உங்களைப்போல் ரணதேவதைக்கு ஊழியம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டேனே.

விக்ராந்தன் :—ஆயினும், நீ இன்று என்னுடன் வருவது உசிதமல்ல.

ம்ருநாளினி :—உங்களுடைய மெல்லிய சித்தத்திற்கு நான் கஷ்டப்படுவது ஸம்மதமில்லை. ஆனல் மஹாராஜா ! உங்களைவிட்டு பிரிந்திருப்பதினும் உங்களுடனேயே இருந்து, வரும் ஆபத்துக்கெல்லாம் உள்ளாவதிலேயே எனக்கு கஷ்டம் குறைவு—இல்லை. ஆனந்த மதிகம். எந்த காயங்களை நானடைந்தபோது கருணை பொழியும் கண்களால் என்னை குளிர்ந்து பார்த்தீர்களோ, அந்த காயங்களோ என்னை உம்முடன் வரவொட்டாமல் நிறுத்தக்கூடியவை ?

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ ! நீ இன்று இங்கு தங்கியிருப்பதே நலமென நினைக்கிறேன்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜாவின் உத்தரவை மீறுபவளல்ல நான் ஆனல் யுத்தகளத்தில் உம்முடனிருந்தால் எனக்கு இன்னும் அதிக ஸந்தோஷம். ஊம்....ஊம்....மஹாராஜா....உங்களுக்கு உண்மையை உரைக்கட்டுமா ? உம்மை விட்டு இருக்கும் நேரமெல்லாம் உலகிலேயே வெறுப்பு தோன்றுகிறது. உம்முடனிருந்தால் என் கண்களில் படுவனவெல்லாம் மனோஹரமாயிருக்கின்றன.

விக்ராந்தன் :—(ஸ்வகதம்) ஆரம்பித்து விட்டாள் ! என் காதில் தன் ப்ரேமா ரஸத்தை பொழியத் தொடங்கிவிட்டாள். ஐயோ ! இந்த மதுரமான மொழிகளைக் கேட்டவுடன் என் மனம் ஏனோ வருத்த மடைகிறது ? அமிர்தம் நிறைந்த தடாகத்தில் விழுந்து முழுகி மரிப்பதுபோலல்லவா யிருக்கிறது ?...இதனின்றும் விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும். இன்று இங்குதான் இவளிருக்க வேண்டும். ம்ருநாளினீ ! உன்னிடம் கண்டிப்பாய்ப் பேசுவதும் நடப்பதும் எனக்கு மிகவும் கஷ்டத்தைத் தருகின்றன. ஆயினும் வேறு வழியில்லை. நியாயமாய் உனக்கு உத்தாவிட எனக்கொரு அதிகாரமுமில்லை. ஆனல் நான் சொல்வதைக் கேட்பதானல், நீ என்னுடன் ரணபூமிக்கு வாலாகாதென்று சொல்வேன்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! தங்களுடைய ஆக்ஞையை சிரசினல் வகித்தேன்....என் சரீரம் யுத்த பூமிக்கு வாலாகாதென்று உத்தரவே தவிர என் மனம் அங்கு வாலாகாதென்று ஆக்ஞாபிக்க வில்லையே. ஆகையால் மூன்று நாட்களாய் காயமடைந்த என் காயத்தால் உமக்கு சிச்ருஷை செய்து வந்தவள், இன்று மனத்தால் ரண ரங்கத்தில் உங்களுடனிருந்து உபசரித்திடுவேன். என் சரீரம் அசக்தி யடைந்திருந்

தாலும் என் மனம் உங்களுடன் யுத்த பூமிக்குவர திடம் வாய்ந்துள் ளது.—(அவனை உற்று நோக்கி) அதைத்தாம் அறிந்திருக்கிறீர் என் பதைப் பார்த்து எனக்கு இன்னும் பரமாலந்தம்.

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! உன்னுடைய மனோதிடத்தை நன்கறிவேன். ஆயினும் இன்று நீ உன் மனதைக்கூட என்னுடன் யுத்தகளத்திற்கு செலுத்தக்கூடாதென்று கேட்டுக் கொள்வேன். ஆனால் அவ்வாறு செய்வது...''

மருநாளினி:—அஸாத்தியம். நீங்களாகட்டும், நானுகட்டும், ஒப்பினுலும் ஒப்பாவிடினும், அது உங்களுடன் யுத்த களத்திற்கு வந்தேதீரும். மஹாராஜா! யுத்த களத்திற்கு மாத்திரமன்று. நீங்கள் எந்த திக்கில் சென்றாலும் அது உங்களுடைய நிழலைப்போல் உங்களுடனேயே சஞ் சரிக்கும்.

விக்ராந்தன்:—நீ யுரைக்கும் மொழிகள் சந்திர கிரணங்களைப்போல் குளிர்ந் திருப்பினும் என்னை என்னமோ புண் படுத்துகின்றன.

ம்ருநாளினி:—புண்படுத்துகின்றனவா? மஹாராஜா! ஏன்?

விக்ராந்தன்:—ஏனு ம்ருநாளினீ? நான் என்னவென்று சொல்வேன்?—ஒரு வன் அமிர்தம் அருந்தி மடிந்தான் அல்லது புஷ்பத்தைத் தொட்டு புண்பட்டான் என்றால் என்ன காரணம் கூறமுடியும்?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! உங்களுக்கு க்லேசம் உண்டாக்கிட நானுரைத்த தில் என்ன விருந்தது?

விக்ராந்தன்:—அம்மா! ம்ருநாளினீ! உன் வார்த்தையில் என்ன இருந்ததா? நான் என்னவென்றுரைப்பேன்? நீ யுரைத்தது முழுதிலும் என்ன பாவி யிருந்ததோ அது இராமலிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்.

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! என் வாக்கில் அன்பைத் தவிர வேறென்ன இருந் திருக்கக் கூடும்?

விக்ராந்தன்:—ஆம்! ஆம்!! அந்த அன்பு! அந்த அமிர்தம். உன் வாக்கி லிருந்திடலாகாது. உன் உதார ஹ்ருதயத்திலும் அது வேரூன்றி இருத்தலாகாது.—ஆனால் அது எப்படி முடியும்? அன்பெனும் அழ கிய வஸ்து உறைவதற்கு உன் ஹ்ருதயத்தையும்விட உத்தமமான ஸ்த லம் எது?

ம்ருநாளினி:—என்ன! என்ன!! மஹாராஜா! என் அன்பினல் உங்களுக்கு வெறுப்புண்டாகிறதா?

விக்ராந்தன் :—அன்பினுல் வெறுப்பா ! ? — ஊம்......ஆம். அப்படித்தானென்று வைத்துக்கொள் இப்பொழுது. பிறகுபேசிக்கொள்ளலாம். ......யாருக்காவது அன்பினுல் அருவருப்புதோன்றுமா ?...,ஆம். ஆம். பிறகு பேசிக் கொள்ளலாம்—ம்ருநாளினீ ! நான் வருகிறேன்.—ஸேனைகள் காத்திருக்கும். அதோ! தாரை யழைக்கிறது! யமதூதர் தம் வேலையைத் தொடங்க ஆவலாயிருக்கிறுர்கள்.—நான் போகிறேன்.— (போய் மறுபடியும் வந்து) நான் உன்னை யழைத்துப்போகவில்லையென்று ஆயாஸம் வேண்டாம்.—உன்னிடம் நான் உரைக்க வேண்டியவை அநேக மிருக்கின்றன. ஆனுல் இப்பொழுதில்லை...,நான் வரவா? என்னைப் பார்.—நான் வருகிறேன்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! உமது ப்ரதாபமுடைய வாளாயுதம் இன்று பூர்ண யசஸ்ஸுடன் விளங்கட்டும்.

(விக்ராந்தன் வேகமாய்ப்போகிறுன்.)

வீரம் வாய்ந்தவருடைய சிரங்களை விகஸித புஷ்பங்களால் அலங்கரித்திடும் விஜயலக்ஷ்மியே ! என் காதலருக்கு உன் அனுக்ரஹத்தை பூரணமாய் அளித்திடு. ஊம்....அவர் என் காதலர்தாமா ?—ஆம். ஆம். ஸத்யம். அவர் என் காதலர்தாம்—அவர்தாம் என் காதலர்.— ஏனில்லை ? ஐயோ ! என் வார்த்தைகள் தம்மைப் புண் படுத்துவதாக ஏனுரைத்தார் ? என் அந்தரங்கத்தில் அவர் மேல் நான் கொண்ட ப்ரேமை பரவாதிருத்தல் நலமென்று ஏன் உரைத்தார் ?... பிரியம் வாய்ந்தவருடைய பிரியச் சொற்கள் புண் படுத்துகின்றன வென்றுல் என்ன அர்த்தம்?...இன்று வரையில் அவரவ்வாறு உரைத்ததில்லையே .... அவர் கண்களினின்றும், அவருடைய ஒவ்வொரு செய்கையினின்றும், என் மேல் அன்பு கொண்டிருக்கிறுரென்று நன்றுய்த் தெரிந்ததே — ஸரி. இப்பொழுதேன் இவ்விசாரம்? யுத்தம் தொடங்கி நாலாபக்கங்களிலும் கோலாஹலமாயிருக்கும். கூடாரத்தினுட் செல்வதினும் இச்சிறுமேட்டிலிருந்து யுத்தத்தைப் பார்ப்போம்.....

(போகிறுன்.)

(காட்சி முடிகிறது)

அங்கம். 5. களம் 3.

இடம்:—ம்ருநாளினியின் கூடாரம்,

பிரவேசம்: விக்ராந்தன், ம்ருநாளினி.

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! இன்று என்மனம் மிகவும் கலக்கமாயிருக்கிறது.

ம்ருநாளினி:—ஏனப்படி மஹாராஜா?

விக்ராந்தன்:—நீ இன்று செய்த பேருபகாரத்திற்கு நான் என்ன ப்ரதி செய்வது?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! உபகாரமென்ன? செய்யவேண்டிய கடமையை செய்தால் உபகாரமோ?

விக்ராந்தன்:—ஆனாலும் உன் செயலுக்கு ஏதாவது ப்ரதி செய்யவே வேண்டும்.

ம்ருநாளினி:—ப்ரதியை அநுஸரித்தா உமது ஸேவையை புரிந்து வருகிறேன்?

விக்ராந்தன்:—அதை நான் என்றும் மறுக்கவில்லை. ஆயினும் உனக்கு ஏதாவது ப்ரதி யளிக்கா விட்டால் என் மனம் திருப்தி யடையாது.

ம்ருநாளினி:—ஏன்?

விக்ராந்தன்:—நீ எதற்காக எனக்குழைக்க வேண்டும்?

ம்ருநாளினி:—அது என் கடமை. அப்படிக் கடமை புரிபவரையும் கௌரவிக்க வேண்டுமென்றிருந்தால், நான் கேட்பது: "என்றும் என் மேல் உமது கிருபை யிருக்கவேண்டும்" என்பதே.

விக்ராந்தன்:—உன் மீது எனது கிருபை உறையாத நாளுமுண்டோ? ஆயினும் என்னைப் போன்ற ஏழை அஸமர்த்தனின் கிருபை உனக்கெதற்கு?

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! நீங்களா ஏழை? நீங்களா அஸமர்த்தர்? விக்ராந்த மஹாராஜா அஸமர்த்தரென்றால் இப்பேருலகில் யாரை ஸமர்த்தரென்றுரைப்பது? கோடீச்வரரும் கோரும்படியான கோமள நிதிகளெல்லாம் உம்மிடம் குடி கொண்டிருக்க உம்மையா ஏழையென்பது? பிரஸன்ன முகத்துடன் விளங்கிடும் வேளையில் தம் ஸேவிதர் கோரியதை ஸ்மரித்த வளவில் ஸமஸ்தமா யளித்திடும் நிக்ரஹானுக்ரஹ ஸமர்த்தரையா அஸமர்த்தரென்றுரைப்பது?

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினீ! மற்றவர் விஷயத்தில் நான் என்ன ஸமர்த்தனாயிருந்த போதிலும் உன் விஷயத்தில் மாத்திரம் அஸமர்த்தனாயிருக்

கிறேனே. உனக்களித்திடக்கூடிய உத்தமப்பொருள் ஒன்றுமென்னிடமில்லையே. என் போன்ற வீரனுக்கு உடையது போர் களத்தில் சம்பாதித்த யசஸ்ஸும், அதனுல் நான் அடைந்த கீர்த்தியும் தான். நான் சம்பாதித்த யசஸ் என்னுடையது மாத்திரமன்று. என்னுடனிருந்து உதவினவர்களுக்கும் உரிமையுண்டாதலால் அதை நான் அவர்களுக்கே அர்ப்பணம் செய்து விட்டேன். நானடைந்த ஸத்கீர்த்தியாவையும் முன்பே உனக்கு அர்ப்பணம் செய்து விட்டேன். என்னிடம் வேறொன்றுமில்லை என்னுயிருள்ளளவும் உனக்குக் கடன் பட்டவனுகவே இருந்திடுவேன். இதோ இன்று முதல் உன் பாத தூளியை என் சிரஸின் மேல் வஹித்து "நான் ம்ருநாளினியுடைய அடிமை" யென்று உலகெல்லாம் அறியும்படி சொல்லிக் கொண்டு வந்தாலும் என் கடன் தீராது. ஆகையால் ம்ருநாளினீ! இதுவரையில் என் பெற்றோர், என் தெய்வம், என் அரசன், என் குரு, தவிர மற்றெவர்க்கும் வணங்கிடாத இந்த சிரம், இதோ இன்று முதல் ஸதா உன்னிரு சரண கமலங்களுக்கு வணங்கினவாறே இருக்கும். ஸ்வீகரித்துக் கொள்.

(கீழே விழுந்து நமஸ்கரிக்கப் போகிறுன்)

ம்ருநாளினி :— (பின்னுல் ஓடி) மஹாராஜா வேண்டாம். நில்லும். என் பாதங்களுக்கு அவ்வளவு யோக்யதை யில்லை.

விக்ராந்தன் :— இல்லை. ம்ருநாளினீ! உன் மஹிமையை நீ யறியாய்.

[விழுந்து பாதங்களில் நமஸ்கரித்து அவள் பாததூளியை தலையிலும் நெற்றியிலும் அணிகிறுன்.

ஈசனே. இதனுல் என் ஜென்மம் பாவன மடையட்டும். ம்ருநாளினீ! நான் வருகிறேன். நீ களைத்திருக்கிறுய். சுகமாய் சயனித்துக்கொள்.

ம்ருநாளினி :— பரமேச்வரா! இந்த உதார சீலனை என்றும் உபேக்ஷித்திடாதே. இவருடைய பெருந்தன்மையும், உதாரமும் நாளுக்கு நாள் என்னை இவரிடமே வலித்துக் செல்கின்றனவே. இவரைப் பார்த்திடும் போதெல்லாம் என் பிறவியை புனிதமாக்கிட அவதரித்த ப்ரத்யக்ஷ தெய்வத்தைக் காண்பது போலவே இருக்கிறதே. நான் இவரிடப் கொண்ட பிரியம் எல்லா வரம்பையும் கடந்து தெய்வ பாவனையாயல்லவோ இப்பொழுது மாறி விட்டது; இன்று காலை இவர் மொழிகளினின்று நானடைந்த கலக்கம் இப்பொழுது இவர்கூறிச் சென்றமொழிகளாலல்லவோ மாறி விட்டது. காலையிலிருந்து கலக்கங்கொண்டு கனிந்து வாடிய என் சித்தமே! இனி துயர் நீங்கி ஸுகமா இரு.

(போகிறுள்.)

(காட்சி முடிகிறது)

இடம்:—[விக்ராந்தனுடைய கூடாரம். விக்ராந்தன் ஆழ்ந்து யோசித்தவண்ணம் அங்குமிங்கு மலைந்தவண்ணமிருக்கிறான்.]

விக்ராந்தன்:—(ஸ்வகதம்). இதென்ன பெரும் ஸங்கடம்! குற்றமற்ற ஒரு குமாரியின் ஹ்ருதயத்தில் அறியாமலே வளர்ந்துவரும்படி விட்டு விட்ட அத்யந்த ப்ரேமையை எவ்வாறு திடீரென்று வேருடன் களைந்தெறிவது? ஆயினும் கூடியவரையில் கொடூரமின்றி செய்தே தீரவேண்டும். ஈசா. எனக்கேனோ இந்த கஷ்டம் வைத்தாய்?.... ... அதோ வந்துவிட்டாள், குற்றமற்ற குழந்தை! மனமே! ஸ்திரமாய் இரு. அலையாதே. கோரமான யுத்தத்திலும் குலையாத என் மனம் இப்பொழுதேன் குலைகிறது? ஐயோ! இதையும் விட இன்னும் இருபது மதாலஸைகளுடன் மகத்தாய் போராடுவது எளிது.

ம்ருநாளினி:—(பிரவேசித்து) மஹாராஜா! எப்பொழுது வந்தீர்கள்?

விக்ராந்தன்.:—இப்பொழுததான்.

ம்ருநாளினி—உடம்பொன்றுமில்லையே?

விக்ராந்தன்:—உடம்பினில் உறைந்திடும் உள்ளத்தை உரையாவிடில் உடம் பொன்றுமில்லை தான்.

ம்ருநாளினி:—மஹாராஜா! உள்ளத்திற்கென்ன கலக்கம்?

விக்ராந்தன்:—அதை உரைக்கவே உன்னை யழைத்தேன்.

ம்ருநாளினி:—ஆக்ஞையென்ன, மஹாராஜா?

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினி! இனி ஸேவ்ய ஸேவக பாவம் நமக்குள்ளில்லை.

ம்ருநாளினி:—ஏன்?

விக்ராந்தன்:—சென்ற யுத்தத்தினின்றும் அது மாறிவிட்டது! அதுவரை யுங்கூட அவ்வித உறவை நான் கோரிடவில்லை. ஆயினும் நீயே உன் மனதிற்கொண்டு பாவித்துவருகிறாய். அதுவும் அன்றுடன் அகன்றுவி டது. இதோ பார். உட்காரிப்படி. நான் சொல்வதைப் பதறாமல் கேள். உனக்கன்றளித்த காணிக்கையால் நான் திருப்தியடைய வில்லை. ஆகையால் இன்னுமொரு காணிக்கை உனக்களித்திடவே உன்னை இங்கு வரவழைத்தேன்..........காணிக்கையென்பதினால் இனி மையானதென்றெண்ணிவிடாதே. அது அமிர்தத்தினும் இனிப்பும், சந்திரனிலும் குளிர்ச்சியும், ஸ்வர்க்கத்திலும் பெரிதாயிருந்தபோதிலும் கொடுக்கும்போது அது கொடுப்பவர்க்கும், அடைபவர்க்கும் எல்லை யிலாத் தாபத்தைத் தரக்கூடியது.

ம்ருநாளினி :—ஆயின் ஏன் கொடுக்கவேண்டும்?

விக்ராந்தன் :—கொடுத்தே தீரவேண்டும்.

ம்ருநாளினி :— ஆனால் கொள்ளவேண்டியதே. என்ன அது மஹாராஜா?

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ! என்னிடமோர் பெரிய அந்தக்கரணமிருக்கிறது. அதை யுனக்குத் தரப்போகிறேன்.

ம்ருநாளினி :—ஆஹா! உமது பெரிய அந்தக்கரணத்தையா? தேவா! என்ன ஆனந்த வேளையிது!

விக்ராந்தன் :—இரு. ம்ருநாளினீ! சற்று பொறு. நான் என் அந்தக் கரணத்தை உனக்கு கொடுப்பதாய் சொல்லவில்லை. அதை கொடுத் திட அது எனக்கு ஸொந்தமில்லை. அது வேறொருவருடையது. அப்படி என்னுடையதாயிருந்தாலும் உனக்களித்திடும்படி அதற்கவ்வளவு யோக்கியதை யில்லை. நான் கொடுக்கப்போவது உனக்கேற்றது. ம்ரு நாளினீ! நான் உனக்களிக்க நினைத்திருக்கும் அந்தக்கரணம் உதார குணமமைந்த ஒருத்தியுடைய விசாலமான திவ்ய அந்தக்கரணம்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! அதை நான் முன்பே அடைந்திருக்கிறேனே. தேவி தேவாங்கனையின் ஆத்மாவே என்னை யடைந்திருப்பதாக நான் கொண்டிருக்க அவள் அந்தக்கரணமு மென்னிடமில்லையா?

விக்ராந்தன் :—அது உன்னிடமிருந்தாலும் நானல்லவோ அதற்குரியவன்?

ம்ருநாளினி :—அப்படியே, ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ! நானுரைத்தது என் தேவாங்கனையின் அந்தக் கரணமன்று. அதை பிறருக்களித்தால் அவளுக்கு த்ரோஹமிழைத்த தாகும். இது ஒரு ரஹஸ்யம். ஆயின் உனக்குரைக்க ஒருதடையுமில்லை, இந்தப்பாதகன் விக்ராந்தன் தன்னுடைய அந்தக்கரணத்தில்லவலேசமும் கொடுக்காமல் தேவதா ஸமானமான ஒரு ஸ்திரீயின் திவ்ய அந்தக்கரண த்தை அபகரித்திருக்கிறான்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! இதென்ன இது. தாமும் அவ்வாறு செய் வீரோ?

விக்ராந்தன் :—வாஸ்தவம். என்மீது தவறில்லை. என்றும் நானதை கொள்ளை கொள்ளக் கோரவில்லை; ஆயினும் அவ்வாறு நடந்து விட்டது. அதற்கு ப்ராயச்சித்தமாக அந்தத் தூய அந்தக்கரணத்தை உனக்கு அர்ப்பணம் செய்யப் போகிறேன்.

ம்ருநாளினி :—ஆனால் அதை எனக்களித்தால் விச்வாஸகாதக மாகாதா?

விக்ராந்தன் :—அபகரித்த தோஷத்தை அறவே ஆற்றிடும் ப்ராயச்சித்த மாகும்.

ம்ருநாளினி :—தேவியின் அந்தக்கரணத்தை யளித்தால் அது விச்வாஸகாதக மாகுமென்று கூறினீர்களே.

விக்ராந்தன் :—ஆம். அது ஒருவருடையதை அந்யருக்களிப்பதாகும். ஆனால் இது அவருடைய வஸ்துவை அவருக்கே யளித்தலாகும்.

ம்ருநாளினி :—என்ன ? என்ன ? எப்படி ?

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினி ! இதுவே அர்த்தம். விக்ராந்தனுடைய ஸம்மதியும், கோரிக்கையுமில்லாமல் அவனுக்கு ம்ருநாளினி யளித்திட்ட அந்தக்கரணத்தை அவன் ப்ரேமபூர்ணமாய் அவளுக்கே மீண்டு மளிக்கிறான். அவள் விக்ராந்தனுடைய இந்த ப்ரேம காணிக்கையை மனப்பூர்வமா யங்கீகரிக்க வேண்டியது.

ம்ருநாளினி :—ஆஹா ! ஈசா ! கடைசியில் நானடையும் பலனிதுதானா ?

விக்ராந்தன் :—அம்மா ! நானென்ன சொல்வேன். உன் பிரகாசமான காதலை ஒளியுடன் விளங்கச் செய்யக்கூடிய வஸ்து என்னிட மில்லையே. ப்ரதியளிக்க சக்தியற்றவர் பிறருடைய வஸ்துக்களை வாங்கிட என்ன ஸ்வதந்த்ரம் ?

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! ப்ரேமையும் ப்ரதி தேடுமோ ?

விக்ராந்தன் :—வாஸ்தவம். நிஜமான காதல் நிரபேக்ஷமுடையதுதான். ஆயினும் அதற்கு அதேவித காதலை ப்ரதியளிப்பதே முறைமை.

ம்ருநாளினி :—உங்களுக்கு என்மேல் கொஞ்சமேனும் பிரிய மில்லையா ?

விக்ராந்தன் :—அம்மா. உன் மேலா எனக்கு பிரியமில்லை? உன்மேலெனக்கிருக்கும்பிரியம் என்னை ஆயிரம்துண்டுகளாய்வெட்டினாலும் அவைகளையெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்து புநர்ஜீவிதனாய் உன் பாதமிடை யென்னை சேர்த்திடுமே ! ஆனால் நீ எவ்விதமான பிரியத்தை என்னிடமிருந்து அடையப்பார்க்கிறாயோ, அவ்வித மில்லையே.

ம்ருநாளினி :— ஆனால் எனக்கிதுவரையில் வீணாசையா காட்டினீர் ?

விக்ராந்தன்:— ஈசன் ஸாக்ஷி. உன்னை நான் மோசம் செய்பவனல்ல. ஆனால் பல தடவைகள் அவ்வாசையை போக்க வேண்டுமென்றும் முயன்றிருக்கிறேன்.

ம்ருநாளினி: —மஹாராஜா ! என் காதலால் உங்கள் கீர்த்திக்கு குறைவு வருமென்று தோன்றுகிறதோ ? வாஸ்தவம் !

விக்ராந்தன்:—ம்ருநாளினி ! நானொருகாலும் அப்படி நினைத்திடுபவனல்லேன். உன் காதலின் பெருமையை ஏன் இகழ்கிறாய். அது இவ்வுலகில் மிகவும் துர்லப வஸ்து ! அதையடைபவன் இவ்வுலகிலெல்லாம் சிறந்த பாக்யசாலியே. ஆனால் அதற்குப் பாத்திரன் நானல்ல, என்

உள்ளத்தில் ஸ்த்ரீ ப்ரேமை யுறைந்திட இடமில்லை. என் தேவாங்கனையுடன் அந்த தெய்வீக விகாரம் விரைந்து சென்றது. நான் இனி ஸந்யாஸம் பெற்று ஈச்வர ஞானம் ஸம்பாதித்திட தீர்மானித்திருக்கிறேன். இவ்வுலகமாயையை நான் மறுபடியும் தேடலாகாதென்றே ஈசன் எனக்கிருந்த இரண்டு பந்தனங்களையும் சேதித்துவிட்டனர் போலும். அப்படியிருக்க புனர்விவாக பந்தனமொன்றை நான் தேடிக்கொள்வேனு ?

ம்ருநாளினி ;—ஆனல் ஸ்த்ரீகள் புருஷரை அவர்களுடைய உன்னதமான கோரிக்கைகளினின்றும் தப்பச்செய்திடும் பேய்களென்பது உங்கள் அபிப்ராயமா ?

விக்ராந்தன் :—நான் அப்படி நினைப்பவனல்ல. ஆயினும் நான் ஸந்யாஸ தீக்ஷை மேற்கொண்டு எக்காரியத்தை செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறேனே அதற்கு மாத்திரம் இடையூறுகிறுர்கள் அவர்கள்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா ! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். துர்லபமான வஸ்துவின்மேல் ஆசை வைத்துவிட்டோமென்று அறிந்தும் நானதற்கு மேலும்மேலும் இடம் கொடுத்தது என் தவறாகும் ஆனல் வெகு நாட்கள் வரையில் அதை நிராசை யென்றே வைத்திருந்தேன். ஆறு மாதங்களாய் உங்களை ஸந்தித்து உங்களுடைய ஸந்தர்சனமடைந்தமையால் என் காதல் அதிகரித்தது. அது பிரதிதினமும் ஓங்கி, காவலை மீறி, வெள்ளமாய்ப்பெருகி என் ஸர்வ ஜீவன வியாபியாய் குடிகொண்டுவிட்டது,....நீங்கள் ஏன் என்னை அவ்வளவு விச்வாஸமாய் பாராட்டினீர்கள் ? அதனுலல்லவோ......... ஸரி, இருக்கட்டும் அது என் விதி. உங்கள்மேல் குற்றமில்லை.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினி! என் உள்ளத்தில் பெருகும் துக்க பிரவாஹத்தின் ப்ரமாணத்தை நீ எவ்வாறு அறிவாய்? நான் மேற்கொண்ட காரியம் நற்கீர்த்தியுடன் நடைபெறவேண்டுமென்று நாளும் நிலவும் நலமுடன் கோரியவளும், தான் ஸத்ரீயென்றும் பாராமல் தரித்திரனென்னுடன் யுத்தகளத்தில் தளகர்த்தரும் கண்டு திகைத்தோடும் தூர்தாபிரஸங்கங்களை, தைர்யத்துடன் தாக்கினவளும், கணக்கிலா ஸமயங்களில் போரிடும் வேளையில் பாவியேன் மீதெரி பாணங்களையும் தன் பாவன சரீரத்தில் தாங்கி என்னை பாதுகாத்தவளும், ஸர்வமங்கள ஸாத்விக தேவதையுமான லக்ஷ்மீகரவனிதையின் உள்ளத்திற்கு ஆயாஸம்கொடுத்திடவும் ஆயதே யென்று என் மனதில் பொங்கித் ததும்பும் வியாகுலத்தின் வெள்ளத்தை நீ எவ்வாறறிவாய்? இருக்கட்டும்! வரண்டுபோன என் மனதில் சற்றேனும் ஸ்த்ரீ ப்ரேமை தங்கிடாதிருக்க உன்னை ஏமாற்றங்காட்டி பத்னியைப்போல் பாவித்திட நான் வல்லேன்,

ம்ருநாளினி :—ஆனால், மஹாராஜா! என்னை அங்கிகரித்தபின் என் ஸஹ வாஸத்தினால் அந்த ப்ரேமை உமது மனதில் உதிக்காதா?

விக்ராந்தன் :—அது ஒருநாளுமில்லை. கவிகளும் போற்றிடும் பதிபத்னி பாவமான ப்ரேமை எனக்கிப்பொழுது வெறுப்பாகவே தோன்று கிறது. என் தேவாங்கனையை நினைக்கும்போதுகூட இப்பொழுது ஸகோதரியைப்போல் தோற்றுகிறது — ஈசன் மேலாணை கேள்........''

ம்ருநாளினி :—வேண்டாம். வேண்டாம். மஹாராஜா! நீங்கள் உரைக் கப் போவதைக் கேட்க எனக்குப் பொறுக்காது. நான் போகிறேன். என் தலை சுற்றுகிறது.

விக்ராந்தன் :—போ! போ!! போ!!! உதாரப்பெண்ணே! உன் போலவே எனக்கும் தலை சுற்றுகிறது. ஒரு க்ஷணமாவது என் கண்ணெதிர்ப் படாது மறைந்திரு. உன் கண்களிலிருந்து பெருகும் புண்ய நதி என்னையே புரட்டிக்கொண்டுபோய் விடும்போலிருக்கிறது. ம்ருநாளினி! போ! சிறிது நேரம் நிஜமாகவே என்னைவிட்டுப்போ.! இந்த செய்ந் நன்றி கொன்ற சண்டாளனுடைய ஸஹவாஸம் உனக்கு வேண்டாம். போ! இந்தக் கொலைகாரன் உன் உடலிலிருக்கும் நுட்பமான உயிரை யும் கொன்றுவிடுவான். தயையற்ற துஷ்டனருகில் தனித்திராதே. போ! லக்ஷலக்ஷமாய் உயிர்களைமாய்த்து லவலேசமும் இரங்கிடாத கல் நெஞ்சம் பக்ஷம் பொழிந்திடும் உன் லக்ஷண முகத்தைக்கண்டா கனி யப்போகிறது? போ. நான் கொலைபாதகன், அமுதளித்தவரை யழித்திடும் அரவம்! அம்மா! அணுகாதே. போ!.... வேண்டாம்! வேண்டாம்!! அந்த நிஷ்கபட நீலோத்பலக் கண்களால் அப்படி யென் னைப் பாராதே..... ... ஈசா! என்னை ஏன் இப்படி வாட்டுகிறாய்!

ம்ருநாளினி :—(ஓடிவந்து அவனைக் கட்டிக்கொண்டு) மஹாராஜா! மஹாராஜா!! தயைபுரியுங்கள்? என்னைத் தள்ளாதீர்கள்.

விக்ராந்தன் :—வேண்டாம். ம்ருநாளினி. விடு (விடுவித்துக்கொண்டு) இதுவரையில் நான் உன் தந்தையைப்போலிருந்தேன். உன் ஸகோ தரனைப்போல் நடந்துவந்தேன். ஆனால் இன்று உனக்கிருக்கும் ஸங் கடத்தைத் தீர்க்க சக்தியற்றிருக்கிறேன். உன் கண்களிலிருந்து பெரு கும் கண்ணீரை நிறுத்தத் திறமையில்லை. வெடித்துவிடும்போலிருக்கும் உன் ஹ்ருதயத்தைத்தேற்ற எனக்கு வழி தெரியவில்லை. அம்மா! என்னருமை புத்ரீ!! போ. என்னை விட்டு சற்றே.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! நானெங்கே போவது?

விக்ராந்தன் :—உன் மனம்போனவிடம் செல்; என் கண்முன் இராதே! போ........ .... இல்லை, இரு. துயரத்தால் துடித்திடும் நீ யெங்கு

போவாய்? உன் துக்கத்தை யாரிடம் சொல்லிக்கொள்வாய்? உனக்கு பிரிய மொழிகளால் யார் தேறுதல் சொல்வார்கள்? வேண்டாம்! வேண்டாம்! வா! வந்துவிடு! என் குழந்தை ம்ருநாளினி! இது வரையில் இந்த விக்ராந்தன், உன் ஆயுளந்தம் வரை ஆப்தன், உன் அருமை அண்ணன், உன் பிரியம்வாய்ந்த பிதா, உனக்கு ஸங்கடம் வந்த எவ்வேளையிலும் உதவியிருக்கிறான். அவனா உன்னை இந்த ஸ்திதியில் விட்டுவிடுவான்? அவன் அந்தக் காணத்தில் ஸ்திரீப்ரேமை தங்கிடாமற் போனாலும், ஈரமற்றுப் போகவில்லை. இதுவரையில் அவனுடைய உதாரஹஸ்தம் உதவி வேண்டுவோரை உபேக்ஷித்ததில்லையே. அது இன்று அவனாலேயே துன்பமுற்றுத் தவித்திடும் உனக்கு உதவாமற் பின் வாங்கும்? வா! வா! என் புண்ய புத்ரியே! உன்னை என் ஆசைதீர அணைக்கிறேன். உன் கண்ணீரை துடைக்கிறேன். காதலன் முறையில் கடுவிஷமாயினும் இந்த விக்ராந்தன் தந்தை முறையில் உன்னைத் தழுவிடுவான். வா அருகில்.

(ம்ருநாளினியை ஆலிங்கனம்செய்துகொள்ளப் போகிறான்.)

ம்ருநாளினி:—(பின் வாங்கி) இல்லை! வேண்டாம்!! நாதனாய் நான் கருதி நாள் தோறும் தொழுதிட்ட மூர்த்தியை நூதன முறையினில் தீண்டிட என் கைகள் ஸம்மதியா. என்னருகில் வரவேண்டாம். பிதுர் பாவம் நிரம்பிய உமது கைகளால் என்னைத் தொடவேண்டாம். நானெங்காவது சென்று என் ஆயுளைத்தொலைக்கிறேன். என் துக்கத்தையென்னிடமே சொல்லிக்கொண்டு எனக்கு நானே தேறுதல் சொல்லிக்கொள்கிறேன். நான் போகிறேன். எனக்கு உங்களுடைய சப்தம், உங்களுடைய ஸ்பர்சம், உங்களுடைய ஸகவாஸம் இவ்வேளையில் அருவெறுப்பாயிருக்கிறது.

விக்ராந்தன்:—வாஸ்தவம்தான்! கடுவிஷத்தைக் கக்கிடும் கால ஸர்ப்பத்தின் ஸஹவாசத்தை யார் கோருவார்கள்? ஜ்வாலைவிட்டு பற்றியெரியும் ப்ரளயாக்னியை யார்போய் ப்ரீதியுடன் ஸ்பர்சிப்பார்கள்? பிராணஹரண பயங்கர பாசத்தைப் பாணியிற் தாங்கிடும் பாபரூப ம்ருத்யுவை யார் போய் பரிந்தணைத்திடுவார்கள்? போ! ம்ருநாளினி! இனி என்னையும்விட உன் மனமே உனக்கு உற்றதுணை. இதுவரையில் உனக்கு பரம ஆப்தனான விக்ராந்தன் இப்பொழுது உன் கண்களில் கடு வைரியாய் தோன்றிடலாம். ஆயினும் உன் க்ஷமா திருஷ்டியை முழுதும் அவனிடமிருந்து அகற்றிவிடாதே. உனக்கிழைத்த துன்பங்களுக்காக அவனை மனமாரச் சபித்திடு. ஆனால் அந்த பாபி உன்னை கபட வேஷம்போட்டு ஏமாற்றி மோசம் செய்திடவில்லையென்பதை மாத்திரம்

மறவாதே. நீ இனி என்ன வெறுத்தாலும், என்ன உதாசீனம் செய்தாலும் இந்த விக்ராந்தன் மாத்திரம் உன்னை யென்றும் தன் ஜன்மத்தையே ஈடேற்ற ஜனித்திட்ட ஜாஜ்வல்ய தேவதை யென்று ஸதா பூஜித்திடுவான். நீ எங்கு சென்ற போதிலும் உன்னுடைய வைராக்ய ஸம்பன்ன பவித்ரமூர்த்தி அவனுடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸதா உறைந்திடும்.— போ! அம்மா! போ.! உன் கஷ்டத்தைப் பார்க்கவும் ஸஹிக்கவில்லை.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! என்னுடைய உன்னதமான ப்ரேமையின் உயிரழியும் காலமும் வந்துவிட்டதா?— தேவனே! நான் ஏன் இன்னும் உயிருடனிருக்கின்றேன்?

(தேம்பித்தேம்பி அழுதுக்கொண்டே போகிறுள்.)

விக்ராந்தன் :—(ஸ்வகதம்) போய்விட்டாள்! ஔதார்ய ஸௌந்தர்ய தேவதை! இந்த விக்ராந்தனுடைய நீச ஜன்மத்தையே சபித்துச் சென்றுவிட்டாள்....ஐயோ! அந்த குற்றமற்ற குழந்தையின் குவலய ஸுகமெல்லாம் குன்றியே விட்டதே. அவள் முகவிலாஸமெல்லாம் எங்கோ போயிற்றே. எல்லாம் துறந்தனளே ஏதுமறியா மாது....... விக்ராந்தா! விக்ராந்தா !! எப்படி நீ இம்மாதிரி அதம சண்டாளனுனய்? உன் உதாரமனத்தையும் எவ்வாறு துறந்தாய்? உன் தயை எங்கு போயிற்று? உன் ஹ்ருதயம் எவ்வாறு கல்லாய்விட்டது? உலகெங்கும் உலாவிடும் உக்ர தேவதைகளே! இந்தச் சண்டாளனை உடனே கண்டித்து கிழித்துக் கொன்றுவிடுங்கள். ஏ! விச்வாஸகாதகா! கொலைபுரிபாதகா! நீ மூட்டியிருக்கும் பெருந்தீயில் நீயேவிழுந்து நீருகிவிடு.

(மூர்ச்சித்து விழுகிறுன்)

(காட்சி முடிகிறது)

[யுத்தகளத்தில் ம்ருநாளினியின் விடுதியைச் சார்ந்த ஒரு கூடாரம். விக்ராந்தனுடைய தளகர்த்தர் மதாலஸையை யழைத்துவந்து ஆஸனமளித்து உட்காரவைத்துப் போகிறார்கள்.]

மதாலஸை :—(தளகர்த்தர் போனதும் ஸ்வகதம்). இன்று தான் என் கடைசிப்ரயத்தனம். இன்று விக்ராந்தன் என்னை அணைக்கவாவது வேண்டும்; அல்லது என்னால் அழியவாவது வேண்டும். (மார்பிலிருந்து கட்டாரியை எடுத்து) ஏ கட்டாரியே! ஸமயத்தில் என்னை மோசம் செய்யாதே. அனேகமாய் உன்னை உபயோகிக்க வேண்டியிராது. என் போன்ற லோகோத்தர ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்த வனிதையின் கண்களுடைய கூர்மை உன்னிலும் ஆயிரமடங்கு அதிகம். என் ஸௌந்தர்யமும், சாதுர்யமும் ஸாதிக்கமுடியாமல், உன் உதவியைத் தேடவேண்டி யிராது........இருமுறை இந்த ப்ரேம ரங்கத்தில் விக்ராந்தன் என்னை தோற்கடித்திருக்கிறான். இன்று கடைசிமுறை பார்த்து விடுகிறேன். ஆ! அதோ வருகிறான்.

(கட்டாரியை மறைத்துக்கொள்கிறாள்.)

(விக்ராந்தன் பிரவேசம்)

விக்ராந்தன் :—மதாலஸே! உனக்கென்னிடம் என்ன காரியம்?

மதாலஸை :—விக்ராந்தா! நானனுப்பிய பிரதிநிதிக்கு பேட்டியும் கொடுக்கலாகாதா?

விக்ராந்தன் :—உன்னையே பார்த்திட வெகுதூரம் தயங்கியே, பிறகு வந்தேன்.

மதாலஸை :—ஆனால் நாமிருவரும் என்றும் விரோதிகள் தானா?

விக்ராந்தன் :—ஆம். அதுவே என் எண்ணம்.

மதாலஸை :—காரணம்?

விக்ராந்தன் :—நமக்குள் விரோதமின்றி வேறென்ன இருக்கக்கூடும்?

மதாலஸை :—ஏன்?

விக்ராந்தன் :— ஏனா? ஸ்நேகங்கொண்டிட நீ செய்ததுதானென்ன? உன் பாதகங்களைக் கேட்டுப்பார்.

மதாலஸை :—என் ஸர்வ பாதகங்களையும் நான் நீத்திடுவதாயிருந்தால்?

விக்ராந்தன் :—கொலையையும், கொடூரத்தையும், கோலமெனக்கருதுபவள், எப்படி அவைகளை நீத்திடுவது? உன்னை நான் நன்றாயறிவேன். என்னை ஏமாற்ற முடியாது.

மதலாஸை :—இல்லை, இல்லை. வாஸ்தவமாகவே பாபங்களுக்கு பிராயசித்தம் செய்துகொள்ள எனக்கு ஆவலாயிருக்கிறது.

விக்ராந்தன் :— நீ ரக்தமயமாய் ஏற்படுத்தியுள்ள ராஜ்யபாரம் மண்ணுடன் மண்ணாய்ப்போனாலன்றி உன் பாபங்களுக்கு, பிராயசித்தம் வேறில்லை.

மதாலஸை :—விக்ராந்தா ! இதோ இந்த திவ்ய மகுடத்தை சிரமீதணிந்து என்னையும் உன் ஸஹதர்மசாரிணியாயேற்று நீயேன் ஏக சக்ராதிபதியாய் விளங்கிடலாகாது ?

விக்ராந்தன்:—உன் போன்ற பேயை ஸஹதர்மசாரிணியாய் ஏற்றுக்கொள்வதா ? வெகு அழகு ?

மதாலஸை :— உன்போன்ற உஜ்வலமான வீரனுடன் உறைந்திட என் மனம் ஏங்குகிறதே.

விக்ராந்தன் :—என் வீரம் உனக்கென்றும் துணையாகாது.

மதாலஸை :—விக்ராந்தா ! உன்மேல் தன் உயிரை யெல்லாம் நாட்டிய ஓர் அபலைக்குக்கூட அது உற்ற துணையாகாதா ?

விக்ராந்தன் :— ஆகவுமில்லை.... நீ அவ்வாறு அபலையுமில்லை.... அரணையின் வயிற்றில் அமுதமா நிற்கும் ?

மதாலஸை :—விக்ராந்தா என்னை நீ ஸரியாயறிந்து கொள்ளவில்லை.... இதோ பார் ! காதல் நிறைந்த இந்த தேகத்தில் காந்தியும் அழகும் கரையின்றி இருக்கின்றன.

விக்ராந்தன் :—ஈசனுனக்கு இணையிலா பெழிலைக் கொடுத்திருப்பது வாஸ்தவம். துஷ்ட விகாரங்கள் நிறைந்துள்ள ரௌரவக்குழியை இந்த லோகோத்தர ஸௌந்தர்யம் வாய்ந்த மூடியினால் ஏன் மூடினாரோ ஈசன் தெரியவில்லை.... பூபாரம் போக்கிடவோ என்னமோ ?.... .... சரி அதிருக்கட்டும். உன் அழகைப்பற்றிப் பேச இங்கு நான் வரவில்லை.

மதாலஸை :—ஏன் ? அதைப்பற்றித்தான் கொஞ்சம் பேசுவோமே.

விக்ராந்தன் :—ஸரி. வேறு வேலை யில்லாவிடில் விடைபெற்றுக்கொள்.

(போக யத்தனிக்கிறான்.)

மதாலஸை :—(தடுத்து) இல்லை. விக்ராந்தா, நில். இளமையுடன் விளங்கிடும் இந்திரபோக ஸ்த்ரீயை இகழ்ந்து ஏகிடாதே. என்னருகில் வா. என் வளமைகொண்ட வக்ஷஸ்தலத்தில் உன் சிரத்தை சாய்த்து சிந்தனை விடுத்திடுவாய். உலகினை வென்ற உன் கைகளால் நலமுடன் என் கண்டத்தைக் கட்டி என் கனிவாய் அதரத்தை பருகிடுவா. என்னுடன் சிருங்கார லீலைகளை ... ."

(அருகில் போகிறாள்.)

விக்ராந்தன் :—சீ எட்டிநில். முன்னொரு நாள் கடுவிஷங் கக்கிடும் காலஸர்ப்பம் சுற்றியிருந்த மரக்கிளை மீது அறியாது தலை சாய்த்து இரவெல்லாம் கழித்திருக்கிறேன். மறுபடியும் அந்த அநுபவம் ஸம்பவித்தாலும் அதையே நாடுவேனே யொழிய, உன் விஷம் நிறைந்த மார்பில் என்தலை சாய்த்தாவது, உன் விஷம் பொழி அதரத்தை பருகிடவாவது உன் விஷமயமான சரீரத்தை தீண்டவாவது கனவிலும் கருதேன்.

மதாலஸை :—(பின்புறமிருந்து திடீரென்று அவன் கழுத்தை யணைத்துக்கொண்டு) இந்த பாசங்களினின்றும் நீ எவ்வாறு தப்புகிறுயோ பார்ப்போம்.

(விக்ராந்தன் கன்னத்தை முத்தமிடுகிறுள்.)

விக்ராந்தன் :—(திமிரிக்கொண்டு) ஆஹா! அப்படியா சமாசாரம்?

மதாலஸை :—விக்ராந்தா! வேண்டாம்! என்னைத் தள்ளாதே. நான் எளிதில் கிடைப்பவளல்ல.

(மறுபடியும் அருகில் போகிறுள்.)

விக்ராந்தன் :—(பின் செல்லுகிறுன்)

மதாலஸை :—விக்ராந்தா! விக்ராந்தா!! ஐயோ! நில்! நில்!!.

(காமவிகாரம் நிரம்பிய முகத்துடன் அருகில் போகிறுள்.)

விக்ராந்தன்:—போதும். போ வெளியே. மரியாதை மீறிவிட்டது. போகிறுயா, பிடித்துத் தள்ளச்சொல்லவா?

மதாலஸை :—நல்லது, விக்ராந்தா. நீ என்னை ஜயித்துவிட்டதாக நினைக்காதே.

விக்ராந்தன் :—சீ! அற்பபெண்ணே. உன்னிடம் ஒருவேளை யுத்தமுனையில் தோற்றாலும் தோற்றுவிடுவேன். இவ்விதமான யத்னங்களுக்கு மாத்திரம் ஒரு நாளும் உட்படேன். கெட்டியாய் நம்பு.

மதாலஸை :—உன்னை உயிருடன் விட்டாலன்றோ.

(கட்டாரியை எடுத்து விக்ராந்தனை குத்தப்போகும் ஸமயத்தில் ம்ருநாளினி திடீரென்று தோன்றி அவள் கையை பிடித்துக்கொள்கிறுள்.)

விக்ராந்தன் :—(மதாலசையின் கையை பிடித்துக்கொண்டு) மதாலஸே, அத்து மிஞ்சிவிட்டது. ஆயினும் போ. உன்னை உயிருடன் விட்டுவிடுகிறேன். உன்னை உயிருடன் விடுவது நான் மேற்கொண்ட பெரும் ராஜ்ய காரியங்களுக்கெல்லாம் விக்னமே. ஆனல் உன்னை இப்பொழுது சிறையில் வைத்தால் உலகம் என்னை இகழும். நேராக வெல்ல முடியாமல் கபடமாய் உன்னை கைதி யாக்கினேனென்பார்கள். அத

ளுல் என் காரியத்திற்கே பெரும் ஹானி வரும். போ. உன்னை மன்னித்தேன். ஸூர்ய குலத்திலுதித்து, விக்ரமாதித்ய மஹாராஜாவினுடன் பிறந்து, என் பிரிய மித்திரன் சசாங்க ராஜனை மணந்த உன்னை இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலும் வேறுவிதமாய் நடத்திட எனக்கிஷ்டமில்லை. பிழைத்து ஓடிப்போ. இந்த விக்ராந்தனை வெல்வதென்னும் பேரெண்ணத்தை இனி விட்டுவிடு. போ வெளியே.

(மணி யடிக்கிருன்)

ஸேவகா அழைத்துப்போய் வெளியே விட்டுவிடு இவளை.

(ஸேவகனுடன் மதாலஸை கோபம் கொதித்தெழப்போகிருள்.)

ம்ருநாளினி இந்த பேருபகாரத்திற்காக உனக்கு என்னுல் கைம்மாறளிக்க முடியாது.

ம்ருநாளினி :—புத்திரி செய்யும் கடமைக்கெல்லாம் பிதா கைம்மாறளித்திடுவது நியாயமா?

விக்ராந்தன் :—என்ன? என்ன? நான் கேட்பதென்ன? ம்ருநாளினீ? இன்ஞெரு முறை சொல்.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! தமது இச்சைப்படி, தமது ஆக்ஞைப்படி இந்த ம்ருநாளினி இது முதல் தமது மகளாய்விட்டாள்.

விக்ராந்தன்:—என் மகள் ம்ருநாளினி! என் கண்மணி மகள் ம்ருநாளினி!! என் செவி செய்த புண்ணியம்தாஞ இது? என்ன மங்கள சப்தம்? ம்ருநாளினீ! புத்ரி!! வா! வா!! என்னருகில் வா! இப்பொழுதாவது என்னை, உன் தந்தையை, உன்னைப்பெருத இந்த பிதாவை கட்டியணைத்திடு.

ம்ருநாளினி :—என் தந்தையே! என் தந்தையே!! ஆம்: இன்று முதல் நீங்கள் என் தந்தையே......... அண்ணு! இந்த புத்தியில்லாத புத்ரியை அங்கிகரித்து காத்திடுமினி.

(இருவரும் கட்டியணைத்துக் கொள்ளுகிருர்கள். விக்ராந்தன் ம்ருநாளினியை உச்சிமோந்து ஆநந்த பாஷ்பம் விடுகிருன்.)

விக்ராந்தன் :—என்னருந்தவப்புதல்வீ! ஈசன் உன்னை ரக்ஷிப்பாராக.

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம். 6. களம். 1.

[கூர்மதுர்கத்தில் ஸரோஜினியின் அரண்மனையில் ஓர் படுக்கையறை.]

(ஓர் கட்டிலின்மேல் சந்திரசேகரன் அயர்ந்து நித்திரை செய்கிறான். கத வண்டை ஓர் போர்வீரன் காவலிருக்கிறான். அந்த அறையின் ஓர் மூலையி லிருந்து மாறுவேஷம் பூண்ட துர்ஜயன் ரஹஸ்யமாய் வெளி வருகிறான்.)

துர்ஜயன்:—வெகுநாளாய் ரஹஸ்ய சுரங்கத்தில் ஒளிந்திருந்தது என்ன கஷ்ட மாயிருந்தது? சந்திரசேகரனையும், ஸரோஜினியையும் கொன்றுவிட்டு வருவதாக மதாலஸைக்கு உறுதியாய்ச் சொல்லிவிட்டேன். இந்த முறை காரியத்தை முடிக்காமற் போனால் தவறாமல் என்னைக் கொன்றுவிடு வாள். நல்லவேளை சந்திரசேகரன் வகையாய் அகப்பட்டுக்கொண் டான் இப்பொழுது. ஸரோஜினியை இன்னொருவேளை பார்த்துக் கொள்வோம். இனி தாமதிக்கலாகாது.

(தன் இடுப்பிலிருந்து கட்டாரியை உருவி சந்திரசேகரனிடம் சென்று ஓங்கு கிறான். இதற்குள் போர்வீரன் உரத்து கத்திக்கொண்டு ஓடி வருகிறான். துர்ஜயன் சந்திரசேகரனை மார்பில் குத்திவிட்டு ஓடப்பார்க் கிறான். போர்வீரனும் துர்ஜயனும் சண்டையிடுகிறார்கள். போர்வீரன் அடிக்கடி கூக்குரலிடுகிறான். துர்ஜயன் அவனையும் கொன்று ஓடப்பார்க் கும் ஸமயத்தில் மற்ற வீரர்கள் வந்து பிடித்துக்கொள்கிறார்கள்.)

துர்ஜயன் :—பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்! நன்றாய் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள். என் காரியம் முடிந்துவிட்டது. மதாலஸை மஹாராணியின் வைரி இறந்தான். அவள் ஸிம்மாஸனம் ஸ்திரமாய்விட்டது.

(பரபரப்புடன் ஸரோஜினி பிரவேசிக்கிறாள்)

ஸரோஜினி :—சந்திரசேகர மஹாராஜா கொலையுண்டாரா?

துர்ஜயன் :—ஆம். இப்பொழுதுதான் இந்த கையினால் அந்த சிறந்த காரி யத்தை முடித்தேன்.

(ஸரோஜினி கட்டிலினருகில் போய் பார்த்து பயந்து ஓராஸனத்தில் சாய்கிறாள் திடீரென்று விஜயஸேனன் அநேக ஸர்தார்களுடன் பிரவேசிக்கிறான்.)

விஜயஸேனன் :—யுத்த மண்டலியாரே! கேட்டீர்களா இவன் உரைத் ததை! அம்மா, மஹாராணீ! துயரப்படவேண்டாம். உங்கள் ஸத் கீர்த்திக்கு ஒரு குறைவுமில்லை.

துர்ஜயன் :—என் வீணாய் பேசுகிறாய்? அதோ அந்த கட்டிலின்மேல் கிடப் பதைப் பார்த்துவிட்டு உன் ராணியின் கீர்த்தியை மெச்சிக்கொள்.

விஜயஸேனன் :—பரமேச்வரன் பரிவுடன் பாதுகாத்திடும் பாலகனுக்கு, பாதகா, நீ என்ன ஹானி விளைவிக்க முடியும்.

துர்ஜயன் :—பரமேச்வரன் கைலாஸத்தில் இப்பொழுது தூங்கிக்கொண்டிருப்பார். அந்த கட்டிலின்மேல் பார்த்துவிட்டு பிறகு உங்கள் பரமேச்வரனுக்கு பரிசளியுங்கள்.

விஜயஸேனன் :—ஆனல் பரமேச்வரனுடைய பரமானந்த லீலையைப்பார்.

[விஜயஸேனன் ஓர் விசையை முடுக்க ஒருபுறம் சுவர் முழுவதும் ஒதுங்குகிறது. சுவருக்கப்புறம் சந்திரசேகரன் மஞ்சத்தின்மேல் ஸுகமாய் நித்திரை புரிகிறான். தலைமாட்டில் கந்தனன் கண்கொட்டாது உறுவிய கத்தியுடன் காத்திருக்கிறான். நான்கு பக்கங்களிலும் நான்கு போர்வீரர் உறுவிய கத்திகளுடன் காவல் புரிகின்றனர்.]

ஸரோஜினி :—ஆஹா! என்ன? சந்திரசேகரன் உயிருடனிருக்கின்ருனு.

விஜயஸேனன் :—ஆம் அம்மணி. அவருடைய உயிருக்கு ஒரு தீங்கும் ஸம்பவிக்கவில்லை.

ஸரோஜினி :—அப்படியா ?

[சந்திரசேகரனருகில் ஓடுகிறாள். அவன் விழித்துக்கொள்கிறான். யாவரும் வெளியே வருகிறார்கள்.]

துர்ஜயன் :—என்னயிது? சந்திரசேகரன் இறக்கவில்லையா? ஆனல் நான் கொன்றது யாரை?

விஜயஸேனன் :—சந்திரசேகரனை.

துர்ஜயன் :—என்ன ? இரண்டாவது சந்திரசேகரன் யார் ?

விஜயஸேனன் :—ஒன்று சந்திரசேகர மஹாராஜா. இரண்டாவது அப்பெயர் பூண்ட மெழுகு பொம்மை.

துர்ஜயன் :—மெழுகு பொம்மையா ?

விஜயஸேனன் :—ஆம். மெழுகு பொம்மை. நான் ஸகலமும் அறிந்தே இந்த ஏற்பாடுகளை மஹாராணிக்கும் தெரியாமல் செய்து வைத்தேன்.

(கட்டிலிலிருந்து பொம்மையையெடுத்துக் காண்பிக்கிறான்.)

(ஸரோஜினி, சந்திரசேகரன், கந்தனன் முதலியவர்கள் முன் வருகிறார்கள்.)

கந்தனன் :—(கோபத்துடன்) அடே அதம சண்டாள த்ரோஹி! நீயாரடா?

துர்ஜயன் :—நான் சொல்லமாட்டேன்.

கந்தனன் :—சொல்லமாட்டாயா? (பளீரென்று அடிக்கிறான்.)

விஜயஸேனன் :—இருங்கள்!

(துர்ஜயனுடைய முகமூடியைப் பிடுங்கி எறிகிறான்.)

எல்லோரும் :—ஹா ! ராஜா துர்ஜயன் !!

ஸரோஜினி :—ஐயோ ! நான் காண்பதென்ன ? ஈசா ! இதுவும் உன் பரிக்ஷையா ?

[மூர்ச்சை யடைகிறாள். விஜயஸேனன் முதலியவர்கள் ஆச்வாஸப்படுத்த மூர்ச்சை தெளிந்து உட்காருகிறாள்.)

விஜயஸேனன் :—மஹாராணி ! இவ்விஷயத்தில் கொஞ்சமும் காலஹரணம் செய்யாமல் யுத்த மண்டலியாருடன் ஆலோசித்து இந்த கைதிக்கு தக்க தண்டனை விதிக்கவேண்டியிருக்கிறது. யுத்த மண்டலியாரும் இதோ வந்திருக்கின்றனர்.

ஸரோஜினி :—ஸர்தார் மஹா ஜனங்களே ! இதோ நிற்கும்.......கைதி ...... செய்துள்ள காரியங்கள் உங்களுக்குத் தெரியும். அவைகளுக்காக தகுந்த தண்டனை விதித்திட வேண்டியது என் கடமையாயிருக்கிறது. இந்த குற்றங்களுக்கு சாஸ்திரங்களில் என்ன தண்டனை விதித்திருக்கிறது ?

முதல் ஸர்தார் :—மஹாராணி ! இந்த குற்றங்களுக்கு ஏற்ற தண்டனை ஒன்றே விதித்திருக்கிறது. அது "தேஹாந்த சாஸனம்."

இரண்டாவது ஸர்தார் :—இம்மாதிரி யுத்த ஸந்தர்ப்பத்தில் அதுவன்றி வேறொரு தண்டனை விதிப்பதும் ஸரியன்று.

மூன்றாவது ஸர்தார் :—அபராதத்தின் பயங்கர ஸ்வரூபத்தையும், அபராதியின் அந்தஸ்த்தையும் பூர்வீக சரித்திரத்தையும் அநுஸரித்து அந்த தண்டனையே விதித்திட வேண்டுமென்பது எங்கள் வணக்கமான பிரார்த்தனை.

ஸரோஜினி :—சாஸ்திரங்கள் விதித்திடும் சாஸனத்தை மாற்றிட ஸாமான்யக் காரணங்கள் செல்லா. இவ்விஷயத்தில் சாஸ்திரங்களின் விதியை மாற்றிட என்ன காரணங்கள் இருக்கின்றன ?

துர்ஜயன் :—ஏனில்லை ? சாஸ்திரங்களை யநுஸரித்தால் ராணிக்கு பதிஹத்தி சேருமே.

ஸரோஜினி :—இந்த விஷயத்தில் ஒரு ஸ்திரீ தன் புருஷனை ஹதம் செய்வதன்று. ஆனல் நியாய பரிபாலனம் செய்யவேண்டிய ஓர் இராணி பயங்கரமான குற்றத்தை செய்த ஓர் கைதிக்கு சிக்ஷை விதித்திடுவது. இதை கைதி நன்றாயறியட்டும்.

துர்ஜயன் :—அதென்னமோ, ஸரோஜினீ ! என்னை நீ எப்படியும் உயிர்தப்ப வைக்க வேண்டியது.

ஸரோஜினி :—கைதி இன்னும் ஏதாவது சொல்லிக்கொள்வதானல் சொல்லலாம்:

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினி! எனக்காக இல்லாவிடினும் உன் வயிற்றிலிருக்கும் என் சிசுவிற்காகவாவது என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.

ஸரோஜினி :—அந்த சிசுவே இப்பொழுதென்னெதிர் நின்று வேண்டிய போதிலும் நான் நியாயத்தை செய்தே தீரவேண்டும்.

துர்ஜயன் :—ஆனால் தன் பிதாவைக்கொன்ற பாபியென்று உன்னை தன் ஆயுள் முழுமையும் அந்த சிசு சபித்திடும்.

ஸரோஜினி :—போதும். என் வயிற்றில் உதிக்கும் புத்திரன் தன் தந்தையிழைத்த அக்ருத்யங்களைக் கேட்ட பின் இட்ட தண்டனை ஹிதமான தென்று ஒப்புக்கொள்ளும் ஞானவானு யிருப்பான். அப்படியொருவனை உமது குணங்களவனிடம் குடிகொண்டு என்னை நிந்தித்தால் அவன் மொழிகளுக்கும் இதோ உமது மொழிகளுக்களித்திடும் கௌரவத்தையே யளிப்பேன்.

துர்ஜயன் :—ஸரோஜினீ! உன்னுடைய ஹ்ருதயம் மிகவும் மிருதுவாயிற்றே. ஏன் இப்பொழுது கல்லாய் விட்டது? உன் க்ரூரம் ஸ்திரீ ஜாதியின் பேருக்கே களங்கம் கொண்டு வருமே.

ஸரோஜினி :—ஸரி. ஏன் வீண் வார்த்தைகள்? உம்முடைய வாக்கிற்கு ம்ருத்யுவை வென்றிடும் மஹத்வம் கிடையாது—மஹா ஜனங்களே ...இந்த நைதிக்கு சாஸ்திரங்களை யனுஸரித்து...."தேஹாந்த சாஸனம்" என்னும் தண்டனையையே விதித்தோம்...கொண்டுபோய் தூக்கிலிட்டு முடித்து விடுங்கள்.

துர்ஜயன் :—(திமிரிக்கொண்டு) ஸரோஜினீ! ஸரோஜினீ!! எனக்கு பிராணதானம்கொடு. (அவள் காலைப்பிடிக்கிறான்) என் இளம்வயதில் கொல்லாதே.

ஸரோஜினி :—உயிரை யிழக்கும்போதாவது உத்தமனுயிருமே!

(உதறிக்கொண்டு போகிறாள்.)

துர்ஜயன் :—ஐயோ! ஐயோ! ஸரோஜினீ!! ஸரோஜினீ!! ஐயோ. போய் விட்டாளே.

விஜயஸேனன் :—போதுமய்யா. நிறுத்தும். அடே வீரர்களே. பிடித்துப் போங்கள் இவனை தண்டனைக்கு.

(வீரர்கள் வந்து பிடித்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.)

துர்ஜயன் :—வேண்டாம். வேண்டாம். உங்களுக்காவது தயவில்லையா? என் அன்னத்தை தின்று என்னையே கொல்லலாமா? யஜமானத்ரோகம் செய்யாதீர்கள். என்னை மாத்திரம் விட்டுவிடுங்கள். உங்களுக்கு புண்யமுண்டு. உங்கள் காலில் விழுந்து கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(எல்லோர் கால்களிலும் விழுகிறான்.)

ஓர் ஸேவகன் :—ஐயா, ஏனிப்படி ஸாஹஸம் செய்கிறீர். இதையெல்லாம் முன்பே நினைத்திருக்க வேண்டும்.

துர்ஜயன் :—அடே! சண்டாளப் பதர்களே! நான் போனால் போகிறேன். இதற்காக மஹாராணி மதாலஸை உங்கள் மேல் நல்ல பழிவாங்குவாள். மதாலஸே! மதாலஸே!! இந்த துர்ஜயன் உலகை விட்டுப் போகிறான்! அவனை மறக்காதே.

(ஸேவகர் அவனை கட்டியிழுத்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 7. களம் 1.

இடம். போர்க்களம்.

மதாலஸை பிரவேசம்.

மதாலஸை :—ஆஹா, இன்று என் ஸர்வ பிரபஞ்சமும் அஸ்தமித்துவிட்டது. என் ஸைன்யங்களும் அழிந்தன. எனக்கு நானே துணை. மதாலஸே! போயிற்று. உன் அவதாரத்தின் அந்த்யமும் அணுகிவிட்டது. இனி உயிர் வாழ்வதிற் பயனில்லை. மரணமே மேல். (கட்டாரியை கையில் எடுத்து) சஸ்திரமே! முடி உன் வேலையை சற்றும் தயங்காது ..... இரு. இரு. (தன் மகுடத்தை கையிலெடுத்து) என் சிரத்தின் மீதிருந்து புனிதமடைந்த இந்த ஸாம்ராஜ்ய மகுடம், நானிறந்த பின் இந்த ரணகளத்தில் கிடக்கும். என்னை வென்ற பாக்ய சாலி நானிறந்த பின் இதைத்தன் முடிமீதணிந்து களித்து விளங்கிடுவான்.... ஆஹா, அப்படியா நடக்கவிடுவேன்?... ஏ! மஹா பாக்ய சாலியான மகுடமே! இதுவரை நீ மதாலஸையின் மகத்தான மஸ்தகத்தின் ஸாந்நித்யத்தில் மகிழ்வுடன் விளங்கினாய். ஆனால் இனி ஒரு அற்பப் பதரின் முடி மீதிருந்து ப்ரஷ்டமடைய வேண்டாம் நீ, போ! பூமா தேவியின் புஷ்பகர்ப்பத்தில் புகழ்குன்றாது புகுந்திடு.

(அதைப் பொடிப்பொடியாய் உடைத்து தரைடயுன் தேய்த்துவிடுகிறாள்.)

ஹா! இப்பொழுதென் ஹ்ருதயம் சாந்தமடைந்தது. இனி நிம்மதியாய் மடிவேன்.

(கட்டாரியால் தன்னைக்குத்திக் கொள்ளப்போகும் ஸமயத்தில் கோதண்டன் ஓடிவந்து அவள் கையை பிடித்துக்கொள்கிறான்.)

கோதண்டன் :—ஆஹா ! மதாலஸே ! இதென்ன ஸாஹஸம் ? நிறுத்து உன் கையை.

மதாலஸை :—யாரது ? கோதண்டனு ? போ ! போ ! என்னை விட்டு.

கோதண்டன் :—மாட்டேன். உன்னை விடமாட்டேன். நீ உயிருடன்தானிருக்கவேண்டும்.

மதாலஸை :—சீ! சத்ருக்கள் கையிலகப்பட்டு அவர்களுக்கு தாஸியாயிருப்பதினும் நான் மரித்திடுவேன்.

கோதண்டன் :—வேண்டாம் வா. நாமிங்கிருந்து விரைந்து சென்றுவிடலாம்.

மதாலஸை—விரைந்து சென்றுவிடுவதா ? அப்படி யென்றால்.... என்னையா யுத்த பூமியிலிருந்து ஓடச்சொல்லுகிறாய்? கோதண்டா ! என் சத்ருக்கள், விக்ராந்தனும், ம்ருநாளினியும் என்றாவது எனக்குப் புறங்காட்டி ஓடினார்களா ? அப்படியிருக்க நானு அவர்களுக்கு பயந்து ஓடுவேன்?

கோதண்டன் :—ஆனால் அவர்கள் ஆத்மஹத்தி செய்துகொள்ளவில்லையே. நீ யேன் செய்துகொள்ளவேண்டும்? வா. என்னுடன் வந்துவிடு. உன்னை யழைத்துப்போகவே உன்னை முழுதும் தேடி யிங்கு கண்டேன். வா. நான் சொல்வதைக்கேள்.

மதாலஸை :—போதும். நான் உயிருடனிருந்தாலவர் கைகளிலகப்படவேண்டியதுதான். என்னை காட்டிலகப்பட்ட கொடு மிருகமென்று கூட்டிலிட்டல்லவோ குறித்தேசுவார்கள் ! எனக்கெண்ணிலா அவமானங்கள் இழைத்திடுவார்களே. போராடி மடியவேண்டுமென்று எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தேன். ஆனால் என்னை ஒருவரும் மாய்த்திடலாகாதென்று அந்த அதமன் விக்ராந்தன் தன் வீரர்க்கெல்லாம் கட்டளை செய்துவிட்டான். இனி ஆத்ம ஹத்தியன்றி வேறு வழியில்லை. விடு என்னை. மானமுடன் வாழ்ந்திட்ட நான் மானமுடன் மரிப்பேன். இதோ உனக்கும் சொல்வேன். நீயும் நடைபிணமாய் பிழைத்திருக்கவேண்டாம். நாமிருவரும் ஒருவரையொருவர் மாய்த்துக்கொண்டு வீர ஸ்வர்க்கமேகிடலாம் வா !

(அவளை பிடிக்கப்போகிறாள். இருவரும் சண்டை செய்கிறார்கள். அதற்குள் ம்ருநாளினி வீரர்களுடன் பிரவேசிக்கிறாள்.

ம்ருநாளினி :—பிடியுங்கள் அவர்களை. கைதியாக்குங்கள்.

[இருவரையும் வீரர் பிடித்துக்கொண்டு அவர்கள் ஆயுதங்களை பிடுங்கிக் கொள்கிறார்கள்.

மதாலஸை :—வீரர்களே ! விடுங்களென்னை. நான் ஓடமாட்டேன். என் கையில் ஓர் வாளைக்கொடுங்கள். உங்களுடன் போர்செய்து மடிகிறேன்.

3979

விக்ராந்தன் :—(பிரவேசித்து) எங்கள் வாள்களைத் தொடவும் உனக்கு யோக்யதை யில்லை. வீண் ஆசையை விடு.... ம்ருநாளினீ! மெச்சினேன். உன் திறத்தை. சந்திரசேகர மஹாராஜாவின் ஜய கோஷம் முழங்கட்டும்.

(யாவரும் ஜெயகோஷம் செய்கிறார்கள்.)

மதாலஸை :—(உரக்க சிரித்து) கத்துங்கள்! கதறுங்கள்! சந்திரசேகரனிருக்குமிடத்திலிருந்து இங்கேவர வேறு ஜன்மம்தான் எடுக்கவேண்டும்.! இத்தனை நேரம் துர்ஜயன் என் ஆக்ஞைமீது சென்று கூர்ம துர்க்கத்திலே சந்திரசேகரனை யமலோகமனுப்பியிருப்பான்.

விஜயசேனன் :—(பிரவேசித்த) அனுப்பியேயிருப்பான்! ஆனால் . அவன் செய்த ஏற்பாடுகள் மாறுதலடைந்து இப்பொழுது அவனே அங்கு போயிருக்கிறான். சீக்கிரத்தில் அவனை நீ பார்க்கலாம்..... இதோபார் சந்திரசேகர மஹாராஜா! ராணி ஸரோஜினி! ராஜாதிராஜ சந்திரசேகர மகாராஜாவுக்கு ஜேய்!

(யாவரும் ஜெயகோஷம் செய்கிறார்கள்.)

(சந்திரஸேகரன், ஸரோஜினி, ஸர்தார்கள் முதலியவர் வருகிறார்கள்.)

விக்ராந்தன்:—(ஓடிப்போய்) வா! வா!! பாலா! சந்திரசேகரா வா!

(அவனை ஆலிங்கனம் செய்கிறான்.)

மதாலஸை :— (ஸ்வகதம்)ஐயோ! என் கண்ணெதிரில் என் பரம வைரிகள் ஜெயங்கொண்டாடுவதையும் நான் பார்க்கவேண்டுமா?

(தலையை திருப்பிக்கொள்கிறாள்.)

விக்ராந்தன் :—ஸரோஜினீ! உனக்கு நான் என்றும் கடமைபட்டவனாயிருப்பேன். நீ ஸூர்யகுல ரக்ஷண தேவதை யென்று உலகெங்கும் உன் கீர்த்தி பரவிடும். மதாலஸே! உன்னுடைய ராக்ஷஸ எண்ணங்களை யெல்லாம் அழித்து ஜயமுடன் விளங்குகிறான் உன் ஜன்ம வைரி. பார் அவனை நன்றாய். நீ அபகரித்தணிந்திட்ட மகுடத்தை உன் கண்ணெதிரிலேயே அவன் முடி மீதிருந்திடும் காட்சியைப்பார். எங்கே அந்த மகுடம்?

மதாலஸை :—(நகைத்து) அதோ பார்.

(கீழே காண்பிக்கிறாள்.)

விக்ராந்தன் :—என்ன? ஆஹா! எந்த சண்டாளன் செய்த அகிருத்தியமிது?

மதாலஸை :—மனமாற அழு. இதிலாவது உங்களை வென்றேன்.

விக்ராந்தன் :—மதாலஸே! நீ செய்துள்ள பாபங்களுக்காக உன் மனதில் இப்போதாவது பச்சாத்தாபம் தோன்றுகிறதா?

மதாலஸை :—பச்சாத்தாபமா? ஒருநாளுமில்லை. சூரஸ்த்ரீகளிடம் அது என்றும் கிடையாது.

ம்ருநாளினி :—உன்னுடைய சூரத்வம் எல்லாம் தான் சூன்யமாய் விட்டதே. இனியாவது ஈசனை நினைத்திடலாகாதா?

மதாலஸை :—ஐச்வர்ய லக்ஷ்மியின் மடிமீது தலைசாய்த்து ஸுகசயனம் புரிந்திட்ட நாளில் எவன் மீது நான் கடைக்கண் பார்வையும் நாட்டவில்லையோ அவனையா இப்பொழுது நினைப்பேன்?

விக்ராந்தன் :—சந்திரசேகர மஹாராஜா! இதோ தம்மெதிர் நிறுத்தியிருக்கும் கைதிக்கு தக்க தண்டனை விதித்திடல் தம்முடைய ஸ்வதந்திரம். தமது சித்தத்தை வெளியிடவேண்டும்.

சந்திரசேகரன் :—விக்ராந்த மஹாராஜா! அந்த ஸ்வதந்திரத்தை எனக்கு அளித்தது நீங்களன்றோ? என் ராஜ்ய பாரத்தில் பிறந்திடும் முதல் ஆக்ஞை உம்முடைய வாக்கிலிருந்து வருவதே முறை. ஆகையால் உமதிஷ்டம்போல் தண்டனை விதித்திடும்.

விக்ராந்தன் :—என் பாக்யம். அம்மா ஸரோஜினீ! நாதனையே தண்டித்து நியாயத்தை நிலைநிறுத்திய நாரீமணியன்றோ நீ? ஸூர்ய குலத்திற்கே அடைக்கலமளித்துக் காப்பாற்றிய உனக்குத்தான் அவ்வுரிமை யுண்டு. ஆகையால் நீ உரைத்திடு இவள் தண்டனையை.

ஸரோஜினி :—மஹாராஜா! நான் என்ன செய்தேன்? என் அரசனுக்கு செய்யவேண்டிய கடமையைச் செய்தேனே யன்றி நான் விசேஷமாய் ஒன்றும் ஸாதித்து விடவில்லையே. இவளை கைதியாக்கினது ம்ருநாளினி. சந்திரசேகர மஹாராஜாவுக்கும், உங்களுக்கும் பிறகு, இவளுக்கு தண்டனை விதித்திடும் ஸ்வதந்திரம் ம்ருநாளினியுடையதே. ஆகையால் அவளே உரைக்கட்டும்.

விக்ராந்தன் :—புத்ரி! எல்லோருடைய அபிப்பிராயமும் ஒத்திருக்கிறது. மதாலஸைக்கு உன் வாயால் தண்டனை விதித்திடு.

சந்திரசேகரன் :—ஆம். மிகவும் ஸரி.

ம்ருநாளினி :—மஹாராஜா! நானும் ஸரோஜினியும் இனி பிரம்மசாரிணிகளாய் லோகஸேவை செய்து ஈசனருளைப் பெறுவதென்று தீர்மானித்து விட்டோம். விக்ராந்த மஹாராஜாவோ ஸந்நியாஸம்பெற நிச்சயித்து விட்டார். எங்களுடைய பிரபஞ்ச ஜீவனம் இப்பொழுது ஸமாப்தி யடைந்துவிட்டது. ஆகையால் அதற்குரிய ராகத்வேஷ விகாரங்களை விட்டுவிட வேண்டியது. பாரமார்த்திக ஜீவன ஸாம்ராஜ்யத்

தில் ஸகல பாதகங்களுக்கும் விதித்திருக்கும் தண்டனை ஒன்றே. அதன் பெயர் "தயை." அந்த தண்டனையையே விதித்திட வேண்டுமென்று உங்களை வேண்டிக்கொள்வேன்.

சந்திரசேகரன் :—விக்ராந்த மஹாராஜா! ம்ருநாளினி யுரைத்ததைக் கேட்டீர்களா? உமதிஷ்டம்போல் செய்யும்.

விக்ராந்தன் :—ம்ருநாளினீ! உன் உதார குணத்தை இன்று நான் கண்டேன்? உன் மனதிற்கிசைந்த படியே செய்வோம்——மதாலஸே, இப்பொழுதில்லாவிடினும் இதற்கு பின் எப்பொழுதாகிலும் உன் மனதில் பச்சாத்தாபம் உதித்திடும். அம்மாதிரி ஸம்பவித்து உன் ஆத்மா சுத்தமடைய வேண்டுமென்றே உன்னுடைய பெருங் குற்றங்கள் யாவையும் க்ஷமித்திருக்கிறோம். போ. எங்காவது ஓர் மடத்திற்கு சென்று நல்லவழியில் காலங்கழித்திடு.

மதாலஸை :—விக்ராந்தா! ம்ருநாளினீ!! உங்கள் ஔதார்யத்தைக் காட்டி என்னை அவமானப்படுத்தவா நினைத்தீர்கள்? உங்கள் க்ஷமையை இதோ என் காலால் திரஸ்கரித்தேன்.

கோதண்டன் :—மதாலஸே! வேண்டாம்.

மதாலஸை :—சீ! வாயைமூடு. உன்னைப் போன்றவன் எப்படியும் மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

கோதண்டன் :—மானத்தைப்பற்றி இப்பொழுது பேசிப் பயனில்லை. உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைப்பற்றி யோசிப்போம்.

மதாலஸை :—உயிரா பிரதானம்? நபும்ஸக நாயே! இந்த விக்ராந்தன் என் ஸபையில் கைதியாய் நின்றபோது ஒரு க்ஷணமாயினும் தலைகுனிந்தானா? நாமிப்பொழுது அவனெதிரில் வணங்குவது அழகாகுமா? கோதண்டா! மோசம் போகாதே! வீரனாய் நடந்துகொள்.

கோதண்டன் :—நீ ஏன் வீணாய் கெடுகிறாய்? உன்னைத்தான் மன்னித்தார்களே. நானும் மன்னிப்படைந்து உன்னுடன் வருகிறேன். வா.

மதாலஸை :—அதனிலும் நான் இன்றே ரௌரவம் போவேன்.

கோதண்டன் :—போ ஆனால். என் உயிரை நான் காப்பாற்றிக்கொள்கிறேன். சந்திரசேகர மஹாராஜா! என் குற்றங்களை யெல்லாம் க்ஷமித்து என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்.

(சந்திரசேகரன் பாதத்தில் பணிகிறான்.)

மதாலஸை :—நில்! நில்!! மாட்டாயா? ஸரி. உன் மானத்தை நீ காத்துக் கொள்ளாவிடினும் நான் காப்பாற்றுகிறேன்.

(திடீரென்று மார்பில் ஒளித்திருந்த கட்டாரியை எடுத்து கோதண்டன் மேல் பாய்ந்து அவனைக் குத்திக் கொன்று விடுகிறாள்.)

இதோ இரண்டாவது காணிக்கை. சண்டாளா! மடி!

(என்று கட்டாரியை ஓங்கிக்கொண்டு விக்ராந்தன்மீது பாய்கிருள். விக்ராந்தன் அவள் கையைக்கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொள்கிறன். போர்வீரர் கட்டாரியை எடுத்துக் கொண்டு மதாலஸைக் கிருபுறமும் காவலாய் நிற்கிருர்கள்.)

சந்திரசேகரன் :—போதும். இவளுக்களித்திட்ட ப்ராணதானம் ரத்தாய் விட்டது.

விக்ராந்தன் :—வீரர்களே! இவளை ஜாக்கிரதையாய் காவலில் வைத்திருங்கள் ராஜதர்மப்படி இவளுக்கு தண்டனை விதிக்கும் வரையில்.

சந்திரசேகரன் :—இதோ. இப்பொழுதே விதித்தோம் ராஜதர்மப்படி தண்டனையை. இவளை வெளியிற் கொண்டுபோய் சிரச்சேதம் செய்து விடுங்கள்.

மதாலஸை :—அடே பிச்சைக்கார பதர்களே! நீங்களென்ன பேசுவது? உங்கள் தயையை எப்படி உதைத்து தள்ளினேனே அப்படியே உங்கள் தண்டனைக்கும் மரியாதை செய்கிறேன்.

(பக்கத்திலிருக்கும் வீரனிடமிருந்து கத்தியை பிடுங்கிக்கொண்டு தன் மார்பில் குத்திக்கொண்டு விழுகிருள்.)

விக்ராந்தன் :—கொலையும், கொடுமையும் உருவெடுத் தவதரித்த இந்த ராக்ஷஸியின் பேரெண்ணங்களெல்லாம் இக்கதிக்கு வந்தனவே. ஈசன் இவளையும் க்ஷமித்திடுவாராக. !

மதாலஸை :—விக்ராந்தா !.......காந்தா"

(மடிகிருள்.)

(காட்சி முடிகிறது.)

அங்கம் 7. களம் 2.

இடம் :—தேவாங்கனையின் ஸமாதி

விக்ராந்தன், ம்ருநாளினி, ஸரோஜினி, பிரவேசிக்கிறார்கள்.

விக்ராந்தன் :—பெண்களே! நாம் மேற்கொண்ட ராஜகார்யங்கள் ஈசனுடைய அநுக்ரஹத்தால் சுபமாகவே முடிந்துவிட்டன. ஸரோஜினி! உன்னுடைய ராஜ்யத்தை சந்திரசேகரனுக்கு அர்ப்பணம் செய்து லோக ஸேவை செய்வதாய் நீ கொண்ட தீர்மானத்திற்காக உன்னை மிகவும் போற்றுகிறேன். ம்ருநாளினீ! உன்னைப்பற்றி நான் நினைக்கும்போதும் என் மனம் குதூஹலத்துடன் பொங்குகிறது.

ஸரோஜினி :—ம்ருநாளினி :—எங்கள் ஞான தாதாவான பிதாவின் சரணங்களை என்றும் பணிந்திடுவோம்.

(இருவரும் கீழே விழுந்து அவன் பாதங்களை முத்தமிட போகிறார்கள்.)

விக்ராந்தன் :—(அவர்களைத் தடுத்து) வேண்டாம். வேண்டாம். நான் அதற்குரியவனல்ல. நீங்கள் என்னிலும் மிகவும் மேம்பட்டவர்கள். நானல்லவா உங்களை நமஸ்கரிக்கவேண்டும்?

(அவர்கள் பாதத்தை நமஸ்கரிக்கப் போகிறான்)

(ம்ருநாளினியும், ஸரோஜினியும், அதைத்தடுக்க மூவரும் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள்)

விக்ராந்தன் :—பரமேச்வரா! இந்த உத்தமச் சிறுமிகளின் சிரங்கள்மேல் உன் வரதஹஸ்தம் என்றும் இருக்கட்டும். குழந்தைகளே! சந்திரசேகரனின்று இங்கு வந்து தேவியின் ஸமாதியை தரிசிக்கப்போகிறான். ஜனங்கள் யாவரும் அவனுக்கு இங்கே மகுடாபிஷேகம் செய்யப் போகிறார்கள். நாமதைக் கண்குளிரக்கண்டு நமது வழிச் செல்வோம்.

(வாத்யகோஷம் முழங்க, பொதுஜனங்கள் புடைசூழ, ராஜ்ய பிருதுகளுடன் சந்திரசேகரன் பிரவேசிக்கிறான். விக்ராந்தன், ஸரோஜினி, ம்ருநாளினி அவனை எதிர் கொண்டழைத்து வாழ்த்துகிறார்கள். சந்திரசேகரன் ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் வணக்கத்துடன் நேராக ஸமாதியை அணுகி, கைகளை கூப்பிக்கொண்டு "மாதுஸ்ரீ திவ்ய சரணங்களில் அநந்தகோடி நமஸ்காரம்" என்று சொல்லி, ஸாஷ்டாங்கமாய் தரையில் விழுந்து நமஸ்கரிக்கின்றான்.)

ஜனங்களின் பிரதிநிதி :—ஸகல ஜனங்களும் பிரீதியுடன் செய்வித்திட்ட இந்த ராஜ மகுடத்தை, விக்ராந்த மஹாராஜா சந்திரசேகர மஹாராஜாவின் சிரத்தில் சூட்டவேண்டுமென்று ஸகல ஜனங்களும் வணக்கமாய் வேண்டிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

விக்ராந்தன் :—(மகுடத்தை கையிலெடுத்துக்கொண்டு) மஹாஜனங்களே! சாஸ்த்ரோக்த ராஜ்யாபிஷேக ஸமாரம்பம் சீக்கிரத்திலேயே நடைபெறும். ஆனாலும் மஹாராஜாதிராஜனை நீங்களிவ்வாறு கௌரவிப்பது மிகவும் ஆனந்தகரமாயிருக்கிறது. உங்களுடைய உத்கிருஷ்டமான ராஜநிஷ்டைக்காக உங்களுக்கு நன்றி பாராட்டி இதோ இந்த சோபித மகுடத்தை உங்கள் கோரிக்கைப்படி மஹாராஜாவின் மஸ்தகத்தின்மேல் அணிவிக்கிறேன். ஜயவிஜயீபவ !!

(சந்திரசேகரன் தலைமீது வைக்கப்போகிறான்.)

சந்திரசேகரன் :—(பின்வாங்கி) வேண்டாம். அதை என் முடிமீது சூட்டாதிர்கள். மஹாஜனங்களே! இந்த திவ்ய மகுடத்தைத்தரித்திட எனக்கு யோக்யதையில்லை.

விக்ராந்தன் :—மஹாராஜா! ஏன் இப்படி செய்கிறீர்கள் ? ஜனங்களின் கோரிக்கையை நிறைவேற்றி இதை அணிந்து கொள்ளவேண்டும்.

சந்திரசேகரன் :– என் தந்தையே! நான் ஜனங்களின் கோரிக்கையை உபேக்ஷித்திடவில்லை. எனக்கு வேறு வழியில்லை. ஸூர்ய குலோத்பன்னனும் விக்ரமாதித்யனின் ஸத்புத்ரனுமான நான் என் கத்தியை உறையினின்றும் எடுக்காமல் அடைந்திட்ட இந்த ராஜ்யத்தை எவ்வாறு அங்கிகரிப்பது? ஆகையால் ஜனங்களே, இந்த மகுடத்தை மஹாராஜா விக்ராந்தருடைய முடிமீதமர்த்துங்கள்— (விக்ராந்தன் மறுக்கிறான்) அவர் வேண்டாவிடில் மஹாராணி ஸரோஜினியின் மங்கள முடிக்கு பூஷணமாய் இடுங்கள்— (ஸரோஜினி மறுக்கிறாள்) அந்த உத்தமியும் வேண்டாவிடில் பாலயோகினி ம்ருணாளினியின் உஜ்வல கிருத்யங்களுக்கு காணிக்கையாய் அளித்திடுங்கள்.

(ம்ருணாளினி மறுக்கிறாள்.)

விக்ராந்தன் :—குழந்தாய்! எங்களில் யாரும் ஸர்வ ராஜ்யாதிகார பதவிக்கு அருகரல்ல.

சந்திரசேகரன் :— ஆனால் கொடுங்களந்த மகுடத்தை இங்கு. (கையிலெடுத்துக்கொண்டு ஸமாதியின் முன் நின்றுகொண்டு) தாயே! இந்த சிறிய பாலகனை காத்துரக்ஷிக்கப் பதியையும்விட்டாய்; புத்திரனையும் கொடு

த்தாய்; கடைசியில் உன் விலையற்ற உயிரையும் அளித்தாய். நீ செய்த த்யாகத்திற்கு நான் எதை யளித்தாலும் ஸரியான பிரதிபலனாகாதே. இதோ இந்த ப்ரம்மாவர்த்த ஸாம்ராஜ்ய மகுடத்தை ஸர்வஜன ஸம்மதியுடனும் உன் பாதாரவிந்தத்தில் பக்தியுடன் ஸமர்பிக்கிறேன். தேவீ ! இந்த சிறியவனுடைய ப்ரேமா பூஜையை வாத்ஸல்யத்துடன் ஸ்வீகரிக்க வேண்டும்.

(க்ரீடத்தை சமாதியின் மேல் பரிவுடன் வைக்கிறான்.)

பந்துக்களே! இனி இந்த ப்ரம்மாவர்த்தத்தின் ராஜ்யபாரம் தேவிதேவாங்கனையின் திவ்ய நாமத்தாலேயே நடைபெறும். தன் அகண்ட சீலத்தின் மஹிமையால் இந்த ஸாம்ராஜ்ய பதவியை யடைந்த மஹாபாக்யசாலினி சக்ரவர்த்தினி, தேவி தேவாங்கனையின் திவ்ய சரணங்களில் தாஸானுதாஸனான சந்திரசேகரன் அதி விநயத்துடன் நமஸ்கரிக்கிறான்.

(பணிவுடன் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரிக்கின்றான்.)

மஹாஜனங்களே ! ப்ரம்மாவர்த்த சக்ரவர்த்தினி தேவி தேவாங்கனுவிற்கு பராக்.

(ராணுவமுறைப்படி சத்தியை உருவி கௌரவிக்கிறான். யாவரும் அவ்வாறே செய்கிறார்கள். புஷ்பவர்ஷம், "ஜய ஜய கோஷம்" மங்கள வாத்யம் எல்லாம் சுபத்தைக் குறிக்கின்றன.

மங்களம்.

Printed at
Everymans Press, Madras.
1930.

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.				
8-ல்	5-ல்	மாஹாராஜா	என்பதை	மஹாராஜா	எனத்திருத்துக.
11-ல்	15-ல்	தேவங்கனை	,,	தேவாங்கனை	,,
14-ல்	30-ல்	மாராஜாவை	,,	மஹாராஜாவை	,,
27-ல்	12-ல்	தன்னையக்கினாய்	,,	தன்னையாக்கினாய்	,,
27-ல்	30-ல்	தோவாங்கனைபை	,,	தேவாங்கனையை	,,
29-ல்	8-ல்	உதாராகுணத்தினால்	,,	உதாரகுணத்தினால்	,,
47-ல்	27-ல்	கொள்ளுதல்ல	,,	கொள்ளுவதல்ல	,,
74-ல்	18-ல்	ஸத்யா அபிமானத் தையும்	,,	ஸத்யாபிமானத்தையும்	,,
75-ல்	20-ல்	மதாபிஸையின்	,,	மதாலஸையின்	,,
83-ல்	34-ல்	ஸுகமா இரு	,,	ஸுகமாக இரு	,,